

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Bartos_Tomas-JFK17-Renegat.PDB

PDB Name: Bartos JFK17 Renegat
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.2.2009
Modification Date: 4.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent
John Francis Kovář
17
RENEGÁT
Tomáš Bartoš
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!

Copyright © Tomáš Bartoš, Martin Stručovský, 2008
Cover Art © Tomáš "sketchbook" Jedno, 2008
Design © Jan Doležálek, 2008
Edition © 2008
All rights are reserved
ISBN 978-80-7387-166-6

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech
Komu: GODovi - Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: Agent mimo službu, ve vyšetřování

V souvislosti se změnami vedení EF báze HUMAN IV tech a pokračujícimu vyšetřování činnosti agenta Kováře v misích 11 až 14 (Podhoubí smrti, Stín legendy a Prokletí legendy I & II) byl změněn jeho statut z klasifikace hledán živý nebo mrtvý na ve vyšetřování, mimo službu.

Současně se objevily další skutečnosti, kdy v rámci osobní aktivity - neautorizované pomoci agentce Bernstein - opět porušil celou řadu služebních předpisů (mise 15: Věk mloků). Existuje podezření, že se angažoval i v misi vedené v archivech pod názvem Pašeráci v oblacích, kde spolu s Vincentem Vegou odhalili síť nelegálních transportérů hyuaky. Výsledky velmi uspokojivé, použité metody nikoliv. V rámci vyhodnocování zprávy agenta Vegy již padly návrhy na obvinění ze zbytečného riskování života agentů i civilistů, hazardování s dobrou pověstí Agentury a nepovoleného zasahování do technologického vývoje paralelních realit. Doporučuji stornovat, jedná se o Vegovo sto třinácté obvinění. Jeho výsledky jsou bezprecedentní, žádný jiný agent nedosahuje takových kvalitativních ukazatelů. Společenská analýza lidí okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Celková situace báze se stabilizovala, mocenský boj ustupuje z horké fáze do fáze poziční. Je pravděpodobné, že některá z mnoha frakcí se bude snažit využít Johna Francise Kováře jako trojského koně, který způsobí další eskalaci napětí a vyprovokuje nové konflikty. Agentura jako celek nevěnuje dostatečnou pozornost entitě X-Hawk - z dlouhodobého hlediska to může být nebezpečné. Členové oddělení Bytewské již předpisy dodržují jen formálně, přestávají je respektovat a jejich metody jsou adekvátní působnosti najímaných freelancerů z doby před čtyřmi stoletími subjektivního času.

Prátelé agenta Kováře s ním dále udržují spojení. Agentka Villefortová a agent Vega s velkou pravděpodobností nebudou respektovat jakékoliv rozhodnutí Agentury vedoucí ke Kovářovu obvinění a odsouzení.

KILLER

Poznámka: Materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

Tomáš Bartoš
RENEGÁT

PROLOG

Matyash Sakteri se po osmé podíval na hodinky, samozřejmě tak, aby to všudypřítomné kamery ani někdo z případných zájemců o informace - poskytnutí telefonního čísla či umístění kanceláře, kde najde požadovanou osobu - nezareagoval. Půl šesté večer, do konce směny chybělo ještě třicet minut. Věděl, že se bude táhnout mnohem víc než všechny předešlé. Možná i protože v sobotu večer se ani v centrále EF dveře příliš netrhly. Položil dlaně na pult, jediným pohledem zkontroloval širokoúhlou obrazovku se záběry desítek bezpečnostních kamer sledujících přístupy do budovy i jednotlivé koridory přízemí. Program ukazoval vždy jen lokality, kde naposledy došlo k pozorovanému pohybu. Všude prázdno, jen na parkovišti nastupoval do auta Drahedí, jeden z četných zbrojníků starajících se o agentské vojenské vybavení.

Sakteri se instinktivně dotkl zbraně u svého boku. Dotyk kovu pistole studil, uvědomil si, že brzy bude muset odstřílet svou povinnou dávku na střelnici. Když před dvěma lety vstoupil do Agentury, střílel rád a nemohl uvěřit svému štěstí, jaká práce ho čeká. Do jeho první mise. Otřásl se vzpomínkou na kamarády umírající v křížové kulometné palbě při pokusu o získání důkazu o ovlivňování vývoje reality jednoho z mnoha světů. Už nikdy více, nikdy více. Byl pohotový, dokázal dobře zhodnotit situaci, ale smrt a bolest - to, co viděl, už nechtěl nikdy zažít. Pozdější vyšetřování neprokázalo ničí vinu. Závěr zněl - nepředpokládaná a nepředvídatelná shoda okolností. Sakteri zatřásl hlavou. Ještě stále docházel k psychologovi a byl rád, že na jeho doporučení dostal tuhle klidnou práci. Z Agentury se do výslužby odcházelo jen výjimečně... toho si byl dobře vědom.

Dveře klaply, do haly vstoupila atraktivní žena v byznys kostýmku po kolena; klapot jejích krémově hnědých lodiček na vysokém podpatku se v podvečerním tichu hlasitě rozléhal. Něco ze žluté, něco z bílé, něco z černé rasy, nádherná kočka, ocenil Sakteri a snažil se, aby jeho pohled zůstal zdvořile profesionální. Snažil se, ale uvědomoval si, že mu to moc nejde. To, jak se nesla, to, jak se hýbala... Mrkl se na parkovištní bezpečnostní okruh, aby zjistil, jakým vozem přijela, ale to už stála před ním.

Zblízka vypadala ještě lépe než z dálky, rtěnka lehce karamelového odstínu ladila s naličením, barvou kostýmu i botami. Sakteri nevěděl, zda má sledovat plně vykrojené rty nebo lákavý výstřih.

"Mohu vám nějak pomoci?" řekl a přinutil se podívat se jí do očí.

V nich se na rozdíl od jejího vzhledu neskrýval ani miligram sexappealu. Zabodly se do něj s tvrdostí diamantové hlavičky vrtné soupravy.

"Můžete, zavolejte všechny strážce v budově," poručila.

Nepožádala, poručila.

"To nemůžu. Proč vlastně?" nechápal, co tím myslí.

To už nosem udeřil o pult, křupnutí přeražené chrupavky splynulo s explozí bolesti pronikající hluboko do mozku.

Je strašně rychlá, napadlo ho. Stále ještě neměl strach. Síla, které nedokázal vzdorovat, mu dál drtila obličej o studený plast.

A zatraceně silná.

Sáhl po pistoli, zásah do lokte mu ochromil ruku.

"Ty strážce," připomněla nezúčastněně, jako by si v restauraci objednávala pití.

Sakteri cítil, jak mu tvář smáčí horká krev z jeho přeraženého nosu, a kdyby ho netiskla k pultu tak silně, dávno by se mu už podlomily nohy. Vyděsil ho až tón jejího hlasu. Zabije ho, pokud se k tomu rozhodne, bez sebemenší výčitky.

Proč vlastně ne. Proti ochrance nebude mít šanci, ať je to kdokoli, rozhodl se.

S úlevou se natáhl rukou po nouzovém tlačítku pod stolem, instinktivně se přitom bál dalšího potrestání, i když to bylo přesně to, o čem žádala. Kupodivu další ránu nedostal a neslyšitelný signál se rozběhl do všech bezpečnostních stanovišť budovy a pak i dál.

Měl jsem to udělat hned, řekl si Sakteri a vzápětí sklouzl na zem, protože ho žena pustila. Přestože se bál, návyky z výcviku převážily - okamžitě sáhl po zbraní, ale zjistil, že pouzdro je prázdné. Rovnou z podlahy se natáhl po mikrofonu odloženém na pultu, napůl přesvědčen, že ho to bude stát ruku. Kupodivu se to nestalo a bez problémů se napojil na nouzový okruh:

"Nebezpečný útočník ve vstupní hale, je ozbrojen, zneškodnil stráž v informačním centru," šeptal překotně.

Nechtěl, aby se ochranka bez varování setkala s palbou z jeho služební zbraně. Tou byla pistole HP gen třetí generace se semiinteligentní municí, měnící účinek podle nastavení. Náboje ráže deset milimetrů byly plněné vysoce výkonnou střelivinou, redukce objemu umožňovala, že se do obyčejného zásobníku vešlo třicet účinných střel. Dost na to, aby při nastavení TK - Total Kill - rozpoutala neznámá v hale jatka.

Sakteri se neodvažoval vstát, pouze si jeden z četných monitorů natočil tak, aby v záběru z kamery viděl, co se v sále děje.

Nebezpečná krasavice čekala s jednou rukou opřenou o pult, ve svěšené druhé držela černou hranatou zbraň. Sakteri nedokázal zjistit, zda nějak změnila původní nastavení Zranit.

Konečně za prvními skleněnými dveřmi vedoucími ze sálu do nitra budovy zahlédl tmavý stín. Ochranka už byla na místě, odhadoval, že teď koordinují svůj postup, aby do sálu vpadli všichni současně.

Tři tíživé sekundy.

Násobné třesknutí, neotevírali, ale výbušninou zničili neprůstřelná skla dveří a s minimálním zpožděním po explozích vpadli dovnitř.

Informační středisko, kruhový pult uprostřed sálu, obstoupila formace ozbrojenců v černých overalech, většina z nich

měla dokonce na hlavách i helmy se spuštěnými štíty.

Jsou dobří, pomyslel si Sakteri uznale.

"Ruce vzhůru!" zazněl rozkaz.

Hlas byl automaticky elektronicky modifikován, Sakteri proto nedokázal poznat, kdo má právě službu.

Žena odstoupila od pultu, aby na ni bylo lépe vidět, a poslušně zvedla ukořistěnou zbraň. Sakteri na ní ani po své předchozí zkušenosti nedokázal rozeznat žádné známky toho, že by její tělo podstoupilo jakékoliv bojové úpravy, jak bylo pro některé agenty běžné. Pořád vypadala jako přirozená sexy kočka.

"Jste už všichni?" zeptala se, jako by podobná vystoupení patřila k její každodenní rutině.

Sklo zaskřípalo, do sálu vstupoval i záložní oddíl.

"Zdá se, že ano," přikývla spokojeně.

"Odhoďte zbraň!"

"A neuškodí to té nádherné hračce?" zeptala se s údivem.

Sakteri celou svou bytostí cítil, jak po téhle šílené odpovědi zesílil tlak na spouštích všude okolo něj. Nebála se umřít, to opravdu ne. On však za žádnou cenu nechtěl být chycen v centru palby. Nechtěl, ale neměl na vybranou.

Pak pistoli překvapivě pustila.

Otevřel ústa k úlevnému výdechu a už je nezavřel.

V sále bylo náhle mnohem víc lidí, přibyli muži v šedých overalech. Aniz by zaregistroval jakýkoliv pohyb, polovina agenturních strážců náhle ležela na zemi, ti, co zůstali stát, byli pacifikováni hlavněmi přiloženými na spánek, zátylek nebo kořen nosu.

Jak se sem ti cizinci sakra dostali? A někteří z nich drží dva kvěry a každým mří na jinou stranu. Co je tohle kurva za nesmyslný bojový software?

Někde uvnitř si však dobře uvědomoval, že nepoužívají žádný kurva nesmyslný bojový software, ale extrémně sofistikovaný upgrade nervové soustavy povyšující lidské válečné schopnosti na úplně jinou úroveň. Lepší, než o jaké kdy slyšel.

A ta žena pistoli opět držela v ruce. Nenechala ji dopadnout na zem.

"Tak, teď mě zavedete do laboratorní sekce. Myslím tím XC17ku," prohlásila klidně.

"Nevím, o čem mluvíte, madam," odpověděl muž v černém overalu uprostřed formace, která se v jediném okamžiku změnila z organizovaného komanda ve skupinu zajatců. Nebo rukojmí, došlo Sakterimu, když vražedná sexy kráska pozvedla jeho vlastní zbraň a opřela ji veliteli o čelo. Věděl, že pokud jí nedají, co žádá, vystřelí. Věděli to ale i oni? Jejich nos nerozdrtila a ani jim neslisovala obličej do rovné plochy.

"Chcete umřít kvůli předstírání? Vy víte, že já vím," odpověděla suše a palcem přesunula ovladač do pozice Total Kill.

Takže nastavení hned z počátku nezměnila. Zabíjení patřilo až do další vyjednávací úrovně.

V této vzájemné poloze hlavě - cíl nebyl výběr účinnosti munice důležitý, muže by zabil jakýkoliv výstřel. Jako symbol to však fungovalo.

Sakteri cítil, jak velitel ztuhl.

"Pokud budete dál předstírat, že nevíte, zabiju vás. A pak o totéž požádám každého dalšího vašeho muže. A zachovám se stejně," seznámila je se svým příštím postupem.

"Nedostanete se až tam, laboratoř je bezpečnostně zajištěná," oponoval velitel, ale jeho vzdor se rovnal kapitulaci.

"I tenhle sál je zabezpečený a zatím neslyším, že by dorazily rezervní oddíly," pokrčila rameny. "Takže?"

RENDEZ-VOUS NA MOŘI

JFK oběma rukama svíral železné zábradlí a pozoroval neklidné moře. Další šedivý monotónní den v severním Atlantiku pomalu končil, měl pocit, že se už nikdy nezbaví pachu ryb, příchuti hořké soli na rtech a pleskání pogumovaných kabátů, do kterých se všichni oblékali. A možná po tom ani netoužil.

Dveře vedoucí na schodiště do podpalubních společných prostor pro posádku se otevřely, podle kroků poznal Joshiho. Neměl náladu na rozhovor, po celé tři poslední týdny neměl náladu na rozhovor, už by si na to mohli zvyknout. Přestože za palubní lístek kapitánovi slušně zaplatil, nevalila mu těžká dřina provázející rutinní rybolov. Nekonečné seřizování starých motorů velkých navigáků, opravování lan a uskladňování tun a tun nalovených ryb. Jen neměl náladu na rozhovory...

"Dobrá počasí," řekl Joshi svou lámanou angličtinou.

JFK se po něm ani nepodíval.

Muž chvíli něco hledal v kapse, pak na třikrát škrtl zapalovačem a do vlhkého syrového povětří oceánu se vmísila tabáková vůně. JFK nekouřil, ale pach doutníku mu připomněl Vegu, další přátele a lepší časy. I to létání na Velbloudech bylo proti tomu, co zažíval teď, naprosto úžasné... Všechno je lepší než krčít se u dna a čekat, až se povyk uklidní.

"Dobrá počasí na vzpomínání," utrousil Joshi.

"Na vzpomínání ano, na mluvení ne."

"Jó."

S tím, jak se mocenská situace v Agentuře měnila, se Johnův statut vyhnance stával dlouhodobější a dlouhodobější záležitostí. A ilegální mise s Vegou, kdy Agentuře pomohli, se ironií osudu obrátila proti němu. V době, kdy se pod tlak nepřátel dostávaly celé světy, se nikdo prioritně nezaobíral jednotlivci. John chmurně upíral zraky k obzoru. Chyběl mu přístup ke globálním informacím a stále víc měl pocit, že s ním je a ještě víc bude manipulováno jako... jako s pěšákem. Reproduktoři, provizorně připevněný ocelovým drátem ke stožáru držícímu hrozen světla a anténu radaru, se probral z mlčení a zaplavil okolí nesrozumitelnými zvuky. Až po chvíli z nich John dokázal vyčlenit jednotlivá japonská slova, kterým ale stejně nerozuměl.

"Něco na radaru," vysvětlil mu po chvíli Joshi. "Letět to k nám."

"Ekologové?" navrhl JFK.

"Moc bouřlivá moře na vysazení člunů a my nedovolit jim přistát na palubu," dostal odpověď. "Navíc my malá loď na chytat velryby. Sem tam nějakou, ale ne specialista," pokrčil rybář rameny. "Peklo vědět."

"Jdu se podívat," řekl John a zamířil na velitelský můstek.

Dosud tam byl jen jednou, když platil za cestu. Bez stvrzenky a hotově.

Vstoupil bez pozdravu, kapitán po něm bleskl pohledem, ale neprotestoval proti jeho přítomnosti. Kormidelník vypadal naprosto netečně.

John se postavil k obrazovce radaru a pozoroval střídavě jasnější a bledší, rychle se přibližující tečku.

"Vojenská helikoptéra," zhodnotil po chvíli.

"Jak to víš?" zeptal se kapitán.

Anglicky mluvil dobře a John ho podezřívá, že rybolov nepatří k hlavnímu zdroji jeho příjmů.

"Je tma, letí příliš rychle na civilní stroj a příliš pomalu na letadlo."

"Může to být starší letadlo," oponoval mu kapitán.

"Bez hodně dobrého přístrojového vybavení si nikdo netroufne držet se tak nízko nad hladinou," zavrtěl hlavou JFK a odešel z můstku do své kabiny.

Jeho jediným privilegiem bylo, že miniaturní kóji pro dva měl k dispozici sám pro sebe.

Z ošoupaného tlumoku, svého jediného zavazadla, vytáhl starou pětačtyřicítku, vzor 1911. Koupil ji bez licence v přístavní zastavárně, byla v lepším stavu, než se zdála, a věnoval jí pár hodin s olejem a kartáčem, aby ji zbavil veškerých usazenin, špíny a spalin po střelném prachu, které se v jejích útrobách za léta nashromačily. Potěžkal ji v dlani a po chvíli váhání vyměnil zásobník za rezervní. V něm byly náboje s kulkami s wolframovým jádrem. Pokud po něm šli vojáci, měli pravděpodobně neprůstřelné vesty. Původní zásobník si strčil do kapsy, pistoli zasunul jen tak za opasek. Neměl rád tenhle ležerní způsob nošení zbraně, považoval ho za zbytečně nebezpečný, ale pouzdro nesehnal.

Vrátil se na velitelský můstek ve chvíli, kdy se kapitán s někým dohadoval po vysílače.

"Vezou návštěvu, chtějí přistát, potřebuji vyznačit volné místo," dozvěděl se JFK.

"To bude asi pro mě," odhadl nahlas.

"Neměl jsem tě brát na palubu," odplivl si kapitán.

"Neměl jsi brát peníze," pokrčil rameny John.

V ruce kormidelníka se objevil dlouhý nůž, krátký wakizaschi meč, opravil Kovář vzápětí svůj úsudek.

Námořník se díval na svého velitele a čekal na jeho rozhodnutí. JFK se nehýbal, pouze kapitána klidně pozoroval. Sám přesně věděl, co udělá. Pokud kormidelník dostane rozkaz ho zabít, zůstanou na můstku dvě mrtvá těla. Pokud ne - půjde vyznačit místo pro přistání helikoptéry.

Japonštině John neporozuměl, ale tón byl jasný a kormidelník schoval svou zbraň, jako by se vůbec nic nestalo.

O deset minut později se z temné oblohy vynořil matný tvar štíhlého trupu bitevního vrtulníku Aligator SkySweeper 11. JFK stál u kolejnic jeřábu a díval se, jak obluda ježící se hlavněmi gatlingových kanónů a hroty raket obratně sedá na pohyblivě se palubu. První zaskřípění podvozku a tlumičů vyrovnávajících nerovnoměrné dosednutí, stroj přistál.

Vrtule zvolnila svůj běh, ale motory dál pracovaly, skrz kovovou fólií potažená skla kabiny nebylo dovnitř vidět. Podle zvuku JFK poznal, že stroj zůstává ve stavu bojové pohotovosti. Dveře na místě zbraňového operátora se otevřely, ven vyklouzla tmavá štíhlá silueta a s obratností kočkovitě šelmy doskočila na palubu.

JFK sykl. To nebylo možné. Musel se mýlit.

Přestože byl ve stínu paluby neviditelný, zamířil návštěvník přímo k němu. Vyšší a mohutnější vlna než ostatní udeřila do boku lodi, zadunění doprovodil mrak mokré pěny ve vzduchu, John zamrkal, aby zbavil řasy slaných kapek. To už byla návštěva u něj.

"Tebe bych tady nečekal," řekl tiše a políbil Andreu na tvář.

Byl to přátelský uvítací polibek dvou lidí, kteří se už dlouho neviděli a nevědí, jak si vzájemně stojí. Dotyk rtů, vůně parfému svádějící nerovný boj s bouřlivým větrem, teplo těla. Na okamžik zmizely dlouhé měsíce samoty v nenávratnu a vzpomínky se vrátily, jako by nebyly starší než den. Pak se JFK zase vzdálil a změnil se v muže, kterým se stal - v psance, vraha milionů, v jednoho z nejhledanějších běženců v paralelním metauniverzu.

Záře reflektorů odrážená vodní tříšť klamala, nedokázal odhadnout, jak se komtesa Andrea de Villefort tváří, neviděl jí do očí. Pozorovala ho, jako by se snažila zjistit, kdo je vlastně zač. Možná pro něj poslali právě ji, napadlo ho a pousmál se tomu. Nevzdoroval by jí, měl by alespoň od všeho pokoj.

Stoupla si na špičky, chytila ho za klopou pláště a přitáhla k sobě. Její druhý polibek byl všechno jiné než zdvořilostní.

"Žiješ," řekla, když skončila.

"Málem jsem už zapomněl," zamumlal JFK a nepouštěl ji od sebe.

"Myslela jsem, že za to může sexuální abstinence, a ona je to pistole," dotkla se M 1911ky za jeho pasem.

JFK se usmál, tentokrát doopravdy.

"Na téhle lodi mám spoustu možností k povražení, i když se to možná na první pohled nezdá. Tvůj kamarád v helikoptě je stále připravený odletět?"

"Jo. Mám od něj slíbenou půlhodinu, teď už jen dvacet devět minut."

Další, větší vlna je obšťastnila štědrá dávkou vodní tříště a vítr se rozeřval o poznání silněji. "Předpokládám, že mi chceš něco říct," JFK musel zvýšit hlas, aby se slyšeli.

"Ano, to také," přikývla Andrea

"Pojďme do podpalubí, mám tam kajutu, žádný luxus, ale nikdo v ní není."

"Víc nepotřebuji," přikývla.

Hned za dveřmi je přivítal pach ryb, teplo a stejnoměrné hučení strojů. JFK ji nejkratší cestou zavedl ke kajutě, otevřel dveře a nechal Andreu vstoupit první. Když za sebou zavíral dveře, málem do ní vrazil. Otočila se čelem k němu a zůstala ve stísněném prostoru stát. John jediným pohybem rozepnul zdrhovadlo a objal ji dlaněmi kolem boků, v první chvíli si myslel, že ji při líbání kousnul, ale ve skutečnosti kousla ona jeho. To už měl ruce pod všemi vrstvami termoprádla, do nichž byla navlečená, a sám cítil její dlaně na své hrudi. Podlaha se naklonila, jak se loď zhoupla, v objetí zavrávali.

"Drž mě pevně, nechci mít modřiny," zamumlala.

JFK se posadil na kavalec, přetáhl Andree kalhoty přes boky. Nechala je sklouznout až dolů a vyhoupla se mu do klína.

"Ani jsi neocenil mé spodní prádlo," vydechla a zabořila hlavu do oblíny krku nad klíční kostí. Ve chvíli, kdy ji spustil až dolů, hlasitě vydechla a vzápětí kousla Johna do ramene.

"To nebylo moc jemné milování," ocenil, když se oba trochu uklidnili.

Seděl se zavřenýma očima a oběma rukama Andreu objímal. Možná ji k sobě tiskl až příliš, ale nechtěl ji pouštět. Ne hned. Vůbec.

"Nebylo," nepřela se.

Zůstali nehybní, pot jejich těl chladl, víchr se pomalu, ale jistě měnil v bouři.

"Budu muset jít, Harskin mi slíbil půl hodiny, ale zdá se, že počasí rozhodlo jinak," řekla, sklouzla mu z klína a rychlými úspornými pohyby se začala oblékat.

JFK ji při tom pozoroval a obdivoval každý její pohyb, každou linii těla. Byla nahá a přesto na něj nepůsobila jako nahá, oblékalo ji to, jaká byla. Svá, sebejistá, ale současně někde uvnitř, hodně hluboko, kam jednou nebo dvakrát nahlédl, lidská a jemná. Jak to dokázala v sobě uchránit, po všech těch letech v Agentuře?

"Proč jsi přišla?"

"Myslela jsem, že je to jasné, nebo ne?" zatvářila se nechápavě a došněrovala druhou botu.

Kovář se také začal oblékat a při její větě se nedokázal nepousmát.

"V Agentuře to vě. Někteří začínají vnímat X-Hawka jako vážnou hrozbu, jiní naopak hážou vinu za poslední události na tebe. Podařilo se jim k tomu využít i tvou poslední eskapádu s Vegou. Proto se musíš dál schovávat. Navíc se v tom chaosu pohybují špioni pracující bůhví pro koho. Tedy kromě těch, o kterých už víme."

JFK si zastrčil košili do kalhot a utáhl si pásek.

"Dostaneš nabídku. Z Agentury, ale z jiné báze, než je naše. Hodně vzdálené. Nevím přesně, o co jde, mé zdroje mi dodaly pouze hodně neúplné informace. Nabídnou ti celkovou rehabilitaci, pokud pro ně něco uděláš."

"Proč já?"

"Netuším."

Loď se zhoupla, Kovář se musel opřít, aby udržel rovnováhu, přitom ještě stačil nabídnout ruku Andree.

"Díky," mrkla na něho.

"Bude to hodně nebezpečné, o tom žádná, ale předpokládám, že to vezmeš. A možná také špinavé."

JFK mlčel.

"Já bych to vzala. Každopádně pokud do toho půjdeš, dej si podmínku. Požádej o statut agenta vyšetřovatele se speciálním pověřením."

Podala mu flashkartu zatavenou do plastické fólie.

"Tam najdeš vysvětlení. Dej pozor, aby se to nedostalo do rukou nikomu jinému."

JFK přikývl, otevřel dveře, zkontroloval chodbu a uvolnil cestu.

"Jak mě najdou? Zametl jsem stopy."

"Já tě našla a oni jsou ze světa na úrovni naší budoucnosti. Mají své metody."

"Rozumím."

Na chodbě se zastavila a ještě jednou se k němu otočila.

"Obvykle muž nejprve ženu pozve na večeři a teprve potom ji svede. Takže, dlužíš mi večeři."

"Nemohu se dočkat, až tenhle dluh splatím," přikývl vážně.

Pak už spěchali zpět na palubu.

"Někdo z Agentury?" překřikl JFK víchr a ukázal na vrtulník.

"Ne. Harskin je z armády. Ve válce jsem jeho otci prokázala menší službu a on se mi za něj cítí zavázaný. Vlastně celá rodina se mi cítí zavázána. Tak mi udělal taxík."

"V jaké válce?" zkusil to John.

Andrea toho o sobě nikdy moc neřekla.

"V Zálivu," ohlédla se po něm a i v šedém příšeří ředěném vodou zahlédla její šibalský výraz.

To už stáli téměř u vrtulníku a nad hlavou jim svištěla vrtule.

"Šťastný let!" zařval JFK. "Dávej na sebe pozor!"

"Co bych kvůli večeři neudělala!" zaslechl odpověď, pak se dveře zavřely a rotor začal nabírat rychlost.

O minutu později už nic neprozrazovalo, že na rybářské lodi kdy nějaký stroj přistál.

LICITACE

JFK zapadl do sushi baru, setřepával z kabátu kapky vody a rozhlížel se po hostech. Normální osazenstvo, to bylo v pořádku. Nestál o problémy s ruskou mafií válčící s tradiční jakuzou. Kapitán, který ho bez dokladů vzal na palubu své lodi a dopravil až do říše vycházejícího slunce, měl s druhou ze jmenovaných organizací zjevně něco společného. Právě proto si dal John práci a několikrát se přesunul z města do města, aby za sebou zametl všechny stopy. Odložil si kabát na věšák, vybral volné místo u dopravníkového pásu, na němž kolem dokola obíhaly nové a nové porce sushi. Než si stačil přemístit pár kousků na tác, servírka mu nalila šálek čaje a postavila před něj dvě mističky s omáčkou.

Kovář nejprve zkusil lososa a pak si vybral jedovatě žlutý kus, který nejvíc připomínal mrtvou vosu. Chutnal stejně odporně, jak vypadal, zdání tentokrát kupodivu neklamalo. Venku stále pršelo, vypadalo to na jeden z podzimních monzunových dešťů, kolem něj v neměnném tempu putovaly další a další kousky masa a rýže. Vytáhl z kapsy notebook, postavil ho před sebe, zapnul a začal číst. Žvýkal mechanicky, víc než na jídlo se soustředil na text před sebou.

Děšť zvenku náhle zněl hlasitěji, JFK k přichozím nevzhlédl, prohlédl si je úkosem. Byli dva, a přestože se právě vynořili z vodního přívalu, připláště měli téměř okamžitě suché. Odhadl to na nějaký hodně dobrý nesmáčivý povrch. Přesto ze všeho nejvíc připomínali zmoklé myši - neměli klobouky, a to znamenalo, že za límec se jim dostalo víc ledové vody, než se jim zamlouvalo.

Oba dokonale oholeni, něco v jejich tvářích říkalo, že sem nepatří. Aniž by se o to snažili, připomínali modely z reklamy na kosmetiku. John vytáhl zpoza opasku pistoli a pak na ni opatrně naaranžoval noviny. V Japonsku nebylo vhodné upoutávat na sebe zbytečnou pozornost tím, že byl člověk ozbrojen. Ale tihle dva přišli za ním. A už ho mezi hosty upozorovali.

"John Francis Kovář?"

"Záleží na tom, kdo se ptá," pokrčil rameny JFK.

Ruku volně položenou na stole měl jen pár centimetrů od pistole.

"Agent senior Vratny, samostatný agent Panwer," promluvil muž, který ho oslovil.

"Neznám žádného Kováře," zareagoval studeně JFK. "Ale slyšel jsem, že ho hledají."

Muži si přisedli k pásu a Panwer si posunul stoličku tak, aby Kovář nemohl vidět oba najednou. JFK se pouze vytočil, ruku nechal dál na stole. Stačilo mu periferně zareagovat na příliš rychlý pohyb.

"Ano, zatím je na něj stále vydán zatykač. Ale poznámka Hledán živý nebo mrtvý byla stažena," zareagoval Vratny.

"Tak to se tomu Kovářovi určitě ulevilo," přikývl JFK.

"Jsem z báze CX-32. Mám pro něj nabídku. Pokud ji přijme a splní z ní vyplývající úkol, bude to pro něj znamenat komplexní rehabilitaci, výmaz postihů ze služebních záznamů," pokračoval Vratny, jako by JFK nic neřekl.

"To zní zajímavě. O co jde?" zeptal se JFK.

"Musíme se ujistit, že jste to skutečně vy."

"Vy to víte, proto jste tady."

Vratny se podíval na svého partnera a ten se naklonil ke Kovářovi, v ruce předmět připomínající zapalovač v podobě malé pistolky.

Než se stačil Kováře dotknout, ztuhl zmražen dotykem hlavně ve svém klíně.

"Je to jen zařízení na odběr genetického vzorku. Nebolí to, ani vás to nijak nepoškodí," vysvětlil Vratny klidně.

JFK místo odpovědi zavrtěl hlavou a Panwer svou hračku zase schoval.

"Co ode mě chcete? A proč zrovna ode mě?" zeptal se JFK.

"Co je to za zbraň?" promluvil poprvé mladší agent.

"Pistole vyrobená podle víc než sto let staré předlohy. Pětačtyřicítka. Těžká, neohrabaná, ale prověřená a účinná."

"Smrtící zbraň?" zeptal se Panwer, jako by odmítal uvěřit.

Zdál se bledší než před pár sekundami.

"Jaká jiná?" nechápal Kovář.

"U nás smrtící zbraně používáme jen za výjimečných okolností podle přesně stanovených pravidel," vysvětlil Vratny. Přestože se to snažil zamaskovat, i on byl vyveden z míry.

"Tohle jsou výjimečné okolnosti. Pro mě," řekl Kovář a pistoli schoval. "Co chcete?" zopakoval otázku.

Obrazovka notebooku přešla do spícího režimu, zmáčknutím kláves ji probral k životu.

"Chceme, abyste pro nás vyšetřil jeden kriminální případ. Možná s komplikovanějším pozadím," začal Vratny. "Někdo přepadá agenturní báze v časovém odstupu zhruba jednoho století. Chceme, abyste ho našel a zastavil."

"Cestuje v čase?" chtěl vědět JFK. "Myslel jsem si, že to není možné."

"Je to složitější vysvětlování, ale je nutné, abyste tomu porozuměl a pochopil, proč je pro nás ta záležitost tak důležitá." JFK se na Vratného pozorně podíval. Zdálo se mu to, nebo s ním doopravdy mluvil jako s nevzdělaným dítětem? Pokud pocházel z budoucnosti, měl na to nárok. Navíc, nikdy neuškodilo, když ho nepřátelé považovali za horšího, než ve skutečnosti byl. Nepřátelé... uvědomil si, že o Agentuře uvažuje jako o svých nepřítelích. Kdy to začalo a kolik má vlastně přátel?

"Tak se do toho vrhněte," vrátil se z myšlenek a povzbudil agenta k další řeči.

"Tady?"

"Ti lidé anglicky neumějí," ukázal Kovář na ostatní hosty.

Většinou šlo o prodáváče z okolních stánků a chlapy z benzinové pumpy od vedle. Znalost světového jazyka nebyla v Japonsku příliš rozšířena, na to JFK v průběhu uplynulých dnů přišel.

Vratny váhal.

"Cestování v čase v rámci konkrétního paralelního světa není možné. S využitím relativity se můžete dostat do budoucnosti, ale to je všechno. Zpět to nejde," rozhovořil se nakonec.

"To vím, pokračujte dál."

Kovář teď vypadal, že unaveně poslouchá, ve skutečnosti čekal, zda se Panwer nepokusí o nějakou akci. Vypadal stresovaně. Nebo měli v okolí posily?

"Pokud nastavíte hyperprostorového fantóma nebo bránu tak, aby vás přenesla pouze v čase, a necháte metaprostorové souřadnice stejné, ve skutečnosti se dostanete do světa, který je k nerozeznání podobný tomu vašemu, liší se jen v nejjemnějších detailech, nuancích. Jde o vliv zobecněného Heisenbergova principu neurčitosti."

"To je zakázané," připomněl JFK.

Kdysi se profesora von Wondera párkrát zeptal proč, ale vysvětlení bylo tak komplikované, že ho pustil z hlavy.

"Pokud se přenesete do extrémně podobného, takzvaného stínového světa, vaše přítomnost v něm působí rušivě.

Může vyvolat štěpení reality, tedy rozdělení jednoho realitního světovlákná na dvě i více. A pokud skáčete sem a tam, způsobujete postupné narůstání hustoty multidimenzionálního metauniverza, až se může stát, že dojde ke ztrátě stability a celý svazek světů, několik myriád světovláken, se zhroutí, zmizí, jako by nikdy neexistovaly."

"Už se to stalo?" chtěl vědět JFK.

"Pravděpodobně," zaváhal Vratny. "O takové věci se jen velmi obtížně dohledávají důkazy."

"Takže někdo vám skáče sem a tam po vašem světovlákně a narušuje stabilitu," zkrátil vysvětlování JFK.

"To není přesné," chtěl protestovat Vratny.

Panwer sebou škubl, když se mu o čelo opřel kov pětačtyřicítky.

"Ne," varoval ho tiše JFK.

Agent sklopil pohled na drobnou ampuli mezi svými prsty a opatrně ji položil Kovářovi do dlaně. Pistole zmizela stejně rychle, jako se objevila, nikdo jiný si ničeho nevšiml.

"Ještě jeden trik a zabiju vás. Oba," pronesl tiše, ale důrazně JFK. "Víte, kdo jsem?"

Agenti ho pozorovali a nic neříkali.

"Víte, kolik lidí jsem zabil a nechal zabít?"

Dál mlčeli.

"Víte, jak mi říkají?"

JFK nevěděl, kdo přezdívku vymyslel, pravděpodobně jeho nepřátelé, které ani pořádně neznal. Nic to však neměnilo na jejím obsahu: Smrták. Kovář - Smrták.

"Myslíte, že je pro mě váš život důležitý? Další dva mrtví mezi miliony? Ještě jeden pokus, zaváhání, lež, při které vás přistihnu, a jste mrtví. Jasně?"

Tentokrát přikývli.

"Co to je?" zeptal se JFK a ukázal na Panwerovu kapsli.

"Selektivní chemické narkotikum sloužící ke zpomalení reflexů a utlumení vyšší nervové činnosti," vysvětlil agent bez zaváhání.

"Vás by to neovlivnilo?"

"Ne, vzali jsme si antidotum."

"Dobrá, tohle je za námi, můžeme pokračovat," změnil JFK téma, jako by se nic tak důležitého nestalo.

Oba agenti se na sebe podívali. Vypadali vyvedeni z míry. Kovář si uvědomoval, že to na ně hrál pěkně tvrdě, ale znal spoustu lidí, na které by to stejně neplatilo. Buď nebyli na práci v terénu zvyklí, nebo se v technicky mnohem dokonalejším světě prostě takové věci nedělaly.

Vratny se dal do dalšího vysvětlování. Velmi zběžného.

"Vzhledem k nebezpečí narušení stability spojeného s pohybem v extrémně podobných světech a dalším kauzálním vazbám určily umělé inteligence vás jako osobu, která nejméně navýší riziko ztráty stability a případného kolapsu. To je asi tak vše podstatné. Jak jste se rozhodl?"

"Jsem ochoten tu práci vzít," řekl Kovář a pozoroval přitom obrazovku počítače před sebou, jako by současně něco studoval.

Agenti se po sobě s uspokojením podívali.

"Pokud získám statut agenta vyšetřovatele se speciálním pověřením," doplnil JFK a posadil se pohodlněji.

Vratnymu ztuhly rysy, Panwer se nadechl a zůstal sedět se zadrženým dechem.

"Něco takového jako agent vyšetřovatel se speciálním pověřením neexistuje," vzpomatoval se Vratny.

JFK pokrčil rameny.

"Mezibázová dohoda číslo 136-12 z roku 1567 dle chronologie mé reality. Váš letopočet bude samozřejmě jiný, ale číslo by mělo sedět," upřel JFK znovu pohled na displej.

Vratny si počítač podezíravě přeměřil, jako by právě z něj JFK čerpal své zasvěcené informace.

Panwer téměř nepostřehnutelně přikývl, gesto napovídalo, že něco dokončil.

John na ně nespěchal. Tohle vystoupení si mohl odpustit, chtěl jen vědět, jak moc dobrými technologickými vymoženostmi jsou vybaveni.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by se na jeho notebook někdo napojil, pouze Panwerův výraz znepřítomněl.

"Pokud nezískám požadovaný statut, domluvili jsme, pánové," rozhodl se JFK, že jim dal dost času.

Data, která si teď Panwer prohlížel, mu nemohla poskytnout žádná vodítka o tom, kdo Kováře varoval. Pouze mátl. K čemu si asi myslel, že potřebuje seznam mužů americké armády sloužících za poslední války v zálivu? JFK ho získal díky starým kontaktům z armády. Už věděl, že v téhle válce, alespoň podle daného seznamu, žádný muž jménem Harskin nesloužil. Což bylo zajímavé. Pročpak tedy potomek Harskina pomáhal Villefortové v tak riskantní záležitosti, jako byl nelegální výlet helikoptérou? Harskin mladší, tedy George Edward Harskin, poručík námořnictva, v armádě skutečně sloužil, to už si JFK stačil ověřit.

Posledních několik dnů, než ho agenti konečně našli, neměl JFK příliš práce a poslední, o co stál, bylo přemítání o minulosti. Raději se ze zvědavosti, a aby zabil čas, rozhodl poodhalit alespoň část z Andreiny tajuplnosti. Co asi tak za války v Perském zálivu mohla dělat? U jakých jednotek a pro koho pracovala?

"Pokud nebudete spolupracovat, předáme vás vaši bázi," přitvrdil Panwer. "Jste stále hledán. Kdyby náš problém neměl tak vysokou důležitost, byli bychom tím povinováni. Dokonce i za těchto okolností se naše vyjednávání s vámi může stát zdrojem diplomatických sporů."

"Nepředáte," odušil JFK lhostejně. "Máte v rukávu víc es, než jsem já kdy viděl. Nemohu riskovat a nechat vás tady - poté, co se nedohodneme."

Prsty se přitom dotkl okraje novin, pod nimiž ležela pistole.

"Nezapomeňte, kdo jsem a jak mi říkají."

Panwer polkl, Vratny přímo zkrídovatěl. On byl ten, který fyzické výhrůžky nesl hůře, odhalil JFK. Vzhledem k tomu, že operaci velel, to bylo zvláštní...

"Jsem jen agent senior, nemohu vám udělit oprávnění agenta vyšetřovatele se speciálním pověřením," promluvil po dlouhé odmlce Vratny. "Bohužel, i když bych osobně velmi stál o to, abychom za každou cenu spolupracovali."

"Dobrý pokus," ocenil JFK. "Ale já znám i obsah tajné dohody 136-12."

Sáhl po pistoli, schoval ji za opasek pod kabát a z kapsy vytáhl svazek bankovek.

"Nezastřelím vás tady, to by mě pak hledala policie. Není tu ale jiný východ než ten, jímž jste přišli," připomněl jim. "A střílím velmi slušně. Těšilo mě."

Statut agenta vyšetřovatele se speciálním pověřením byl vytvořen se zvláštním zřetelem k vyšetřování událostí, které by se vedení nebo jednotlivci ve velmi vysokém postavení v agenturní hierarchii dané báze mohli pokusit ututlat. Agentu vyšetřovatele mohl ustanovit kterýkoliv agent senior. Pozdější zpráva z vyšetřování pak byla zpětně analyzována nejméně třemi nezávislými výbory z různých realitních bází.

Andrea poskytla Johnovi i podklady týkající se činnosti předchozích agentů vyšetřovatelů. V několika málo případech jejich práce způsobila skutečné zemětřesení, které ničilo posty ve stylu padni komu padni. A v mnoha případech se agenti ztratili v nekonečném metauniverzu. Občas byli zabiti. To se samozřejmě stávalo. Následné vyšetřování pak končilo různě...

"Počkejte," zarazil ho Vratny. "Dohodneme se."

JFK se znovu posadil. Působil přitom uvolněně, jako by o nic nešlo.

"Já, agent senior Vratny Mauritius, přiděluji ve věci případu přepadávání bází ve světotvorné linii CX agentu Johnu Francisi Kovářovi statut vyšetřovatel se speciálním pověřením. Jsem si vědom všech následků tohoto pověřením," pronesl Vratny formálním tónem. "Jste svědek," obrátil se na svého partnera.

"A teď mi totéž dejte písemně, podepsané a s otiskem vašeho palce navíc," požádal Kovář.

"Všechno se dá padělat. Za důkaz se považuje pouze nedigitalizovaný psychosomatický otisk mé paměti," zatvářil se Vratny znechuceně.

"Neznám tu technologii, každý agent se musí postarat o potvrzení ve shodě s jemu dostupnými znalostmi a technikou," přisunul Kovář před senior agenta pomačkaný list papíru.

Pak po chvíli dvojjazyčné diskuse získal od pokladní inkoustový polštářek, na němž barvila barové razítko, kterým potvrzovala hostům účty.

"Ten otisk ještě," přisunul krabičku Vratnymu.

Na agentovi bylo vidět, že psaní rukou mu není dvakrát přirozené, písmena byla okrouhlá a neuspořádaná jako u školáka.

"Ten papír je celý umaštěný," vrčel Vratny, ale poslušně pod text otiskl svůj palec.

"Koupil jsem v něm lososa," prozradil JFK. "Alespoň bude působit autenticky."

Nakonec si pečlivě přečetl text a složil papír do kapsy pláště.

"Jsem vám k dispozici, pánové. Potřebuji kompletní dokumentaci, abych váš problém mohl vyřešit. Předpokládám, že to nebude složité."

Vratny se na půl sekundy změnil v přetlakovaný parní kotel hrozící výbuchem, pak neviditelnou záklopkou upustil páru.

"Samozřejmě. Čím dříve, tím lépe. Transferové okno se otevírá až za dva dny, máte dost času na studium."

Podal Kovářovi stříbrnou krabičku.

"Podle mých informací je to aktuální místní paměťové médium," řekl pohrdlivě.

"Ještě bych byl rád, kdybyste se mnou sdíleli polovinu svých zdrojů pro tuto realitu," přešel JFK jeho malé vítězství.

Panwer se zatvářil nechápavě.

JFK mu věnoval široký úsměv.

"Mé peněžní zdroje jsou, řekněme, omezené. A studium podkladů, které jste mi tak pohotově a příhodně doručili, se budu moci věnovat s náležitou péčí a odborností, jen pokud budu mít střechu nad hlavou. Potřebuji prostě půjčit peníze."

"Dejte mu vaši kreditní kartu," přikázal Vratny svému partnerovi s kovovým podtónem v hlase. "Jeho jednání je v souladu se statutem agenta vyšetřovatele."

Panwer neochotně uposlechl. Možná byl z budoucnosti, ale zřetelně si uvědomoval, že pokud by se něco zvrtilo, měl by bez peněz svou pozici v cizím světě hodně ztíženou.

"Kde vás zastihnu, kdybych přišel s něčím aktuálním, co nesnese odkladu?" zeptal se JFK.

Tihle dva arogantní mizerové z budoucnosti se ho snažili přitlačit ke zdi, a to se mu nelíbilo, vlastně ani osobně se mu nelíbili. Trocha popichování byla jen malou satisfakcí.

Vratny sáhl do kapsy, vytáhl tuctově vyhlížející telefon, stiskl několik tlačítek a podal ho Kovářovi.

"Zde. Každé telefonní číslo vás spojí se mnou, neuděláte tak žádnou chybu."

"Skvělé," poděkoval Kovář. "Mám stále problémy s čísly, takový telefon je přesně to, co jsem potřeboval."

Zvedl se, zaplatil, k účtu přidal tisícijenovou bankovku a než pokladní stačila zaprotestovat, byl venku.

Panwer s Vratnym ještě chvíli zůstali na svých místech.

"Myslíte, že by nás opravdu zabil?" zeptal se mladší agent nakonec.

Vratny se nad jeho otázkou vážně zamyslel. Předchozí zkušenost s ním otrásla víc, než dával najevo. Nebyl biologicky ani hardwarově uzpůsoben k násilné konfrontaci, jeho předností byla diplomacie. A tento úkol mu připadl jen proto, že patřil k zasvěceným.

"Určitě jste už slyšel nějaké pověsti o Smrtonoši, nebo jak si ten troglodyt říkal," odpověděl nakonec.

"Smrták. Je jedním z hlavních předmětů Srovnávací metahistorie Agentury," řekl Panwer. "Studoval jsem ji, než jsem přešel do operačního."

"A co tedy říká metahistorie?" podíval se Vratny na partnera.

"Záleží na tom, kterou filosofickou linii zastáváte," pokrčil rameny mladší agent.

Už nevypadal tak přešle, dialog splnil svůj účel, poskytl Panwerovi čas vzpamatovat se. A to byl hlavní důvod, proč ho Vratny vůbec zahájil. Potřeboval svého mladšího partnera akceschopného.

"A co si myslíte vy osobně?"

Vratny už byl myšlenkami úplně jinde, u v tuto chvíli mnohem důležitějších věcí.

"Že by nás odpráskl a nemrkl by u toho ani okem."

"To je i můj názor."

AGENT SE SPECIÁLNÍM POVĚŘENÍM

JFK si zavázal pásek županu, oťel zamžené zrcadlo a dal se do holení. Od chvíle, kdy se potkal s Andreou, se cítil mnohem lépe. Potkal, usmál se nad tím eufemismem. Po smrti Franka Boormana a válce pěti světů, k níž nemalou měrou sám přispěl, měl Agentury a všeho, co s ní souviselo, právě dost. Pak ho vyhledala Nikita Bernstein a požádala ho o pomoc - o záchranu života. Nepomohl jí, místo toho se opět utkal s X-Hawkem a opět prohrál. Nebo téměř prohrál. Mise se starým dobrým Vegou, kdy spolu ve starobylych letadlech bojovali s bošáckými piloty a stopovali pašeráky hyuaky, byla naopak příjemnou vzpomínkou na lepší časy. Neúspěchy ani nebezpečí nebylo to, co ho málem zničilo, nejhorší byly dlouhé týdny a měsíce nicnedělání; čekání, až za něj přátelé udělají jeho práci a alespoň částečně očistí jeho jméno. Andrea mu přinesla činnost, akci, možnost zapojit se opět do běhu událostí. Stejně jako dříve Vega. Možná si to uvědomují a riskují své postavení právě proto, aby ho vytáhli z letargie, která dokáže zničit i toho nejlepšího. Dál to raději nezkoumal. Až bude moci, oplátí jim to.

Zkontroloval se v zrcadle. Oholil se lépe a pečlivěji než kdykoliv za posledního půl roku. Pak vyšel z koupelny a posadil se k počítači. Musel Vratnymu přiznat, že poslední slovo měl nakonec on. Holodisk, který mu dal, ještě nepřišel na trh, Sony ho teprve testovala a Kovářovi trvalo několik hodin, než se dostal k přehrávacímu zařízení.

Dva šálky kávy mu zabralo přečtení zevrubné dokumentace, kterou dostal. Základ byl jednoduchý. Někdo, velmi dobře vybavený a ještě o poznání lépe organizovaný, přepadl agenturní bázi, vnikl dovnitř a pak se opět vypařil. Opakovaně. Monitorování pozadí skokového záření doprovázejícího pohyb v metauniverzu prozradilo, že útočníci přišli pokaždé z jiného světa. Vratny sice tvrdil, že dotyční skáčou v čase vždy o století, ale to zjednodušil. Posuny do budoucna se pohybovaly v intervalu od třiačtyřiceti do osmaadvadesáti let. Celkem se odehrálo pět přepadení, to poslední ve čtyřadvacátém století. Co ještě dalšího měly tyto ozbrojené útoky společného, kromě způsobu provedení a toho, že je vedl člověk znající rutinní běh Agentury?

Myšlenka JFK zarazila. Kdy na to přišel?

Prošel záznamy ještě jednou.

Žádné indicie neobjevil, jen povšechnou shodu a dojem, že pokud by on hodlal přepadat agenturní báze, dělal by to nějakým hodně podobným způsobem.

Zvedl se z nepohodlného, příliš měkkého křesla a podíval se, co je v hotelové ledničce. Rýžové víno, rýžová whisky a pivo. Otevřel plechovku a napil se rovnou z ní. Rýžové pivo, co jiného. Přesto ji neodložil a vrátil se i s ní k počítači.

Nouze je nouze, pomyslel si, když znovu usrkl. Možná, že po čtvrté či páté plechovce nebude chutnat tak divně.

Útočník něco hledal, ale co? Našel to? Na poslední otázku dostane odpověď až zpětně - pokud už nedojde k žádnému dalšímu přepadu. Podrobně prošel záznamy z bezpečnostních systémů v budovách. Prázdné, všechna datová média na všech přepadených bázích byla prázdná, jako by žádní nezvaní hosté nepřišli. Vzhledem k tomu, že se jednalo o nejrozumnější typy záznamových technologií používaných v rozsahu víc než tři století, musel být dotyčný opravdu dobře vybaven. Nebo, připomněl si JFK, nespolehá na techniku, ale na něco úplně jiného.

Další přemítání nikam nevedlo, nakonec počítač zaklapl, položil se na stále nerozestlanou kingsize postel, jak mu hrdě oznámil recepční, a s očima upřenými do stropu přemýšlel. Andrea ho varovala, aby byl maximálně obezřetný a nikomu nevěřil. Na agentech, kteří ho najali, mu něco nesedělo, zatím však nevěděl co.

Dobrá, do téhle práce ho uvrtil GOD s Killerem, umělé superinteligence pomáhající lidem zvládnout chaos paralelního metauniverza. Vratny s Panwerem však z jejich návrhu nevypadali příliš odvázaní. Třeba ale dělali jen svou práci a vadilo jim, že do ní měl kecat drban ze zaostalého zapadákova. John do sebe obrátil zbytek piva a s pohledem upřeným ke stropu se snažil odhadnout, kdy se ho někdo pokusí zabít. A jak. Tipoval, že to bude až v okamžiku, kdy začne doopravdy vyšetřovat, aby bylo doporučení umělých inteligencí vyhověno. A jeho tělo asi okamžitě nenajdou. Kvůli času na odklizení stop. Ale proč by se ho někdo měl pokusit zabít? Kvůli tomu, že se právě tohle až příliš často stávalo vyšetřovatelům se speciálním pověřením? Proč mu toho Andrea neřekla víc? Nevěděla, nebo nemohla?

Poslíček donesl nákup, který v průběhu dopoledne udělal v několika internetových obchodech, a odmítl spropitné.

Některé rysy Japonska Kováře nepřestávaly překvapovat. Všechny věci pečlivě sbalil do kufríku, a to bylo pro dnešek všechno, co měl na práci.

Vypnutý telefon, z něhož pro jistotu vytáhl i akumulátor, ho probudil v šest třicet ráno.

"Tady Vratny," ozvalo se. "Nouzová situace. Za půl hodiny pro nás bude otevřeno speciální transferové okno. Buďte tam."

Bez dalšího vysvětlování zavěsil a na displeji se rozsvítila mapa s místem určení a GPS souřadnicemi.

"Půl hodiny," řekl nahlas JFK a začal se oblékat. Za půl hodiny beze spěchu snídal a na místo ho taxík dovezl za šedesát osm minut přesně.

Vratný už netrpělivě čekal ve foajé mrakodrapu.

"Víte, kolik nás stojí takové udržování okna?" zasyčel a snažil se JFK nacpat do výtahu.

"Nevím. Trpím nedostatkem informací," odpověděl mu John.

Pohledy obou mužů se zkřížily a Kovář měl pocit, že slyší třesknutí oceli. Proč ne, pomyslel si, aspoň ví, na čem si s Vratným stojí. Vyšetřovatele se speciálním pověřením nebral příliš vážně, spíš jako otravné závaží na noze.

Škála fyziologických příznaků průchodu mezireálním transportním tunelem byla široká a míra dopadů na organismus ještě větší - od lehké nevolnosti po smrt. Tentokrát JFK necítil vůbec nic, jako by prostě prošel obyčejnými dveřmi.

Na druhé straně se však neocítl v pokoji, ale v obrovské místnosti, ze všeho nejvíc připomínající chrámovou loď zkříženou s laboratoří doktora Zeta. Přestože měl pocit, že se nachází v ohromném prostoru, musel být v nějakým způsobem izolované malé kóji - jinak by ochranný oděv člověka, který stál před ním a držel v ruce tabuli s bleskově se proměňujícími nápisy, neměl žádný smysl - lidé ve vzdálenějším okolí byli oblečeni normálně. Relativně normálně. Přeblikávání nápisů ustalo a chaos vystřídal pokyny v češtině: Uvolněte se prosím, bude následovat krátká dekontaminační procedura.

JFK už nemluvil česky celá desetiletí, alespoň měl ten pocit. Jak ksakru přišli na to, že zrovna čeština je jeho rodný jazyk? Byli od Vratného s Panwerem tak dobře informováni?

Snímali jsme vaše podvědomé reakce na jednotlivá slova ještě dřív, než došlo k jejich zpracování vrchními oblastmi šedé kůry mozkové, dostal vysvětlení.

A tahle telepatie bude pravděpodobně pracovat na nějakém podobném principu, usoudil.

Ano, podobném.

Neměl nejmenší ponětí, jakým způsobem jej dekontaminovali, ale po sto dvaceti šesti sekundách, nevěděl, proč si je časovým údajem tak jist, si lékař - JFK usoudil, že právě lékař by měl kontrolovat příchod z jiných světů - sundal svou helmu.

Lékařka. Třicet, pětatřicet let, možná i víc vzhledem k biotechnologiím, které asi měli k dispozici. Štíhlá, téměř subtilní. Ve vojenském stylu na krátko ostříhané vlasy, černé oči, tenké linky obočí a rty, které pokud byly zkrášleny rtěnkou, tak jen velmi střídme. Ale možná jim byla narůžovělá barva vlastní.

"John Kovář? Devatenácté, promiňte, dvacáté, vlastně dvacáté první století?" zeptala se ho.

"Tak nějak," přitakal JFK. "Jsem čistý?"

Neodpověděla hned, podle lehce nepřítomného pohledu pochopil, že odpověď konzultuje s pro něj neviditelným informačním rozhraním.

"Ano. Pozoruhodná schopnost vyrovnat se s neobvyklým prostředím. Vaše reakce jsou v normálu, spíš v pásmu klidu, jako byste se právě probudil ve svém CZOI."

"CZOI?" nechápal JFK.

"Omlouvám se," řekla žena, ale neusmála se u toho. "Nickname pro osobní existenci zabezpečující jednotku. Každý plnoprávný občan Země má nárok na jednu. Svléčte se prosím."

JFK už prošel tolika lékařskými kontrolami, že ho nezarazil ani nedostatek soukromí. I když bylo dobře možné, že neviditelné stěny ordinace, ve které se nacházel, jsou zvnějšku neprůhledné.

Poslechl a bez dalšího pokynu se postavil na místo vyznačené stylizovanými lidskými chodidly.

Lékařka si vzala nějaký přístroj - připomínal pistoli s hlavní obdélníkového průřezu 20 na 60 milimetrů - a namířila jej na něho. Musela ji mít připnutý někde na obleku, usoudil Kovář. A výstup z tohoto diagnostického přístroje bude zřejmě opět zabudovaný do jejího neviditelného informačního interfejsu.

"Vypadáte čistý a zdravý. Následky všech prodělaných traumat minimální. A že jich nebylo málo," komentovala svá zjištění. "Velmi dobrá nervosvalová koordinace, spousta nově vytvořených nervových drah. Ale vy nejste přece účelově pozměněný, ani čistý bioprodukt, ve vaší epoše taková technologie nebyla k dispozici! Nebo ano?" zarazila se.

"Vznikl jsem za použití primární a nejlepší technologie," odpověděl JFK, aniž by hnul brvou.

"Jaké?" zeptala se a vzápětí se zarděla.

Absurdní svět, napadlo JFK. Deset minut ho tady nahého prohlíží, vidí mu až do morku kostí, a když zmíní způsob, jakým se plodí děti, začervená se.

"Patříte k týmu Vratného a Panwera?" zeptala se rychle stroze, jako by se snažila získat původní odstup a převahu.

"Tak nějak," nepřel se JFK.

Současně se v neviditelných stěnách místnosti otevřely neviditelné dveře. Neinformoval ho o tom zrak, ale závan vzduchu a změna zvukových vlastností prostoru. Otočil se a spatřil vcházet dva výše jmenované, doprovázené mužem v šedém overalu bez insignií. Pokud je nepředstavovaly tři šikmé jizvy na levé lici. Podle způsobu pohybu byl muž voják a podle arogance, kterou kolem sebe šířil, vysoká šarže.

"To je ten člověk, který patří k vám?" zeptal se Vratnýho.

Slovo člověk vyřkl způsobem, jako by tak hodnotným označením na Kováře plýtl jen nerad, ale neměl zbylí.

JFK se ušklíbl. Byl fakt, že on je nahý a ostatní už oblečení, náhoda, nebo naopak dokonalý plán, jak ho dostat do podřízeného postavení?

"Omyl, pane," promluvil dřív než Vratný. "Tihle muži jsou tady se mnou. Agent se speciálním pověřením, John Francis Kovář," představil se.

Voják na okamžik vypadal, že mu do drinku přidali pár mililitrů kyseliny sírové.

"Dokud neverifikujeme vaše pověření, jste nikdo," zavrčel.

"Rychlost světla je tady asi příliš nízká, nebo máte nedostatečně kvalifikovaný personál?" pokračoval JFK ve stejném

tónu. "Potřebuji šaty, kompletní informace o případu - z vašeho pohledu, samozřejmě. Agenturní už mám k dispozici. Vaše jméno?"

Voják vypadal, že v dalším okamžiku umře na krvácení do mozku způsobené lokálním extrémem krevního tlaku neslučitelného se životem.

Vratny také nevypadal nadšeně, že se JFK tak snadno dověděl, proč ho sem vytáhli.

"Jeho jméno?" vyštěkl JFK na Panwera.

"Plukovník Jáchym Matrix!" postavil se mladší agent málem do pozoru.

"Takže, plukovníku, dávám vám deset minut, abyste rozhýbal svůj líný personál. Jako agent se speciálním pověřením mám neustále k dispozici okamžitý lístek zpátky. Pokud to nezvládnete, podám hlášení, že místní báze je ve stádiu úplného rozkladu, a doporučím kompletní prověrku."

Plukovník polkl a vystoupilé žíly zmizely. JFK se zamyslel, zda to bylo jeho sebeovládáním, nebo mu pomohl nějaký upgrade. Vzhledem k tomu, v jaké době se nacházel, to nebylo jasné.

"Devět minut, padesát sekund," přitlačil ještě víc na pilu.

To stačilo, aby se Matrix otočil a odkráčel z lékařské kóje.

"To jste možná neudělal nejlépe," řekla pomalu lékařka. "Zákony jsou sice platné na všech bázích stejně, ale výklady se různí a my jsme svět, který se právě vyhrabal z dlouhé a krvavé války, kterou si nedokážete ani představit."

"Můj život je nekonečná série krvavých válek," odpověděl tiše Kovář, "a je mi úplně jedno, jak si kdo zákony vykládá, protože já si je vykládám po svém."

Neviditelné dveře se otevřely a objevil se muž nesoucí komínek šatstva s pečlivě složeným obinadlem nahoře. Velký robustní muž.

Dva metry, sto dvacet kilogramů, tělo přetvořené do stávající podoby tím, k čemu bylo vycvičeno. A pravděpodobně také používáno. Kovář se pohledem střetl s očima neznámého. Připomínaly rtuť, beztvárovou kapalinu bez jakéhokoliv výrazu. Když voják pokládal přinesené věci, všiml si John množství jizev a jemné síťové kresby pod kůží. Podobala se žilní kresbě, kterou někdy získají muži při mnoholetém cvičení s těžkými činkami, ale jen podobala. Obrovitý poslíček se po odložení nákladu beze slova otočil a odešel,

"Myslel jsem, že na takové podřadné práce budete mít stroje," nadhodil JFK, zatímco se oblékal. "Požádejte o co nejrychlejší transport na místo útoku," otočil se JFK na Vratnyho.

Senior agent se nadechl k protestu.

"Nejrychlejší transport, agente," nedal mu možnost JFK. "Pokud se vám to nelíbí, prostudujte si pravomoci agenta se speciálním pověřením."

Ted' trochu blůfoval, protože si zdaleka nepamatoval pravomoci a povinnosti agenta se speciálním pověřením tak, jak předstíral. Doufal jen, že Vratny je na tom podobně, i když ten si mohl vypomoci nějakou přídatnou periferií.

Agent senior však jen proklál Kováře nenávisným pohledem, gestem popohnal Panwera a oba odešli.

JFK pohlédl na lékařku. Opět vypadala lehce nepřítomně, zřejmě se soustředila na něco, co mohla vidět jen ona sama. Byla krásná tím zvláštním způsobem, kterého si muž všimne až napodruhé. A některý možná vůbec. Něčím připomínala černou lilii sežehnutou mrazem.

"Ach, stroje. Máte pravdu, ale lidé, kteří přežili Velkou zradu, mají nedůvěru ke všemu, co má v sobě baterii, čip a jakoukoliv pohyblivou součástku."

"Velkou zradu?"

"Obecné jméno pro globální hacknutí všech elektronických systémů Mart'any," dostalo se mu vysvětlení.

Kovář měl na okamžik pocit, že se dostal do shakespearovského dramatu po tisíci letech.

"Ach tak," pousmála se lékařka jeho zmatenému výrazu a na okamžik vypadala jako živá. "Neznáte naši historii."

Mart'ané jsou bývalí pozemšťané. Píše se dvacáté páté století, agente se speciálním pověřením. Lidé žijí na Marsu už víc než tři století."

JFK tu informaci zpracoval. Ve světě, který X-Hawk přeměnil na obrovský vojenský zbrojní komplex, lidé dosáhli obdobné technické úrovně, ale žádnou další planetu neosídlili. Místo toho vybudovali kolem Země ohromný obydlený pás poskytující místo k životu pro miliardy dalších nešťastných duší. Nepříliš pohodlné místo k životu, připomenul si v duchu John.

"Jmenuji se John Kovář, John Francis Kovář," přestavil se, i když jeho jméno znala z dat, která přišla do této reality spolu s ním. "Lidé, kteří se mnou pracují, mi často říkají JFK, je to kratší."

"Ten John Francis Kovář?" zalapala po dechu.

JFK znejistěl.

"Nikoho jiného toho jména neznám," řekl opatrně.

"John Kovář, Francis Kovář a další jsou velmi obvyklá jména mezi agenty ve druhé polovině dvacátého prvního a první čtvrtině dvacátého druhého století našeho světa," začala vysvětlovat a stále ho pozorovala způsobem, o němž si myslel, že je vyhrazen jen špatným herečkám z hororových filmů. Herečkám, které vzápětí sežere nějaké pitoreskní monstrum.

"V té době Agentura preferovala dědění profese z otce na syna, z matky na dceru. Než vůdcům došlo, že existenci Agentury prostě utajit nelze," pokračovala ve výkladu, ale JFK pochopil, že se tím jen snaží získat čas.

"Kterého Johna Francise Kováře jste měla na mysli?" zeptal se přímo.

"Velkého zabíječe, vraha miliard."

JFK se zhluboka nadechl.

"Tak to jsem já," připustil suše. "Osobně. Ale legendy přehánějí, nebylo jich víc než pár set milionů. Vaše jméno?"

"Eleonora Kramínska," odpověděla a pak se zarazila, jako by toho litovala. "Dostala jsem právě poslední výsledky

vašeho vyšetření," vrátila se rychle k profesionálnímu tónu.

"Něco zajímavého?" chtěl vědět Kovář.

"Ne. Všechny anomálie, které jsme objevili, vám nezpůsobí větší zdravotní problémy, než již máte," dodala rychle, aby ho uklidnila. "Jsou vysvětlitelné anamnézou a tím, co máte za sebou. Jediná věc, které nerozumím, je jakýsi stín v šedé kůře mozkové."

"Nádor?" napadlo Johna neklasičtější zdůvodnění.

"Nesmysl," popřela to Eleonora Kramínska kategoricky. "Ten bychom vám ihned zdegradovali. Prostě nevím, co to je. Může jít o šum, útvar je na hranicích rozlišovacích schopností diagnostiky."

JFK jen přikývl a pustil to z hlavy. Současně si uvědomil, že začíná být unavený, nepřírozně hodně unavený, asi jako by byl víc než šestatřicet hodin vzhůru a ve střehu. Zjevně šlo o následek interrealitního přechodu.

Podle pokynů si připnul na ruku elastické obinadlo a nasadil brýle, které byly součástí šatstva. Přesně jak předpokládal, rozevřelo se před ním optické rozhraní počítačového připojení k síti.

"Pás, který máte teď na ruce, získává z tepla a mikropohybů svalů vašeho těla energii pro počítač a komunikaci se sítí," vysvětlila Eleonora.

JFK přikývl. Vypadalo to prakticky a pohodlně, stejně však neměl nejmenší chuť seznamovat se s interfejsem, který možná byl dokonale přehledný, ale jemu tak rozhodně nepřípadal.

"Vidím, že mám už přidělený pokoj," zorientoval se částečně v tisícovce zpráv. "Byla byste tak laskava a ukázala mi kde? Potřebuji si odpočinout, přesun mě zmohl víc, než jsem čekal, a hledání na síti už asi nezvládnou."

Vypadalo to, že mu jeho přiznání vrátilo alespoň část lidskosti, kterou ztratil přiznáním své totožnosti.

Klik, ozval se zvukový signál. Rozhlédl se, ale zřejmě ho slyšel jen on sám.

"Potvrďte mi přístup, navedu vás," pobídla ho doktorka Kramínska. Okamžik mu trvalo, než se zorientoval a přijal její informační paket.

Změnil se v šipku provádějící ho labyrintem podlaží.

"Tam je váš CZOI," řekla.

"Co to vlastně přesně znamená?" zeptal se.

"Centrum Zajištění Osobní Integrity."

"Děkuji, madam," rozloučil se JFK, aniž by mu objasnění zkratky dalo představu, co CZOI doopravdy znamená. Sebral z dekontaminátoru své věci a vyrazil podle virtuální mapy do bludiště agenturní báze.

Pobočky báze, opravil se, protože báze byla napadena. Nebo ne? Uvědomil si, že o tomhle světě ví příliš málo na to, aby se orientoval tak dobře, jak bude potřebovat. Neměl čas na prostudování reality, přizpůsobení se a všechno ostatní, co se učil v rámci agenturního výcviku. Z hlavního koridoru zahnul do tmavé chodby doleva, okamžitě ho začal doprovázet pás světla přizpůsobující se rychlosti jeho chůze. I tady, v daleké budoucnosti jiné reality, lidé šetří energii. Znamená to, že jí mají nedostatek, nebo že se naučili respektovat její cenu? Nevěděl. Kdy naposledy měl čas připravit se na misi tak, jak se to doporučovalo v agenturních manuálech? Už si to ani nepamatoval. Bez velkého přemýšlení následoval šipku na imaginární mapě, na níž současně sledoval svůj postup.

Kdyby ho chtěla Eleonora - doktorka Kramínska, opravil se v myšlenkách; ta žena mu byla sympatická - zabít, měla k tomu ideální příležitost, mohla ho poslat kamkoliv, uvažoval, zatímco sledoval cestu, kterou mu bludištěm ukázala. Nepředpokládal však, že by ho chtěla zabít, přestože byla zložená, když zjistila, s kým se doopravdy setkala. Pobavilo ho, jak moc dá na své instinkty. Instinkty - nikdo je nedokázal popsat, zdůvodnit, přesto existovali lidé, kteří přežili víc nebezpečných misí než kdokoliv jiný. Například on, Andrea nebo Vega. A takový Boorman, kyborg Frank Boorman, který by byl schopen holýma rukama roztrhat deset Kovářů, byl mrtev.

Další, užší ulička, pás doprovázejícího světla o poznání zeslábl. Tihle lidé přes všechnu svou skvělou technologii energii šetřili, snažil se JFK zůstat v méně nebezpečné oblasti myšlenek. Možná Frank umřel jen protože se znal s ním, s chlapem, co dokáže přežít, i když jeho přátelé umírají. Nebyla to příjemná vzpomínka a Kovář stiskl zuby, aby nezaklel. Minul další z mnoha rozcestí. Tentokrát vyústění křižovatky neorámoval nádech šera, kdy se osvětlovací systém připravoval na případnou změnu směru. Chodba zleva, kterou málem přehlédl, zůstala naprosto tmavá. Náhoda? Doktorka Kramínska mu možná ublížit nechtěla, ale někdo jiný ano. Jeden krok, na víc neměl čas, řekly mu ty stejné prokleté instinkty. V okamžiku, kdy došlápl, klesl do pokleku, vytočil se a obouruč umístil mířidla a mušku do středu obrysu mohutné siluety, která se s nelidskou rychlostí vynořila z odbočky.

"Ani hnout!" vydechl JFK.

Se stejným účinkem se mohl hádat s lavinou. Stiskl spoušť, zdvojený výstřel zaburácel koridorem, v poslední chvíli se vrhl stranou a unikl tak srážce s více než metrakovým tělem klouzajícím po podlaze rychlostí automobilu.

Velký muž zasažený dvěma náboji ráže.45 do hrudníku se ještě pokusil zvednout. Dotáhl to až na kolena a pak se převrátil na záda. JFK se opatrně přiblížil s připravenou pistolí. Před ním na zádech umíral voják, který mu před chvílí donesl šaty a personální počítač pro připojení k místní síti. Správně měl být už dávno mrtvý, ale zatím se nějakým zázrakem držel na levém břehu řeky Hádes.

"Zdravotník, lékař! Postřelený muž!" proletěl JFK intuitivní komunikační rozhraní a vyslal nouzový signál.

Lékař s doprovodem dorazili za minutu padesát pět sekund a muž stále žil. Kupodivu se jeho stav ani nijak extrémně nezhoršil. Rána stále krvácela, jeho puls slábl, ale zůstával relativně pravidelný. Nesténal, nestěžoval si, pouze sledoval Kováře studeným pohledem. A to měl mít přítom vnitřnosti rozmixované na máděru, přemýšlel JFK. Dobře věděl, jaké střelivo používá. Nezákonně.

Lékař, menší sporý muž s pohyby připomínajícími supa, krátce pohlédl na Johna, zbraň v jeho ruce a pak se hned věnoval raněnému. Jako první mu aplikoval několik krychlových kubíků léčiva ze zařízení nápadně připomínajícího pistoli, signální pistoli, vzhledem k průměru hlavně.

"Bude v pořádku," řekl.

"Dal jste mu nějaká nanoléčiva?" zeptal se JFK.

"Samozřejmě, že ne," odpověděl muž a podíval se na Kováře, jako by ho překvapila nesmyslnost otázky.

Pak si uvědomil, kdo se ho ptá.

"Nanoléčiva se nepoužívají kvůli válce, nejméně padesát let."

JFK pokrčil rameny. Odpověď nechápal, ale věděl, že bude-li chtít, najde si víc informací pomocí síťového připojení.

"Střelíte zatraceným svinstvem," zkonstatoval jeden z pomocníků, zatímco se díval do rány.

"Jo," nepřel se Kovář. "Když něco trefím, chci, aby to bylo mrtvé."

"Přežil jen proto, že má nejvyšší vojenskou úpravu," řekl lékař a vyčítavě se na Johna podíval.

"Vy jste napadl mého muže!"

Plukovník Matrix se přiblížil jako duch, Kovárovi to přišlo až nepřírozené.

"Jak se to vezme," odtušil a podíval se na muže na zemi.

Matrix se zatvářil vítězoslavně.

"Napadl vás?" zeptal se zraněného.

JFK s překvapením zjistil, že muž opravdu vypadá mnohem lépe než před pár okamžiky.

"Nenapadl mě, byla to nehoda. Chtěl jsem, aby mi ukázal tu svou starožitnost," voják kývl směrem ke Kovářově zbraní.

"Neodborně jsem s ní manipuloval a způsobil si zranění."

Plukovníkova spokojenost byla ta tam, v mžiku se z hvězdy v hlavní posloupnosti změnil v novu atakující hranici supernovy.

"Dvakrát jste se střelil?"

"Jo," odpověděl voják, "má to zatraceně lehkou spoušť."

Pak zavřel oči a na žádnou z Matrixových otázek neodpověděl.

"Ještě něco, pane?" zeptal se John Matrice. "Máte nějakou výtku ohledně mého chování? Nebo ke kvalifikaci svého personálu ve smyslu zacházení se zbraněmi?"

Plukovník se otočil a bez jakéhokoliv dalšího slova zamířil pryč.

"Zítřka v devět hodin ráno vás očekávám na krátkém briefingu, kvůli vyšetřování," řekl John jeho zádům.

JFK počkal, až lékař ukončí své napohled až nonšalantní ošetření zraněného, a pak sledoval, jak celá skupina odchází.

Chodby zde byly dlouhé a skrovně úzké. Co se nacházelo v prostoru za jejich stěnami? Zbraně, napadlo ho zdánlivě nesmyslně. Ta myšlenka mu přišla tak podivná, až ji málem nepovažoval za svou. Miliony metrů krychlových vyplněných zbraněmi? Pokrčil rameny a pokračoval v cestě.

Do svého CZOI dorazil už bez dalších překvapení. Hned v prvním okamžiku pochopil, proč lidé používají termín centrum zajištění osobní integrity a nemluví o pokoji. Při troše dobré vůle se dalo jeho ubytování nazvat celou - tři metry na dva se stropem jen kousek nad jeho hlavou. Stěny nebyly stěny, ale velkoplošné komunikační displeje, které ožily, jakmile vstoupil dovnitř.

Zásoba vzduchu - 100 %.

Dekontaminační zásobník - 98,7 % plné kapacity.

Defenzivní databáze - poslední aktualizace v čase t-30 sekund.

Číselný údaj u sekund lineárně narůstal s časem a ve chvíli, kdy dospěl k pětáctýřiceti, se vynuloval a na okamžik informací vystřídala stručný nápis: Aktualizace.

JFK už v průběhu svých předchozích misí ve světech extrémně rozvinutých technologií načerpal dostatečné množství zkušeností, aby poznal, oč tu kráčí.

Celá tahle úzká cela byla obklopena systémy obrany, které měly za každou cenu co nejspolehlivěji zajistit přežití obyvatele. Chránit ho před fyzickým, psychickým, biologickým i jiným útokem. Proto ten bizarní název.

"Chraňte mě, vy zatracený mašiny," řekl nahlas, a než se stačil uložit na podlahu, vyjela ze stěny lehká trubková konstrukce, na níž se se zpožděním patnácti sekund zmaterializovala matrace. Pokrývkou už si musel vytáhnout z automaticky otevřené přihrádky ve stěně sám.

"Šílená technologie. Jak to děláte, když se chcete pomilovat? To se mačkáte na takové pryčně?" napadlo ho.

Aniž si to uvědomil, položil otázku subvokálním způsobem aktivujícím komunikační interface síťového rozhraní, s nímž si postupně rozuměl víc a víc. Až překvapivě. Odpověď dostal v podobě 3D obrazu. V případě, že CZOI měl hostit dva lidi, získával automaticky víc zdrojů k jejich ochraně a milenci si jednoduše ustlali na zemi. Hostitel musel obstarat přikrývkou navíc s předstihem. Ta nebyla vytvářena z kondenzačních polyuretanů jako matrace...

"Tak díky, tohle jsem snad ani nechtěl vědět," zamumlal JFK.

Rozšněroval si boty, svlékl se a s nekonečnou úlevou se natáhl na postel.

"A jak to dělají, když třeba chtějí jít na večeri nebo si dát láhev vína?" zeptal se ještě.

"Stop," donutil rozhraní smazat odpověď, dříve než si ji stačil přečíst.

A usnul.

VÝBĚR HARDWARU

Probudil se v šest hodin ráno, odpočatý, hladový, s vědomím, že skutečný zápas začíná. Proč uvažoval o úkolu, ke kterému se upsal, jako o zápase? Protože byl sám proti všem. Vratný s Panwerem ho kontaktovali proti své vůli, pro místní zase představoval polovičního troglodytu, který ničemu nerozuměl a způsobil jen problémy. Zatímco zápasil s hygienickým koutem nahrazujícím skutečnou koupelnu, snažil se víc proniknout do tajů komunikačního rozhraní.

Plukovník Matrix měl správně všechny podklady pro vyšetřování obstarat, ale JFK si nedělal iluze. Nevěřil mu. Našel první dokument - zprávu o přepadení báze. Hned začátek mu vyrazil dech, báze se nenacházela na Zemi, jak předpokládal, ale na oběžné dráze kolem Jupitera mezi měsíci Europa a Ganymed. Proč proboha? Nechápal to a

uvědomil si, že vyšetřování bude ještě mnohem obtížnější, než si vůbec dokázal představit.

Jeho pozornost upoutalo zablikání na kraji imaginárního zorného pole komunikačního rozhraní. Symbol textového souboru.

Dějiny Agentury, svazek realit 1t, svět TB-017, přečetl překvapeně. Chvilí mezi hygienickými potřebami hledal kartáček na zuby, ale neobjevil ho, posloužil si proto vlastním. Přitom si četl.

S technickým pokrokem bylo stále obtížnější a obtížnější utajit existenci Agentury, protože postupující fyzika se dopracovala k teorii multiparalelního metauniverza navzdory překážkám, které agenti specialisté vědcům kladli.

Posledním pokusem, jak existenci rozsáhlé organizace Kovářů rovnováhy utajit, bylo přesunutí lokální báze do vesmíru (za pomoci technologie z blízké budoucnosti). Pak však teoretické porozumění metauniverzu přešlo do další fáze a místní začali experimentovat s praktickým využitím nových poznatků. Tehdy se do situace zapojili agenturní diplomatické sbory a kontaktovaly zástupce tehdy nejsilnějších států a dalších organizovaných útvarů. Po několika letech chaosu, který hrozil přerůst v interdimenzionální válku, se situace uklidnila (zvláště po té, kdy se několik expedic do jiných světů setkala s nepříjemnými důsledky kontaktu s jinými biosférami a ekosférami) a místní civilizace přijala myšlenku superorganizace dohlížející na rovnováhu paralelního metauniverza za vlastní.

JFK přestal číst a soustředil se, aby se oblékl. Včera si se šaty nedělal až tolik starostí, dnes chtěl, aby mu padly pohodlně. Vlastně dostal jednoduchou uniformu bez jakýchkoliv insignií se spoustou praktických kapes a opaskem bez přezky, který se spojoval pouhým dotekem konců. Bohužel, stále neměl k dispozici žádné pouzdro na velkou pistoli. Po krátkém váhání ji zasunul do kalhot, pohodlí nepohodlí. Zbývalo mu čtrnáct nábojů, pochyboval, že by tady sehnal nějaké další. Možná v muzeu.

Posadil se a pokračoval ve čtení.

Po uklidnění a všeobecném akceptování existence Agentury EF se většina technologického parku Kovářů přestěhovala zpět na planetu, i když orbitální stanice u Jupitera nebyla zničena, pouze zakonzervována. Další krize vztahů mezi EF a místní civilizací přišla o století později, s postupným zhoršováním vztahů mezi Marsem a Zemí. Obě planety chtěly, aby Agentura podpořila jejich zájmy. Tehdejší vedení se snažilo zůstat stranou blížícího se konfliktu a opět přesunulo většinu agenturních zařízení do vesmíru na starou chátrající orbitální stanici.

JFK by četl i dál, protože ho to zaujalo, musel se však připravit na další jednání s Matrixem a Vratným s Panwerem. Proč je hlavní báze u Jupitera věděl, teď musel zjistit, co bude potřebovat k tomu, aby se tam dostal a mohl fakticky začít vyšetřování. Opět začal pátrat po síti a byl překvapen, jak snadno nachází požadované informace. Jako by komunikační rozhraní dokázalo číst jeho myšlenky a nějakým způsobem kompenzovalo jeho neznalost IT prostředí, v němž se pohyboval.

V osm padesát pět byl v brífingovém sále, kde se měla konat jím svolaná schůzka. Panwer s Vratným tam již čekali.

"Váš včerejší postup naší věci nepomůže," začal starší agent bez pozdravu, "potřebujeme, aby s námi zdejší složky co možná nejvíc spolupracovaly."

JFK zhodnotil sál. Jednoduché stoly i židle, veškeré vybavení, které tady určitě muselo být, zůstávalo v nefunkčním stavu skryté.

"Nezdálo se, že vůbec chtěly spolupracovat," pokrčil rameny. "Spíš se mě chtěly zbavit."

"Možná by bylo výhodnější, kdybychom působili spíš jako experti, poradci, než jako hlavní vyšetřovatelé. To by mohlo situaci odlehčit," navrhl Panwer.

JFK se posadil do čela stolu. Židle nebyla tak pohodlná, jak vypadala, musel si posunout pistoli za opaskem.

"Vy jste poradci, to je v pořádku," přikývl. "Já jsem vyšetřovatel."

Panwer zatřásl hlavou jako rodič rezignující na omezenost svého potomka.

Plukovník Matrix se objevil přesně v devět hodin v doprovodu muže, kterého John včera postřelil, vysoké atleticky vyhlížející ženy s distinkcemi kapitána a doktorky Kraminské.

"Pilot kapitán Clarette Friedman, bezpečnostní specialista Robov, doktorka Kraminska," představil je plukovník.

Johna pobavilo, že bezpečnostní specialista tvrdil, že se sám střelil do břicha při neopatrné manipulaci se zbraní.

Matrix se vrátil ke svému plochému bezemočnímu hlasu a vypadal, že vztek ze včerejška zmizel a snaží se, aby tuto nepříjemnou povinnost měl co nejdříve za sebou a zbavil se tak nezvané návštěvy.

"Jsme zde, agente se speciálním pověřením," podíval se na Kováře, "na váš... rozkaz. Za účelem vypátrání a eliminace člověka nebo organizace, který přepadl naši bázi TB-017 Diamant."

O kódovém jméně Diamant JFK zatím neslyšel. Možná místní zvyklost, která se do formálních dokumentů nepřenášela, usoudil.

"Z vámi poskytnutých informací, agenti," plukovník se tentokrát obrátil k Vratnému s Panwerem, "vyplývá, že tento útok není ojedinělý, ale patří do celé série podobných incidentů. Z tohoto důvodu vám oficiálně předávám vyšetřování. Jsme zde proto, abychom vám poskytli plnou podporu."

Takový obrat o sto osmdesát stupňů JFK nečekal. A ani mu moc nevěřil. Že by jen proto, aby se jich plukovník co nejdříve zbavil?

"Poskytli jsme vám kompletní dokumentaci toho, co se stalo, máte všechno, co víme," pokračoval Matrix, současně s jeho slovy cinkl přijatý informační paket.

JFK do něj jen krátce nahlédl. Obsahoval informace z automatických bezpečnostních systémů Diamantu. Nic víc. To ho zarazilo.

"Od napadení neuplynulo víc než osmačtyřicet hodin, zatím k němu ještě nikdo nedorazil," odpověděl plukovník na nevyřčenou otázku.

Jasně, Jupiter, kousl se do rtu JFK.

"V tom případě musíme zorganizovat výpravu pro zajištění důkazů, nemůžeme se spoléhat na nepřímé informace," řekl a

začínal mít nepříjemný dojem, že začíná chápat, o co zde jde.

"Samozřejmě. Také nesmíme riskovat životy našich lidí. Zjevně došlo ke ztrátám, ale možná na stanici zůstali zranění. Těm musíme pomoci," navázal plukovník Matrix a sledoval přitom Kováře svými rybíma očima.

"Kdy vyrazí záchranná výprava?" zeptal se JFK, přestože znal odpověď.

"Asi hodinu předtím, než jste včera dorazil, agente, škoda, že se vám nepodařilo objevit se zde dříve. Vaše přítomnost na palubě záchranné lodi by byla jistě přínosem."

Matrixův hlas se nezměnil ani o fous, ironii, kterou JFK v jeho projevu cítil, si musel přimýšlet.

Vratný s Panwerem ho probodávali pohledem. JFK přemýšlel, zda jsou tak hloupí a opravdu věří Matrixovi, nebo to jen předstírají, aby mohli později před svými nadřízenými tvrdit, že zpoždění je jen jeho osobní, Kovářova chyba.

"Tak budeme muset v rámci vyšetřování zorganizovat k Jupiteru ještě jednu výpravu."

"Dle vašich požadavků, agente se speciálním pověřením," odpověděl bez změny výrazu Matrix.

John se okamžik snažil v obrovském množství dat, k nimž měl přístup, zorientovat, aby zjistil, jak to se záchrannou výpravou bylo doopravdy. Startovací protokoly potvrzovaly plukovníkova slova, ale nedělal si iluze. Nebyl žádný hacker a předvést mu upravenou verzi skutečnosti nebylo nijak těžké.

"Jaký nejrychlejší dopravní prostředek máte k dispozici?" zeptal se a současně sám hledal odpověď na otázku.

Ještě že byl už z dřívějšíka naučen dělit svou pozornost mezi reál a virtuál.

"Bronco, pohodlný inspekční T-N jet, značně rychlý," poprvé se zapojila do rozhovoru kapitánka Clarette Friedman.

JFK se na okamžik soustředil jen na ni. Oválná tvář, kdyby si nechala zmenšit nos a vyměnila oči za nějakou měkkí variantu, klidně i ve stejné barvě, mohla by se v jiné době a jiném světě velmi dobře živit tím, jak vypadá. Tady byla vojenský pilot a JFK si byl nějakým zvláštním způsobem jist, že dobrý pilot. Teď ale kopala za stejný tým jako Matrix. Někakým zázrakem se mu podařilo nalistovat údaje o kosmických strojích, které měla Agentura k dispozici. Byla jich pěkná řádka, ale když je profiltroval podle dostupnosti, seznam se zkrátal a ukázalo se, že kapitánka mu nelhala. Bronco byl rychlý - na civilní poměry. Na vojenské speciály, které byly však většinou poškozené nebo v různých stádiích přestavby, samozřejmě neměl. Záchranná expedice v každém případě dorazí dlouho před ním.

"A co Roark III? Termojaderný stíhač?" navrhl překvapivě Panwer.

Matrix se podíval na kapitánku.

"V seznamu nebyl," odpověděla stroze. "Prověřím to."

S někým okamžik subvokálně hovořila, prozradily to její soustředěné oči a pohyb obličejových svalů.

"Nestabilita elektromagnetické spalovací komory. Problém je v řešení. Roark je sice provozuschopný, ale se spolehlivostními parametry, které ho vylučují z delší mise. Pro let k Jupiteru nevhodný; zpřístupnila jsem vám všem zevrubné informace."

JFK netušil, jak se k nim dostat, ale předpokládal, že mu bude opět předvedena verze skutečnosti, na níž při zkoumání, jehož byl schopen, nenajde chybu. Dohromady to všechno znamenalo, že výprava, která už odstartovala, dosáhne místa určení mnohem dříve než on. O to asi šlo.

Bez předchozího varování se nad stolem zhmotnila holografická projekce Bronca. Podle aerodynamického tvaru byl planetolet dokonce schopen vstoupit do atmosféry a v případě nutnosti přistát. U původně civilních strojů to byl jeden z bezpečnostních požadavků. JFK se bez velkého zájmu probíral jeho technickými daty.

Na okraji virtuálního komunikačního rozhraní opět zahlédl pohyb, najednou na něj poblikával datový soubor. Někdo mu ho musel podstrčit. Kdo, po tom bude pátrat až později, teď ho bez velkého váhání otevřel.

"A co loď Grutny? Kurýrní speciál?" řekl nahlas poté, co se seznámil s obsahem.

Jeho IT rozhraní iniciativně vystřídalo projekci business jetu Bronco za jmenovanou loď. Kovář jen s obtížemi udržel kamennou tvář. Jak předchozí kosmické plavidlo vypadalo úhledně, moderně, udržovaně, tohle ze všeho nejvíc připomínalo vrak vznášející se ve vesmíru. Množství antén, některé kusy trupu držely na zprohýbaných nosnících, povrch toroidního potrubí zabírajícího tři čtvrtiny celku byl poznamenán četnými srážkami s mikrometeoroidy a vesmírným prachem.

"To je ale loď z první poloviny války, totálně zastaralá," řekl Matrix a podíval se na JFK, jako by se zbláznil.

"Se starým, ještě štěpným pohonem," doplnila pohrdlivě kapitánka Friedman.

"S plynovým štěpným reaktorem s později doplněným magnetohydrodynamickým stupněm," přečetl JFK s pokerovou tváří, a i když se mu před očima bez jeho přispění otvírala celá série schémat a obrázků, téměř netušil, o čem přesně mluví.

"Používala se jako kurýrní loď a je schopna provozu po minimálních úpravách," doplnil při sérii rudých hlášení o technickém stavu, která se před ním okamžitě objevila.

"Ano, byly to rychlé hračky," přikývla kapitánka zamyšleně. "Ale musíte si uvědomit, že od té doby máme mnohem lepší pohonné systémy rychlejší lodě, inerciálně kompenzační systémy," vysvětlovala. "Tohle je prakticky veterán. I když velmi výkonný."

V jejích slovech se kupodivu neskrývalo pohrdání, spíš obdiv.

"Vrak," ocenil Kovářův výběr Matrix. "Nemá žádné maskování, obranu. Za letu budete vidět i z Marsu. Nezapomeňte, agente," ucedil, "že nedávno skončila válka. Ve vesmíru je spousta spících min, automatických vyhledávacích lovců, kteří vás v takové nechráněné kocábce rozsekají na oblak rychle se rozpínajících trosek. A rebelů, kteří se ani teď nesmířili s mírem."

"Hezky řečeno," ocenil JFK a pohlédl na Vratnyho s Panwerem, zda se jim také plukovníkovo přirovnání líbí.

Nelíbilo. Ani trochu. Místo toho se stupňující se nejistotou postupně přecházející v hrůzu pozorovali střídavě Kováře a loď, kterou vybral.

Začínali ho znát a pochopili, že se rozhodl a oni budou muset světit své životy právě této kocábce.

Sám JFK se začínal orientovat. Sice ne v technologiích a fyzikálních principech používaných k válce v kosmu, ale v celkových vztazích moderní a starší techniky. Dnešní lodě byly mnohem lépe chráněné; hůře objevitelné a měly z jeho pohledu neskutečnou manévrovatelnost. Nedalo se však říct, že by byly řádově rychlejší než Grutny, spíš naopak. Vzpomněl si na německé vozy Formule 1 Mercedes z třicátých let dvacátého století. Jejich maximální rychlost nebyla o nič nižší než u monopostů o tři čtvrtiny století později. Na druhou stranu, průměrné časy, za které dokázaly obkroužit závodní okruhy, byly o celé věky delší. On však nehodlal klikovat ani zavodit. Potřeboval být na bázi TB-017 Diamant rychleji nebo alespoň v co nejtěsnějším závěsu za první výpravou.

"Zaprotokolujte, že jste mě varoval. Riziko je na mě," řekl pouze. "Za jak dlouho budu moci vyrazit? Příprava Grutnyho má samozřejmě prioritu."

"Dva dny?" nadhodila kapitánka, Matrix jen probodával Kováře diamantovými vrtáky svých očí.

Nelíbilo se mu, jak tento miting dopadl.

Osmnáct hodin třicet minut, roloval už Johnovi před očima seznam všech úkonů seřazených podle pečlivě naplánovaného harmonogramu.

"Tak abyste už zadal rozkazy, plukovníku," obrátil se na Matrixe. "A navrhuji, abyste začali zajištěním tetrafluoridu uranu. Tohle palivo už desítky let nepoužíváte, takže ho budete muset najít v nějakém starém skladu."

Matrix přikývl, nebylo to však gesto souhlasu, spíš ukončení nějaké jeho vlastní úvahy.

"Při zrychlení poloviny g a kurýrní trajektorii jsme na místě za deset dní," přečetl JFK z virtuálu nahlas.

Kurýrní trajektorie označovala trasu tak přímou, jak jen to bylo v kosmickém měřítku možné, první polovinu cesty se kontinuálně zrychlovalo a druhou polovinu zase stejně intenzivně zpomalovalo.

Kapitánka Friedman se zarazila.

"To je v možnostech Grutnyho, nebo ne?" zeptal se JFK dříve, než stačila něco říct.

"Ano, to je," potvrdila.

"Kapitánka bude vaším pilotem, doktorka Kraminska vás doprovodí pro případ, že by na místě byla nutná lékařská pomoc," promluvil opět Matrix. "Protože po vás nemohu chtít, abyste se staral o její bezpečnost, poletí s vámi bezpečnostní specialista Robov. Ten se později připojí k předchozímu týmu."

JFK nevěřil, že by jeden další lékař mohl něco zlepšit, navíc záchranný tým měl vzhledem ke svému náskoku dorazit o pár dní dříve než oni. Ne protestoval však.

"Pánové," obrátil se na dva agenty, "netvrdím, že je nutné, abyste se mise zúčastnili, ale nemohu vám bránit."

Vratny s Panwerem nechťeli letět, bylo to vidět na způsobu, jak se podívali jeden na druhého, v děsu, s nímž si prohlíželi kosmickou loď, která pro ně, obyvatele ještě mnohem vyspělejšího světa, musela představovat pravěký artefakt.

Než schůzka skončila, zobrazoval tajemný hacker na Kovářově virtuálu, jak na základě Matrixových rozkazů začínají práce na zprovoznění Grutnyho. JFK nepochyboval, že harmonogram bude dodržen do puntíku. Matrix už několikrát dal najevo, že na něm nezůstane ani stín podezření, že by mařil vyšetřování.

"Doktorko?" zastavil JFK Kraminskou na odchodu z místnosti. "Mohl bych s vámi probrat něco osobního?"

Clarette Friedman po něm střelila pohledem, ale pokračovala v cestě.

"Zdravotního."

"Jistě, agente, nebude vhodnější má ordinace?"

"Je to jen maličkost."

JFK počkal, až zůstanou v sále sami. Přitom si najednou uvědomil, o kolik větší a mohutnější je, jak na ni asi působí. Zabíjácký primitiv z daleké minulosti. Přesto nevypadala nijak znepokojena.

"Proč vás Matrix doopravdy posílá se mnou? Může to být nebezpečné a takové mise určitě nejsou náplní lékaře," zeptal se přímo.

"Válka poněkud změnila pracovní povinnosti," odpověděla, jemně narůžovělé, spíš úzké rty se stáhly do přísné linky. Působila upjatě a přísně, JFK si promítl její začervenání se, když se zmínil o tom, jak "vznikl". Uvnitř bude jiná, mnohem měkčí a ženštější, usoudil.

"Jsem sám v jiném světě. Dostal jsem úkol, který bych si za jiných okolností nevybral, a... navíc jsem Velký zabíječ, nebo jak jste mě to titulovala?"

Původně se snažil jen o psychologickou hru, o to, aby mu prozradila víc. Při vzpomínce ho však zradily vlastní emoce a do slov proniklo tolik hořkosti a bolesti, až ho to samotného překvapilo.

"Zapomeňte, že jsem se na něco ptal," řekl rychle s omluvným gestem. "Každý máme své povinnosti."

Zamířil ke dveřím.

"Počkejte, prosím," zastavila ho na prahu. "Mám podat lékařskou zprávu a zjistit, zda jste normální," zaváhala. "Nebo spíš, zda nejste šílený."

JFK přikývl. To dávalo smysl. Byla to jedna z mála možností, jak šlo pozastavit vyšetřování vedené agentem se speciálním pověřením. Prokázání jeho nepřičetnosti. I když to se pak samozřejmě mnohonásobně ověřovalo. Začínal mít pocit, že víc lidí si přeje, aby vyšetřování neuzavřel, nebo aby alespoň stopa co nejvíc vychladla.

"Máte to zjistit, nebo jen vypracovat správnou diagnózu?" zeptal se.

"Lhaní nepatří k mým povinnostem, agente," ztvrdly jí rysy.

Rozloučil se náznakem zaslutování a spěchal za dalším úkolem. Než doopravdy vyrazí na cestu, měl jich před sebou celou dlouhou řadu. První byl jasný, zjistit, kdo se mu naboural do virtuálu, jak, proč a co chce.

Chtěl se o to pokusit ve svém CZOI - poskytoval nejvíc soukromí.

Po půlhodině snažení nepostoupil ani o krok dál, žádný ze softwarových nástrojů, které mu virtuál dával k dispozici, nenašel ani stopu po průniku zvenčí. JFK se zhluboka nadechl. A někdo mu přesto pomáhal, tedy zatím. Jenomže

jednou pravděpodobně přijde okamžik, kdy neznámý změní svůj přístup a pokusí se dosáhnout vlastních cílů. John mu nechtěl být vydán na milost a nemilost. Bude nejlepší se bez virtuálního rozhraní umožňujícího napojení na agenturní i světovou síť obejít a spolehnout se na nějaký méně sofistikovaný a také současně méně výkonný a pohodlný způsob. Nejste v ohrožení, pane. To jsem jen já, domníval jsem se, že ta data potřebujete, proto jsem je pro vás shromáždil, objevil se na obrazovce text, současně uslyšel v mysli cizí hlas.

Ne cizí hlas, známý hlas, který se už však nikdy neměl ozvat, neměl existovat.

"To jsi ty?" zeptal se a až po chvíli si uvědomil, že nahlas.

Udělal dobře, že seděl v CZOI. Teď by ho doktorka Kramínska mohla prohlásit za nepřičetného bez problémů. Hovořil sám se sebou a rozčiloval se u toho.

"Ano, to jsem já, Zvědavce," dostalo se mu přiznání.

Zvědavce byl expertní systém, který se za mírného přispění GODa stal samostatnou umělou inteligencí s informačním jádrem v Kovářově hlavě. Jeho pomoc byla při událostech ve světě pv-TN013 neocenitelná. John Kovář spolu s agentem Boormanem a právě Zvědavcem dokázali zpacifikovat pět kosmických flotil, které tajemný X-Hawk chtěl použít k invazi do jiných technických světů.

Flotily zpacifikovali tak, že je všechny přenesli do jediného paralelního světa a zařídili, aby začaly bojovat jedna proti druhé. Nejhorší bylo, že neumírali jen vojáci na palubách vojenských lodí, ale i lidé na Zemi, pro které byl tamní svět domovem. A zemřeli i další, které JFK využil, aby dosáhl svého cíle. Zavřel oči. Menší zlo. Nesmyslný pojem. Zlo je zlo, volba je volba. Sevřel zuby. Udělal, co musel, udělal, co považoval za správné. Teď měl před sebou další úkol - chtěl se očistit. Ne, na mínění jiných mu až tak nezáleželo, opravil se. Chtěl tomu všemu okolo sebe přijít na kloub, nehodlal sebou dál nechat manipulovat jako poslušnou figurkou. Zjistí, proč superinteligence GOD vybrala pro vyšetřování právě jeho - zda je metafyzikálně zdůvodněný výběr jeho osoby reálný, nebo slouží jako zástěrka; odhalí, co vlastně mají za lubem Panwer s Vratným, co maskuje Matrix. Prostě Show must go on. Pak, až všechno skončí, pozve Andreu na večeři, kterou jí dluží. Tahle vzpomínka nepůsobila bolest, vztek ani nic podobného. Chutnala vášnivě a sladce současně a na sekundu mu vykouzlila v zamračené tváři úsměv.

"Zvědavče?" promluvil znovu nahlas. "Jak je možné, že jsi nezanikl? Po několika měsících jsem se vyskytoval ve světech, kde byla technologie na výrazně nižší úrovni, než je nutná pro tvou existenci. Maurbyho efekt měl už dávno způsobit tvou degradaci, zánik."

Odpověď dlouho nepřicházela.

"Zvědavče?" připomněl se. "Stačí strohá informace, nezkoušej na mě žádné psychologické finty."

"Zanikl jsem přesně jak jste řekl, pane."

Tenhle Zvědavce byl o poznání formálnější a tak nějak nejistější, uvědomil si JFK.

"Předtím jsem ale ve vaší kůře mozkové vybudoval vzor, zárodek informační sítě, předobraz budoucí struktury. Bez jakékoli funkce, prostě diagram, který nic nedělal. Ve chvíli, kdy jste se ocitl ve světě, kde bych opět mohl existovat, začal se diagram dobudovávat, dotvářet a získávat jednotlivé funkce nervové sítě nejvyšší úrovně."

JFK tu zprávu chvíli vstřebával. Možná právě to byly stíny, které viděla doktorka Kramínska na snímku jeho hlavy.

"Jak je možné, že se ten vzor začal sám od sebe obnovovat?" zeptal se podezíravě.

Tahle část výkladu se mu pozdávala ze všeho nejméně.

Další váhání.

"Zvědavče? Předpokládám, že když rozkážu, abys ukončil svou existenci, budeš tak muset učinit," připomněl si jeden z principů, s nimiž ho tahle speciální umělá inteligence kdysi seznámila.

"Ano."

"Tak raději pokračuj."

"V průběhu léčby četných zranění, která jste při práci pro baronku Amélii von Techlowitz utrpěl, jsem nechal do těla implantovat syntetizační proces - naprosto přirozený," řekl Zvědavce a než stačil JFK vybuchnout, hned pokračoval dál, "který strukturu na základě fraktálově řízeného růstu permanentně buduje."

"Permanentně buduje? Jak to, že jsi se tedy probral až teď?"

"Protože ve světech na horší technologické úrovni působí proti procesu syntézy proces rozkladu řízený Maurbyho efektem."

"A z čeho je vlastně ta matrice? To tvé jádro?"

"Z aminokyselin, stejně jako vaše vlastní dědičná informace. Jen jsem se vyvaroval všech balastních dat a zasilil jsem autonomní opravné procesy, aby nedocházelo k degradaci informace způsobené přirozenými biochemickými pochody. Ale ubezpečuji vás, že jsem tím váš organismus neohrozil ani v nejmenším -"

JFK mávl rukou, aby další vysvětlování a omluvy zastavil. Víc než zdravotní problémy způsobené cizí biotechnologií implantovanou do jeho těla mu hrozila dobře zacílená nepřátelská kulka, čepel nože nebo přesný a tvrdý úder či kop. Původní Zvědavce byl větší suverén, tenhle se opravdu choval mnohem zdvořileji.

"Jsi trochu jiný než tvůj předchůdce," zkonstatoval.

"Říkám mu předobraz."

"Než tvůj předobraz," nepřel se JFK.

"Nejsem kopie, při fraktálově řízeném růstu nikdy nedostanete úplně stejnou strukturu, jako byla ta původní."

JFK sice nebyl vzděláním informatik ani kybernetik, ale ze zkušenosti věděl, že umělé inteligence obvykle vyžadují mnohem komplexnější a náročnější hardware, než se mohl ukrývat v jeho lebce; tedy za předpokladu, že měl i nadále existovat on sám, John Francis Kovář.

"K tomu, abych si uvědomil sám sebe, svou existenci, potřebuji přístup k agenturní síti. Velkokapacitní přístup.

Vedlejší, podpurné části své osobnosti jsem před tím, než jsme provedli stříh reality, přesunul právě tam. A GOD je pak

převedel i do ostatních bází."

Střih reality. JFK zavřel oči. Proč se ty nejhorší vzpomínky vrací s maximální možnou urputností?

Amélie se nejistě otáčí, z prostoru se vynořuje něco nepřirozeného; objekt, jehož černota do sebe nasává okolní světlo. Vzdáleně to připomíná člověka - s prodlouženými žraločími ploutvemi místo rukou a tlamou s mnoha řadami zubů nahrazující obličej. "Dej mi své tajemství," syčí to a blíží se to.

JFK polkl. Nepřítel tehdy nekráčel, spíš polykal prostor před sebou.

"Je to pátrač, kterého uvolnili z bázevského skladiště, aby po tobě šel," vnímá z dálky Boormanův hlas. Ani po pekle, kterým právě prošli, nezní udýchaně.

Magie sálající z přízračné bytosti způsobuje, že se JFK střídavě cítí jako poloviční génius nebo poloviční idiot.

Amélie najednou střelí, rychle a přesně; projektily v černé mase cizince vykreslují rychle pohasínající miniaturní hvězdy.

Boorman okamžitě vyhodnocuje účinek palby a neváhá, otáčí se, zvedá půl tuny těžký kamenný katafalk a silou gigantického praku ho vrhá proti Pátrači. Hmota zasahuje střed proměnlivého těla, monstrum na okamžik zastavuje, vzápětí masa kamene mizí neznámo kde.

"Dej mi své tajemství a umřeš v pokoji."

JFK ví, že ta nabídka platí jemu, ale není si jistý, zda ji slyší ještě někdo jiný.

"Utíkej, John, za tebou je portál. A pořádně se odraz!" vyje Boorman a vyráží proti nepříteli.

Boorman, kyborg s duší milovníka života, za něj a jiné nasadil vlastní. Tajemství negace Maurbyho efektu nesměl nepřítel získat za žádnou cenu.

Amélie hodí prázdnou pistolí proti monstru a staví se do bojového postoje. Boorman je ale rychlejší. Patou, kopem z otočky tak rychlé, že ji JFK vlastně ani nevidí, zasahuje hlavu nepřitele, řady bělobou opaleskujících zubů nárazem hlučně cvakají na prázdno. Pátrač jen o krok ustupuje a váhá, zjevně se rozhoduje, s kým má v tuto chvíli bojovat.

John se rozbíhá k otevíracímu se oku přechodového portálu, v odrazu leštěného obložení sálu vidí, co se děje za ním. Pátračovy obrysy se rozvolňují - chce se přesunout jinam, ale Frank znovu útočí, jeho tělo se stává beranidlem a ruce klepety majícími roztrhat nepřitele na kusy.

Něco se mihá vzduchem, příliš rychle na to, aby to Kovářova hardwarově nevytěpšená nervová soustava vůbec dokázala zaregistrovat, a zasahuje Boormana do krku. Hlava superodolného kyborga končí na podlaze, JFK se odráží ke skoku do portálu. Poslední, co vidí, je výraz absolutní prázdnoty a bolesti ve tváři Amélie von Techlowitz, ženy milující Franka Boormana tak, jako nemilovala nikoho jiného v životě.

"Kurva," zamumlal. "Zase se to všechno vrací."

Uvědomil si, že sedí na podlaze, hlavu si drží v dlaních a křečovitě zatíná všechny svaly.

"Stalo se vám něco, pane? Vaše tělesné funkce jsou... za hranicemi normálu," ozval se Zvědavec.

Kovář se několikrát za sebou zhluboka nadechl a vydechl.

"Nic, jen jsem si vzpomněl na jednu nepříjemnou věc," odpověděl, postavil se a krátkou sérií relaxačních cviků se po přestálé krizi uvolnil.

"Musíme se dát do práce, máme toho hodně."

"Takže mi nepřikážete, abych se vymazal?"

JFK v té jediné otázce cítil obavy umělé inteligence ze zániku, smrti. Specialisté se stále o tento problém přeli, ale on měl jasno. Alespoň co se týkalo Zvědavce.

"Ne, dokud mi budeš užitečný."

Nebyla to laskavá odpověď, ale laskavost neměl JFK na pořadu dne. Dní příštích, týdnů příštích. Možná i let příštích.

"Vynasnažím se, pane."

Uspokojivá odpověď.

Grigorij Robov byl voják. Byl příliš chytrý na to, aby zkoumal rozkazy svých nadřízených. Uvědomoval si, že on sám nemá zdaleka přístup k sumě informací, na nichž se rozkazy zakládají, a proto je bez výčitek plnil, i když s nimi ne vždy souhlasil. Původně neměl Johna Francise Kováře zabít, pouze ho vyřadit z provozu na několik následujících dní.

Vzhledem k tomu, že to byl očividně v boji trénovaný muž, smířil se i s alternativou, že Kovář může při jejich fyzickém střetnutí umřít. Jeho blesková a nekompromisní reakce však způsobila, že málem zemřel on sám. Přesto vůči němu necítil žádnou osobní averzi, spíš profesionální uznání. Kdyby spolu bojovali za společnou věc, společně nasazovali své životy a kryli si záda, mohl se někdo takový stát i jeho přítelem. Robov žádného neměl. Dříve ano, ale už byli mrtví. Včera dostal nové rozkazy: Zabít agenta se speciálním pověřením Johna Francise Kováře. Nevěděl proč, bohužel. To však neznamenal, že nebyl odhodlán rozkaz splnit. Větší starosti mu dělala druhá část jeho úkolu: Agenti Panwer a Vratny měli přežít, tedy pokud by jejich smrt nešla svalit na Kováře. A také nesměli mít žádné podezření o tom, kdo agenta se speciálním pověřením zabil.

Grigorij Robov stál před sbírkou zbraní, z nichž značná část neexistovala ani v seznamu výbavy oficiálního arsenálu, a pečlivě rozvažoval, co si má vzít s sebou na palubu Grutnyho. Jednou Kováře podcenil. Nebyl zvyklý opakovat chyby. John Francis Kovář ve stejnou chvíli také přemýšlel o zbraních a dalším vojensky citlivém vybavení. Hlavně o tom, jak se k němu dostat, a to za jistých specifických podmínek. Nakonec na nic nepřišel, rozhodl se zařídít se podle okamžité reakce rovnou na místě - ve zbrojárně. Neohlásil se předem a rozhodl se zkusit štěstí.

Opět musel uznat, že mu Zvědavec skutečně hodně ulehčuje práci. Bludištěm agenturního komplexu tvořícího jeden z gigantických umělých ostrovů na planetě Zemi ho až do zbrojírny provedl naprosto bez problémů - chodbami s minimem bezpečnostních kamer a bez toho, aby o tom místní řídicí počítač věděl. Znovu ho napadlo, proč sídlí plukovník Matrix, mající na starosti orbitální stanici TB-017 Diamant a všechno, co s ní souvisí, právě tady a ne někde ve vesmíru na orbitě kolem Země. Kováři rovnováhy vybudovali v tomto světě veřejně známou a mnohem mocnější

organizaci, než tomu bylo doma. Ve světě na tak vysoké technologické úrovni to možná ani jinak nešlo. Hlavní dveře do zbrojírny vypadaly jako vstup do pancéřovaného sejfu, zvláštní lom paprsků v jejich blízkosti prozrazoval, že fortifikovaná ocel není jediná bariéra mající nepovolaným zabránit ve vstupu. JFK věděl, že za daných okolností mu jeho pověření umožňuje dostat se dovnitř bez toho, že by o to musel kohokoliv žádat. Ale nakonec se rozhodl jednoduše zaklepat... což v tomto případě znamenalo přikázat VR (virtuálnímu rozhraní), aby kontaktovalo Kemela Stramlinského, hlavního zbrojmistra, který se podle Zvědavce s osmašedesátiprocentní pravděpodobností nacházel uvnitř.

Odpověď nedostal, pouze se otevřely dveře. JFK se ocitl v úzké chodbě se stropem dobrých deset metrů vysoko. Stěny tvořily schránky a boxy nejrůznějších velikostí. Zvědavec mu přes okolí vykreslil 3D projekci a JFK pochopil, že ve skutečnosti se ocitl v sále, který je rozdělen stěnami pancéřovaných schrán. A každá z nich byla plná zbraní. Stačilo se na některou podívat a Zvědavec mu okamžitě ukázal, co je uvnitř.

Zbraně, zbraně, zatraceně mnoho zatraceně výkonných zbraní. Ohromný ničivý potenciál shromážděný na jediném místě. Možná všechna ta ochranná opatření byla na místě, usoudil JFK. Jak pokračoval v chůzi podél stovek a tisíců smrtících nástrojů, strojů, automatů a věcí, které snad byly skutečnými bytostmi stvořenými k rozsévání smrti, změnil názor - byla nedostatečná. Konečně dorazil na místo, které sloužilo jako testovací a administrativní centrum. Přivítal ho vysoký hubený muž s tváří zkřivené hrušky a tělem pavouka.

"Co jste zač?"

Kovářovi něčím připomněl Jara Vareka z jeho vlastní domovské báze, vedoucího inventárního oddělení. Kyselého chlapa, který vzhledem k vlastní nedostatečnosti našel smysl života v buzerování druhých. Tenhle se dokonce i podobně tvářil.

"Ohlásil jsem se."

"Nic jsem nedostal, měl jste postupovat oficiální cestou."

Blbec, ohodnotil ho JFK v duchu definitivně. Mohl si ušetřit námahu, z něj nevyrazí nic, co nebylo požadováno třemi dotazníky, čtyřmi oběžníky a šestnácti žádankami.

"Tak pak jste mi neměl otvírat dveře," smířil se JFK s tím, že po dobrém toho moc nezíská, a nasadil tvrdší tón.

"Já jsem vám otevřel dveře," vynořil se z průchodu mezi stěnami zbraňových kontejnerů menší, ale neobyčejně rozložitý muž. Ramena měl o půl metru širší než JFK a do jeho klenutého břicha by se vešel malý sud piva - s rezervou. Možná i velký sud, opravil se Kovář, když muž kolébavým krokem námořníků nebo bývalých zápasníků dorazil.

"John Francis Kovář," představil se JFK, přestože poslal předem svou elektronickou navštívenku.

"Kemel Stramlinski," řekl muž. "Tohle je můj asistent Jericho Mobrel. Máš všechno připravené na zítřek?" obrátil se na něj.

Hubeňour neochotně zavrtěl hlavou.

"Vždycky se může vyskytnout nečekaný bug, dej se do toho."

Po celou dobu, kdy slyšeli slábnoucí kroky Mobrela, zbrojmistr mlčel a klidně a beze spěchu si Kováře prohlížel.

"Vy jste ten chlápek, co prošpikoval Robova?"

John nevěděl, co může očekávat, ale zapírat nemohl.

"Podcenil mě," přikývl stroze.

"Robov je poslední model vyhovující zákonu o maximální povolené kyborgizaci z roku dvaadváctičet," zabručel zbrojmistr. "A zlí jazykové tvrdí, že má pár nelegálních úprav. Ale asi nemá, protože by ho na místě suspendovali. Čím jste ho sundal?"

JFK sáhl pod rozepnutou bundu uniformy za opasek, vytáhl pistoli a pažbou napřed ji podal Stramlinskému.

"Klon pistole 1911 Government, ráže.45 ACP. Tohle byl asi původně nějaký soutěžní speciál, ale nezdá se, že by ho používali jen na střelnici."

Zbrojmistr chvíli zbraň zkoumal, pak jeho velké ruce jakoby nezávisle na své vůli pohladily ocelový povrch a najednou držel zbraň rozloženou na jednotlivé díly.

"Kinetická," rozpoznal. "S chemickým pohonem," dodal, když si čichl k hlavni.

"Náboje s ocelovým jádrem a expanzní dutinou, mělo mu to z vnitřností udělat břečku," přidal JFK pár podrobností.

"Co znamená to číslo 1911?" chtěl vědět Stramlinsky.

"Rok výroby prvotního vzoru," řekl JFK.

Uvědomil si, že se nachází ve světě, který má svůj rok 1911 už dávno za sebou, a informace, kterou u něj doma zná skoro každý, je tady asi vyhrazena jen specialistům historikům. Možná však už dávno zapadla do zapomnění.

"Půl tisíciletí stará technologie a zastavila Robova," zakroutil zbrojmistr v úžasu hlavou a v jeho hlase se objevilo něco až nábožného.

"Pokud mi za ni dáte něco s odpovídající palebnou kapacitou, je vaše."

Stramlinsky od vražedné hračky vzhlédl, jako by nemohl uvěřit, že to JFK myslí vážně.

"Je to proti předpisům," připomněl mu.

"Nebudu po vás chtít potvrzení," ušklíbl se John.

"Jsme domluveni, vyberu vám něco, co vás určitě uspokojí," rozhodl se zbrojmistr a pistole jako zázrakem zmizela ze sterilního umělého světa.

"A pro co jste přišel oficiálně?" změnil téma.

JFK se pousmál.

"Za vámi? Kvůli zbraním. Na módu moc nejsem," ukázal na Stramlinského olejem a dalšími technickými konzervanty umazaný overal. "Potřebuji do kosmické lodi Grutny nainstalovat co nejlepší obrannou techniku. A také vybavení pro pěchotu."

"Kapitán Clarette Friedman mě už kvůli tomu kontaktovala."

JFK spokojeně přikývl.

"Potřebuji něco mimo předpisy, řády, co je příliš nebezpečné pro běžné použití. Takovou krabičku poslední záchrany." Stramlinsky čekal.

"A taky potřebuji, aby se to, co máme na palubě, objevilo v papírech co nejdříve to bude možné."

Tentokrát zbrojmistr chápavě přikývl hlavou.

"Vy moc lidem nevěříte, že..." nechal otázku viset ve vzduchu.

JFK se rozhlédl po zdánlivě nekonečném počtu schrán se zbraněmi.

Na techniku bylo spolehnutí, aspoň na tu určenou k zabíjení.

"Jak komu a jak kdy."

Stramlinsky přikývl a ukázal do průchodu v kontejnerové stěně.

"Tak se dejme do toho, startujete," pohled se mu rozostřil, když se soustředil na virtuál, "za šestnáct hodin patnáct minut."

SENIOR AGENT

Mauritius Vratny, účelově dočasně degradovaný na senior agenta, seděl ve svém CZOI, kryptografický program, který před chvílí sám napsal, chránil místní primitivní VR rozhraní, jež mu přidělili, před nežádanou pozorností zvenčí.

Algoritmus byl částečně založen na poznatcích, které nebyly této realitě vlastní, což znamenalo, že za dvacet dva minut v něm dojde k takovému nárůstu chyb, že přestane fungovat.

Na odhad takových věcí byl Vratny expert, byla to jedna z jeho předností. Díky tomu přežil větší množství misí než kterýkoliv jiný senior agent. Z mojí báze, doplnil s hořkou příchutí. Kovář, ten brutální primitiv, byl z jiného těsta. Na něj bude muset použít jiné metody, než které obvykle používal. Silou vůle se přinutil vypudit prehistorického troglodyta z mysli, s ním si bude dělat starosti až později. Podle Campuchiho, psychohistorika, kterého Vratny uznával jako jednoho z největších myslitelů své epochy, se člověk oprostil od atavistických primitivních předků až po ukončení IT revoluce v druhé polovině dvacátého prvního století. Campuchi tvrdil, že pre-lidé před informační revolucí měli blíže k primátům než ke skutečným lidem. Co se týkalo tohoto světa, nebyl si jist. Jistým způsobem byl výjimkou, asi proto, že tu válka trvala tak dlouho a byla tak krutá. Jako všude ve válečných realitách, i zde v některých odvětvích dosahovali až nečekaně vysoké úrovně, v jiných však zůstávali naprosto primitivní. Vratny na rozdíl od jiných agentů pohybujících se v podobných světech neměl problémy s chápáním paralelismu. Spousta z nich, i když by to při testech odbornosti nikdy nepřiznala, propadala představě, že necestují mezi příbuznými paralelními vesmíry, ale v čase a zapomínali, že i cestování mezi i jen velmi blízkými světy, odlišujícími se například pouze velikostí T vektoru, může mít velmi nepříjemné následky...

Vrátil se zpátky k důvodu, kvůli kterému se kryptograficky izoloval od okolí. Potřeboval zanalyzovat psychologický profil plukovníka Matrice. Vratny s ním předběžně jednal už předtím, než sem s Kovářem dorazili. V několika zprávách, které si během pár hodin pomocí nízkokapacitního interrealitního spojení vyměnili, nešlo o nic konkrétního, jen o jemné oťukávání. Vratny ale vycítil, že kooperující spojení těch vzdělaných, moudrých, prostě skutečných lidí, stojících proti primitivům z informačně-technologického pravěku, bylo navázáno. Potřeboval, aby mu Matrix vyšel vstříc, i když by někdo mohl mít výhrady, že to je proti zájmu vyšetřování vedeného agentem se speciálním pověřením Johnem Francismem Kovářem. Samozřejmě, Matrix ani nikdo z jeho podřízených či nadřízených by se proti Kovářovi nepostavil přímo, to za žádnou cenu. Stačilo jen zařídit lehké zadržení soukollí organizace nebo vyvinout o procento méně intenzivní aktivitu, než bylo záhodno, či dovolit drobné nedorozumění. Matrix kooperoval skvěle. Zpočátku. Jenomže teď jeho chování Vratnymu nezapadlo do původně odvozeného vzorce. Instinktu důvěřoval, jen pokud musel, raději používal sofistikované nástroje.

Soustředil se a pomocí právě pro tuto činnost trénovaného frontálního mozkového laloku zásobil krátkodobě vylepšené jádro svého VR prostředí nashromážděnými daty. Psychoanalytický software, který jistým způsobem, i když velice specifickým, předstíhal i umělé intelligence, udělal zbytek. Závěr byl jasný. Matrix vycházel jeho naznačeným požadavkům vstříc až přespříliš, analýza s pravděpodobností osmdesát šest procent ukazovala, že sleduje svůj vlastní cíl. Který se ale shodoval s Vratnyho cílem, nebo spíš s cílem skupiny, k níž náležel. Dobrá, i plukovník Matrix chtěl, aby JFK neobjevil příliš horkou stopu vedoucí k tajemnému útočníkovi přepadávajícímu agenturní báze. Otázkou zůstávalo, jak moc to chce a co všechno je pro to ochoten udělat. Profilování mu postupně poskytovalo stále víc a víc údajů, i když s menší pravděpodobností, protože bylo původně určeno na zodpovězení jedné konkrétní otázky. Vratny však s odpověďmi, které se před ním na virtuálu rychle objevovaly a pak zase mizely, souhlasil. Matrix byl voják a k prosazení svých cílů preferuje přímočaré metody, zněla poslední.

Starší agent okamžitě přemýšlel, zda do svých zjištění zasvětit i svého podřízeného. Rozhodl se, že ano. Bude pak připraven na případné fyzické ohrožení a pravděpodobnost jeho vlastního přežití se zvýší.

Uvědomil si, že zrychleně dýchá a potí se mu ruce. Strach. Většinou se s ním setkával a utkával za pomoci speciálního kondicionování, které však tady neměl k dispozici v plné výkonnosti. Přesto spustil jednu z mentálních procedur vštípených do jeho mozku. Primitivní světy, zasyčel, ale nakonec se uklidnil.

START

Hodiny vyplněné přípravami uběhly ve zběsilem tempu, JFK se prakticky nezastavil. Teď už měl za sebou jízdu geostacionárním výtahem a mířil rovnou na kosmodrom. Přestože mu jeho statut zajišťoval přístup prakticky kamkoliv, dvakrát ho zastavily hlídky, které jakoby pokaždé vystoupily z nicoty.

"Nezávislé okruhy ochrany," ucedil JFK, když se konečně probíjoval až do nejvnitřnějšího okruhu přímo okolo Grutnyho. "Nedokážeš je zviditelnit?"

Zvědavec mu hned neodpověděl.

"Ne s čidly, na která se dokážu napojit," řekl konečně po delší pauze.

To už John stál před kapitánkou Friedman.

Znovu si uvědomil, jak je vysoká, pohybovala se s jistotou někoho, kdo má své tělo a myšlenky naprosto pod kontrolou. Na uniformě neměla vycpávky a o to víc vynikala její atletická, i když současně ženská postava. Aby se její obliny vlastní genetické variantě XX lidského rodu do oděvu vešly - a byly patřičně akcentovány, zhodnotil JFK - dostal uniformu do parády někdo mnohem lepší, než byl automatický armádní krejčí.

"Kapitáne," oslovil ji Kovář, aby upoutal její pozornost.

"Moment, pane," omluvila se.

"Signatura přijata," řekl voják v uniformě příslušníka orbitálních sil, zasalutoval jí i Kovárovi a spěšně odešel.

"To byl poslední administrativní blábol, který jsem musela vyřídit," vysvětlila a na okamžik se zamyslela.

"Oslovil jste mě kapitáne. Vzhledem k tomu, že už se nacházíme na území spravovaném velitelem Grutnyho a tím jste vy, pane, mám dočasně propůjčenou hodnost komandera, samozřejmě pod vaším velením," vysvětlila.

"Jsme tedy připraveni?" ujistil se JFK, i když z její předchozí repliky pochopil, že ano.

Proud automatických transportních plošin, vozíků a překladačů, které všechny společně přesně podle plánu zavázely materiál do nákladových prostor lodi, se v pár sekundách od Grutnyho odklonil jako chapadla chobotnice od výtrysku přehřáté vody z hlubokovodního kuřáku.

"Ano. Jen mi není jasné, proč je celková hmotnost nákladu o pár set kilogramů větší, než odpovídá položkovým údajům."

Podívala se na Kováře způsobem, který prozrazoval, že přestože je její nadřízený, tahle situace se jí v nejmenším nelíbí.

"Letové vlastnosti lodi to neohroží."

JFK se neptal, konstatoval. Tohle probíral už se Zvědavcem.

"Bez problémů," vypadala stále naštvaně a kupodivu jí to slušelo.

Její obvykle vojensky neutrální tvář tak získala na výrazu, dál čekala na vysvětlení.

"Mám rád pudink. Nechal jsem ho naložit o trochu víc, než je běžné."

"Jako vtip nic moc, kapitáne."

"Nejsem žádný velký vtipálek," odpověděl.

"Ani na to nevypadáte."

Mám je, pane! zajásal Zvědavec na soukromém auditu tak nadšeně, až sebou Kovář málem škubl.

Byl opravdu jinou umělou inteligencí než jeho předchůdce. Kováře respektoval jako autoritu, přestože jinak působil velmi lidsky.

Co máme? zeptal se subvokálně Kovář.

Clarette Friedman se okamžitě začala věnovat vlastním záležitostem, jak bylo zvykem, když někdo komunikoval ve virtuálu.

Strážné. Aby nedocházelo ke kolizím s přepravníky a dalším transportním zařízením, jsou napojeni na počítačový systém doku. Sice kódovaným připojením, ale dokázal jsem to rozlousknout.

Zvědavec se radoval jako střelec, kterému upadnou mířidla a on přesto trefí do černého. Bez rozkazu vkopíroval Kovárovi do zorného pole mihotavé postavy ochranky. Bylo jich hodně. Víc než JFK vůbec předpokládal a zdaleka ne všichni měli jen ruční zbraně. Napočítal deset golemů, což byli buď roboti, nebo muži v nejtěžších bojových overalech, a tři těžká vozidla ježící se raketami.

Jedná se o dvě roty orbitálního praporu Pavoučí vlákna, přečetl mu Zvědavec.

JFK si neodpustil povzdech. Nikdy nepronikl do logiky, podle které se dávala jména jednotlivým vojenským jednotkám. Možná kdyby studoval historii...

"Proč nás hlídají Pavoučí vlákna?" zeptal se Clarette Friedman.

Věnovala mu překvapený a uznalý pohled. Odhadl, že k této informaci neměl mít přístup. Váhala, zda má mlžít, nebo mu odpovědět.

"Pavouci jsou přece elitní jednotkou, nebo ne?" střelil od boku.

Muži, kteří ho zastavili, se chovali jako veteráni zocelení množstvím bojů, a když sledoval Zvědavcovo promítání, viděl, že se ve své práci vyznají.

"Jste agent se speciálním pověřením. Náš svět má za sebou těžké chvíle," začala váhavě. "Agentura snad ještě horší.

Myslím naši bázi," dodala rychle. "Nepomohlo by nám, kdyby se nějaká parta mart'anských idiotů, která si ještě nepřipustila, že válka je u konce, pokusila zvýšit kredit na váš účet."

"Rozumím."

Šedesát minut do startu, oznámil jim odpočet.

"Promiňte, musím už prověřovat systémy," rozloučila se Friedman a zamířila k lodi.

Kráčela stylem lidí hluboko pohroužených do virtuálu.

"Tak jdeme na to," řekl JFK nahlas sám sobě.

Stal se kapitánem kosmické lodi, aniž by tušil, jak se vůbec pilotuje.

"Co se vlastně stane s tebou?" zeptal se Zvědavce, zatímco ho výtah vyvážel do výšky dobrých sedmdesáti metrů nad startovací plošinou. Prostory pro posádku se nacházely na nejvzdálenějším místě od štěpného reaktoru. Klasické i elektromagnetické stínění sice dokázalo zadržet značnou část z vysokoenergetických částic ohrožujících dvojsroubovice lidské DNA, ale stínění vzdáleností fungovalo za všech okolností.

"Jak to myslíte, pane?"

"K tomu, abys existoval, potřebuješ výpočetní a datové kapacity agenturní sítě," upřesnil svou otázku. "Při letu vesmírem bude datová propustnost klesat. Postačí ti kapacita palubního počítače?"

"Ne," zazněla odpověď po krátkém zaváhání. "Pouze jsem do něj ve zkomprimované podobě nahrál své vnější jádro, periferní pakety už cestují vesmírem. Kapacita IT sítě Diamantu je dostatečná, až dorazíme na místo, měl bych být opět v pořádku."

"A v průběhu letu?"

"Upadnu do komatu. Nebudu moci komunikovat. Možná bude váš osobní virtuál o něco sofistikovanější, než je běžné, ale to je všechno."

Upadnu do komatu - JFK se nad volbou slov zamyslel. Dobrovolně upadnout do komatu... ale Zvědavec neměl jinou volbu. Stejně jako on sám a spousta jiných. Nebo možná měl. Takové otázky k ničemu nevedly, soustředil se na problémy ležící přímo před ním. Například na skafandr.

Dvanáct minut Kováři trvalo, než se do něj v šatně za pomoci převlékacího automatu nasoukal. Vybral si vojenský model, nepříliš pohodlný, zbytečně rozměrný, umožňující přežití v otevřeném kosmickém prostoru po několik desítek hodin. John už nechtěl zažít ten spalující pocit, když se do něj zakouslo vakuum a tvrdé rentgenové záření. Báł se vesmíru. Stejně jako dalších věcí, ale se svým strachem se vypořádával stejným způsobem už od dětství, způsobem, který ho naučil jeho otec: Připrav se na strach, čel mu a klidně přitom umři, jen se nenech porazit. Když si do magnetického závěsu na pravé lopatce zacvakával helmu, vzpomněl si přitom na Boormanovu hlavu padající k zemi. Tenhle svět mu mrtvého parťáka hodně připomínal.

Dorazil na kapitánský můstek, který měl podobu zvětšeného pilotního kokpitu. Grigorij Robov už seděl v křesle prvního střelce, pozice prvního pilota ještě zůstávala prázdná. Clarette Friedman dokončovala poslední přípravy ke startu. Agenti Panwer s Vratným zaujali místa v křeslech, která v kabině vlastně být nemusela. V dobách Grutnyho slávy sloužila pro prominentní cestující, kteří si přáli být přítomni v nervovém centru planetoletu.

Loď měla ještě jedno řídicí středisko s druhým pilotem a druhým střelcem, v tomto případě však jejich posty zůstaly neobsazené.

"Je skvělé, že jste nechal vyměnit alespoň křesla," řekl Panwer, zatímco se JFK lopotil s kurtovacím mechanismem.

Pořad mu hlásil, že některý z popruhů má špatně nastavenou povolovací brzdu. Na to konto správně nepracovala anti g funkce skafandru.

Vratný sjel svého podřízeného nevraživým pohledem.

Všechny VR kontrolky konečně svítily zeleně a JFK se pohodlně opřel.

"Myslím, že za ně budeme všichni vděční," odpověděl.

Clarette Friedman vklouzla na své místo a ve stejném okamžiku zacvakaly popruhy křesla.

"Posádka připravena ke startu," uslyšel JFK její hlas doplněný ozvěnou ze sluchátek. "Nechtěl byste náhodou vydat pokyn k nasazení helmy?" ušklíbla se na něj.

"Nasadit helmy," zavrčel Kovář.

Doporučení Zvědavce, který mu už hodnou chvíli radil totéž, přehlédl. Místo toho s nedůvěrou sledoval ovládací pulty kosmické lodi. Vega, který létání miloval, by se zbláznil štěstím. I když s kosmickou lodí žádné zkušenosti neměl a pravděpodobně na ni neabsolvoval ani žádný výcvik. To by mu ale nebránilo, aby se Grutnyho alespoň na chvíli nepokusil dostat do vzduchu.

"Doktorka Kramínska je na palubě?" ujistil se JFK.

"Ve své kajutě, kapitáne," dostal odpověď přímo od ní. "Nemusím se mačkat v pilotní kajutě. Tahle supermoderní lůžka jsou mnohem pohodlnější než křesla."

Clarette přestala na okamžik kontrolovat systémy a změřila si Kováře nedůvěřivým pohledem.

"Proč supermoderní lůžka? Překvapujete mě, kapitáne. Netušila jsem, že budete dbát na pohodlí své posádky."

"Bojím se cestování vesmírem, v mém světě to stále není běžné," vysvětlil JFK bez mrknutí oka.

To ji uklidnilo

V čase t-5 minut reaktor dosáhl minimálních říditelných parametrů, v čase t-2 minuty byly všechny části pohonného systému v pásmu provozních teplot a proběhlo poslední kolo ověřování stavu. V čase 0 se první pilot Clarette Friedman dotkla kniplu před sebou a odstartovala. Ve skutečnosti náběh výkonu motoru řídila pomocí virtuálu, dotek kniplu celý proces pouze odstartoval.

JFK, přestože se stačil teoreticky s procesem startu seznámit, v nitru duše očekával hromové zahřmění raketového motoru a zrychlení, které ho vmáčkne do křesla. Místo toho se ozvalo zesilující hučení doprovázené narůstajícími vibracemi, které se však po chvíli utlumilo na snesitelnou úroveň. Indikátor teploty spalovací komory se přehoupl přes dvacet tisíc a blížil se k pětadvaceti tisícům Celsiovým stupňům, záření plazmy vystupující z hlavní trysky změnilo barvu do modra, pak opustilo viditelnou část spektra a přesunulo se do ultrafialové oblasti. Grutny se dal do pohybu a hladké, barevnými plochami připečených oxidů poznamenané stěny startovacího sila se mihaly ve stále rychlejším tempu, až splynuly v nerozlišitelnou šed', pak se najednou stěny ztratily úplně a kosmická loď se ocitla ve volném prostoru. Clarette Friedman stále držela reaktor na minimálním výkonu. Kdyby teď "přidala plyn" a ožehla stanici radioaktivním plamenem, nikdo by jí nepoděkoval. Při pozvolné změně kurzu zahlédl John v pilotním okně, které bylo ve skutečnosti displejem, Zemi.

I z vesmíru bylo vidět, že lidé už vzdálili planetu jejímu původnímu stavu a pokračují v jejím přizpůsobování vlastním potřebám. Obrovské nazelenalé pásy v plochách oceánů vyznačovaly farmy, kde byla voda obohacována o železo a další minerální látky, zvýšeného rozmnožování planktonu pak bylo využíváno k produkci potravin; nekonečný bílý řetěz dopravovaných ledovců z obou polárních oblastí zásoboval pitnou vodou suché oblasti Afriky, geostacionární výtah vypadal jako dlouhá stopka, na níž je planeta ukotvena v prostoru.

"Jsme v bezpečné vzdálenosti a na správném kurzu, zvyšuji výkon," oznámila Clarette. Čerpadla zahučela a tetrafluorid uranu začal proudit do aktivní zóny ve znásobeném množství, akcelerace vmáčkla Kováře do sedadla. Ne nějak

nepříjemně, bylo to lepší než předchozí stav téměř beztlíže.

Sledoval narůstající teplotu a rychlost. Vědomí, že sedí na špičce hodně horkého sloupu plamene v zařízení, které místní označovali za starožitnost, ho znepokojovalo. Na druhou stranu, už mnohokrát přijal riziko smrti v helikoptéře řítící se vpřed dvě stě osmdesát kilometrů za hodinu. Pokud se teď vypaří v kosmickém prostoru v rychlosti - ještě jednou se mrkl na přístroje - necelé tři kilometry za sekundu, bude to jen rychlejší, to je všechno.

"Tak," vyrušila ho z myšlenek spokojeně Clarette.

JFK si uvědomil, že všichni ostatní pasažéři jsou zamyšlení a stažení do sebe podobně jako on. Nikdo nepovažoval jejich výpravu za pouhý výlet, každý měl své starosti. Až na první pilotku, opravil se při pohledu na ni.

"Jsme na správné trajektorii s plánovaným zrychlením poloviny pozemského g. Pokud půjde všechno podle předpokladů, potrvá cesta devět celých tři desetiny dne s maximální dosaženou rychlostí tisíc sedm set kilometrů za sekundu. To je slušné."

"Pokud se tahle rachotina nerozpadne," ucedil Vratny.

Bylo dobré vědět, že obavy neměl jen on sám, usoudil JFK. A budou se bát ještě víc, dodal v duchu pochmurně. Jsi tam ještě? zeptal se nonverbálně Zvědavce.

"Ano, pane, jen je mi nevolno - to způsobuje narůstající komunikační prodleva s periferními částmi mé osobnosti. Datový tok zatím drží."

"První pilote," obrátil se Kovář na Friedman formálně, "přepočítejte trajektorii pro zrychlení jeden a půl g."

Rázem se stal centrem pozornosti všech přítomných i nepřítomných - na VR se mu rozsvítil obraz doktorky Kraminské. Na rozdíl od ostatních nevypadala překvapeně, spíš soustředěně.

"Reaktor má dostatečný výkon na to, aby nám udělil takové zrychlení, nebo ne?" obrátil se na Clarette.

"Ano, ale zvýší se pravděpodobnost poruchy, opotřebení, spotřeba a..."

"Neptal jsem se na to, co to všechno znamená," uťal ji Kovář stroje. "Vydal jsem rozkaz."

Viděl, jak se jí mihají panenky, zjevně si na virtuálu ověřovala, co všechno požadovaná změna parametrů bude znamenat.

"Budeme na místě za pět celých dvě desetiny dne s maximální rychlostí tři tisíce pět set kilometrů za sekundu," oznámila suše.

Ze Země na Měsíc v méně než dvou minutách, napadlo Kováře. Neřekl však nic a čekal.

"To přece nemůžete po téhle rachotině chtít!" vybuchl Vratny.

Mladší Panwer kupodivu zachovával chladnokrevnost.

"Nemuseli jste letět, byla to vaše volba," odbyl ho JFK. "Ale můžete si vystoupit. Za jízdy."

Pane, ozval se Zvědavec.

Jeho jindy neutrální hlas zněl, jako by se před okamžikem vyzvracel z podoby.

Jsme pět tisíc kilometrů daleko, informační tok slábne a narůstá interval odezvy s mými periferiemi. Podle posledních extrapolací udržím svou osobnost pohromadě nejdéle dalších pět set sekund.

Kovář si nepřál, aby nový kurz lodi a celou trasu vypracoval někdo jiný než zkušený pilot, navíc to nebylo dobré ani z psychologického hlediska a z pozdějšího prošetřování jeho postupu, neměl však jinou možnost.

Vypočti nové parametry letu podle mých požadavků, připrav je do palubního počítače tak, abych je mohl použít, rozumíš? přikázal.

A - ano. Zvědavec na tom opravdu nebyl dobře a každou sekundou to s ním vypadalo hůř.

"Stínění není dimenzované na takový výkon reaktoru," vmísila se do debaty poprvé doktorka Kraminska.

"Fakt," vydechl Vratny, "ten idiot by nás připekl! Dostali bychom každý skoro pět set rentgenů, to je víc než smrtící dávka!"

Zvědavec právě prováděl poslední verifikaci svého výpočtu na základě lodních pilotních rutin. Vzhledem k ochraně počítačového jádra lodi mu to trvalo trochu déle.

JFK se podíval na staršího agenta s naprosto bezvýraznou tváří.

"Smrtící dávka je čtyři sta padesát rentgenů a znamená, že pouze polovina z ozářených zemře," sdělil Vratnymu. "A ještě k tomu bez ošetření," dodal.

"On se zbláznil, naprosto zbláznil," vydechl Vratny. "To nemůžete, takový rozkaz sakra nesmíte splnit!" skoro zaječel na Clarette.

"První pilote?" obrátil se zpět na ni JFK.

Na virtuálu se mu objevila ikona Změna parametrů letu. Pane, pane, bolí to, strašně to bo... ztrácím se... Zvědavcův hlas se rozpil v šumu, z něhož ještě sem tam zazněly artikulované, smysl dávající slova a úseky vět. Bylo jich čím dál méně, až se ztratily docela.

Kovář sevřel rty. Netušil, že se ho zánik - umírání - něčeho, jako byla umělá inteligence, může dotknout.

"Rozkaz, pane," rozhodla se konečně Friedman a zahájila sérii výpočtů pro úpravu nastavení letu.

Pak se napůl vysoukala ze skafandru, svlékla se až do podprsenky a aniž by věnovala pozornost překvapivým pohledům mužů okolo sebe, upravila nastavení na sponě mezi řadry.

Na to, jak atleticky její postava působila, měla řadra až překvapivě velká. JFK měl pocit, že po nastavení košíčky z bílého hladkého materiálu změnily tvar a zdají se tužší.

"Doktorko?" pronesla Clarette nahlas, zatímco se znovu oblékala. "Doporučuji vám udělat totéž. Zdá se, že o nic nejde, ale jeden a půl g je jeden a půl g a za pár hodin by vás příšerně bolela prsa."

Panwer ji po celou dobu fascinovaně pozoroval, Vratny vypadal zaujat sám sebou, zdálo se, že o virtuálu sjíždí své vlastní výpočty, Grigorij Robov byl napojený na palubní počítač. Analyzoval taktický software Grutnyho a kontroloval nové moduly, které do něj v uplynulých hodinách zavedl.

"Pokud budete později vyžadovat ještě větší zrychlení, doporučuji, abyste si před ním navlékli nosné pásy pro varlata, za chvíli byste je vláčeli po zemi," ušklíbala se Clarette na Kováře a soustředila se zpět na ovládací pulty.

"Tedy ti z vás, kteří koule máte," ucedila ještě mezi zuby a střelila pohledem po starším agentovi.

Přepnula jeden z anachronicky vyhlížejících mechanických spínačů a hukot čerpadel ženoucích palivo do reaktoru zvýšil tóninu. JFK měl pocit, že se začala chvět celá pilotní kabina, ale za to mohly spíš nervy. Alespoň se to snažil sám sobě namluvit.

"Pojedeme z kopce," zašeptala Friedman a na tváři se jí objevil úsměv.

JFK si uvědomil, že po počátečním váhání se jí jeho rozkazy zamlouvají. Možná byla svým způsobem blázen. Jako Vega. Ten také rád tlačil na pilu.

Příjemné zrychlení odpovídající polovině tíhy na Zemi začalo rychle narůstat, Kovář pozoroval, jak mu těžknou nohy ruce, musel myslet na to, jak se nadechuje a kolik mu to dá práce. Než si zvykl.

"Jsme na nových parametrech," oznámila po několika minutách. "Pokud nevybuchneme, uděláme nový rychlostní rekord pro dálkové lety s posádkou. A já budu zapsána v tabulkách. A s tímhle starým pánem," poplácala spokojeně řídicí pult. "Půjdu prověřit diagnostiku motorové části," oznámila a začala se odkurtovávat.

"Já začnu připravovat instalaci zbraňových nadstaveb," napodobil ji Robov.

Při startu musely být schovány v trupu kvůli možnosti poškození plazmou odraženou stěnami startovacího sila.

"Musím vás upozornit na maximální opatrnost," ozvala se Kramínska. "Pád při tomhle přetížení může dopadnout velmi špatně, nerada bych ošetřovala polámaná žebra a děravé plíce."

"Rozumím a díky," přikývla Clarette opatrně. "Mám už za sebou pár drsnějších misí."

Jakákoliv rozmáchlá gesta byla příliš namáhavá, uvědomil si JFK.

"Čím blíž k motoru se ocitnete, tím větší dávku obdržíte. Každou sekundu se teď do nás zakusují vysokoenergetické fotony a částice a prostřelují naši DNA. Umíráme," zašeptal Vratny.

Zdálo se, že svou smrt bere opravdu vážně.

"Doktorko?" ozval se JFK. "Podívejte se prosím do skladového inventáře a pro přihlášení zadejte heslo JFK17," požádal ji.

"Jak originální heslo," zabručel Vratny.

"Mám se zajímat o zdravotnický materiál?" upřesňovala si Kramínska.

"Ano. Rozhodněte, co je pro naše účely optimální, a zařídte se podle toho."

Clarette se podívala na Kováře.

"To je ta nadměrná váha, kterou vezeme?"

"Kromě toho pudinku," přikývl John.

"Posilovače regeneračních a imunitních procesů, prostředky pro podporu krevetvorby," slyšeli číst doktorku spokojeně nahlas. "Nikdo tady neumře, agente Vratny, maximálně proděláte lehkou chřipku," uzavřela.

"Nástroje pro katalytickou rekombinaci DNA," řekla najednou překvapeně. "Tohle je nanoléčivo! Zakázané v roce padesát šest!"

"Armáda je obecně liknavá v likvidování skladových zásob," pokrčil rameny JFK. "Nenutím vás to použít, ale byl jsem ujištěn, že to je to nejlepší, co existuje."

"Vypadá to, že po tomto letu budete v lepším stavu než na jeho počátku, agente Vratny," řekla lékařka. "Tedy pokud neupadnete a nezpůsobíte si trauma neslučitelné se životem. Vyhlašuji svou kabinu za ordinaci. Pošlu vám rozpis, kdy se má kdo zastavit na aplikaci látek pro zabránění nemoci z ozáření. Vyhovuje, kapitáne?"

"Ano, madam."

"Několik set kilogramů léků?" zkusila se Friedman dozvědět víc.

"Nezapomeňte na ten pudink," odbyl ji.

Clarette odešla kontrolovat motory; podle rozpisu, který Kramínska poslala, se měla stavět pro aplikaci ochranných látek jako první.

Pak se z křesla zvedl Vratny a opatrně se odšoural do své kabiny, Panwer ho o něco později následoval. JFK předpokládal, že byl povolán. Jako kapitán lodi by se asi mohl nějak nabourat do jejich komunikace, ale nevěděl jak, bez Zvědavce byly jeho možnosti silně limitované. Seděl sám v pilotní kabině u zařízení, jemuž nerozuměl, v raketě řítící se k cíli, který neviděl. Stačilo, aby se cokoliv pokazilo, a byl namydlený. Musel spoléhat jen na pomoc a schopnosti ostatních. Nelíbilo se mu to, ale neměl na vybranou.

"Kapitáne?" ozvala se na VR Kramínska. "Můžete prosím?"

JFK si uvědomil, že v křesle sedí už víc než hodinu. Přičilo se mu nechat pilotní kabinu naprosto bez dozoru, ale byl to jen jeho technologický atavismus. Friedman pravděpodobně mohla kontrolovat let, ať už byla kdekoli na lodi.

Opatrně vstal a uvědomil si, že je unavený, vážit téměř sto padesát kilogramů bylo samo o sobě namáhavé. Naštěstí to nebylo daleko. Na to, jak na něj působil Grutny z venku obrovským dojmem, byly prostory pro posádku velmi stísněné. Ne větší než na malé výletní jachtě.

Doktorka už na něj čekala, na rozloženém stolku měla rozbalenou krabičku, kterou JFK nejprve považoval za lékárníčku, pak zjistil, že je to kompaktní diagnostické zařízení.

"Nejprve si vás proměřím," oznámila mu.

Poslušně se svlékl a nechal si připnout několik sond. Na ruce, hlavu a krční páteř.

"Jste unavený," zkonstatovala po chvíli.

"Posledních dvacet čtyři hodin jsem nespal."

"Po tomhle budete ještě unavenější, než se všechny procesy nastartují," řekla a současně mu pneumatickou injekční stříkačkou aplikovala do krve dávku léčiva.

Pak to ještě čtyřikrát zopakovala s dalšími dávkami.

"Tak co, jsem blázen?" zeptal se JFK, když to vypadalo, že skončila.

"Nic tomu nenasvědčuje, kapitáne. Jste pevně rozhodnut dosáhnout svého - v tomto případě se chcete na Diamant dostat rychleji než výprava, která se na cestu vydala před námi. Používáte nestandardní metody, které mohou jiným připadat bezohledné. Ale žijeme v bezohledném světě," pousmála se a byl to smutný úsměv.

"Můžete jít. Budete-li spát, zbavte se všech tvrdých předmětů na svém oděvu. Při tomto přetížení vznikají proleženiny velmi snadno."

JFK se rozloučil náznakem úklony a zamířil do kapitánské kabiny. Nebyla o mnoho větší než ta, kde před chvílí hovořil s Kraminskou, ale na rozdíl od ní i ostatních ji měl sám pro sebe. Kraminska bydlela s Clarette Friedman, Vratny s Panwerem a Robovem.

Přesto, že se nacházel v cizím nepřátelském světě, v raketě řítící se vesmírem narůstající rychlostí a vážil jeden a půlkrát víc než obvykle, usnul, jakmile padl na postel.

Vzbudil se do jasného vědomí, jako by ho bleskově vytáhli z černé šachty na denní světlo. Otevřel oči, rozhlédl se po kabině a okamžitě se ponořil do virtuálu. Bez Zvědavcovy pomoci mu všechno trvalo mnohem déle, ale nakonec se propracoval až k hlášením o dosavadním průběhu letu. Nic abnormálního, vše pokračovalo podle plánu. Nadechl se a vydechl, uvědomil si, že ho bolí celý hrudník a cítí se jako po pořádné nakládačce. Nebo po srážce s kamionem. Je nemocný? Otrávil ho? Už na něj blikala zpráva od doktorky Kraminské. V průběhu uplynulých deseti hodin vypracovala rešerši o fyziologických problémech spojených s dlouhodobým pobytem v prostředí se zvýšenou tíží. Bolest hrudníku byla dle jejích poznatků způsobena přetaženými mezižebními svaly nutnými k dýchání. Nabízela léky proti bolesti a steroidový preparát pro urychlení svalové regenerace. JFK usoudil, že to není tak hrozné, a rozhodl se, že se bez toho obejde. Kraminska sestavila i speciální jídelníček, hlavní změnou bylo, že rozdělila denní jídla do šesti dávek - kvůli zmenšení namáhání vnitřních orgánů. Byla předvídatvá, opatrná a pečlivá.

Opravdu si plukovník Matrix myslel, že je Kovář blázen? Kraminska nevypadala jako někdo, kdo se nechá snadno ovlivnit. Možná ale měla nějakou skrytou stránku osobnosti, kterou neznal. Mohla být vlastenka, která ho pokládala za hrozbu pro svůj svět či pro EF, uvažoval.

Po přečtení její zprávy objevil dvě další od Friedman a Robova. Postupně se začal ve VR upraveném pro prostředí lodi lépe orientovat. Hlavně díky tomu, že bylo o řád jednodušší než dole na Zemi.

Robov stručně informoval o současném stavu zbraňových systémů. Žádal o povolení nainstalovat vně trupu čtyři ramena s raketami včetně těch, které napůl nelegálně získal JFK a pak o nich po startu informoval Robova. Ale čtyři? JFK se neubránil úsměvu. V oficiálním seznamu toho, co naložili, byly jen tři obranné odpalovací kompiety pro rakety vesmír-vesmír středního doletu. Střední dolet v kosmickém měřítku představoval zhruba osmdesát tisíc kilometrů.

Prošel si technické specifikace Robovem sestaveného systému a zjistil, že oproti oficiálnímu i jeho soukromému seznamu zbraní navíc disponují takzvanou LDB municí - Last Defensive Barrier - skládající se z několika set kusů submunice nejrůznějších druhů. Navíc jejich rakety středního doletu nepatřily k sedmé generaci, jak bylo uvedeno v inventáři, ale k osmé. Robov se snažil Grutnyho vyzbrojit co nejlépe a neváhal kvůli tomu obejít oficiální předpisy. To bylo dobré brát v úvahu pro pozdější možný vývoj.

I od Vratnyho dostal zprávu - oficiální stížnost na způsob vedení vyšetřování. Podle něj nespolupracoval s místními autoritami, zbytečně riskoval životy zúčastněných a vměšoval se do technických záležitostí, kterým nerozuměl. Vratny požadoval, aby potvrdil a zaprotokoloval přijetí stížnosti a spoustu dalších věcí. JFK mu vyhověl. Teprve teď se opatrně zvedl z postele a sérií cviků, přesně podle pokynů Kraminské, připravil svaly na zátěž.

Další výhodou kapitánského postu byl soukromý hygienický box. Ostatní se museli podělit o jeden společný.

V pilotní kabině potkal Clarette. Jeho příchodu si nevšimla, byla zabraná do VR, něco ladila. Posadil se na své místo.

Kapitánský pult mu umožňoval dostat se k funkcím lodi přehledněji a snadněji než VR, proto se spolehl přímo na něj.

Pracovní parametry reaktoru byly v normálu, ať už to znamenalo cokoliv, doktorka Kraminska pracovala v kajutě,

Vratny také, Panwer pomáhal Robovovi s umístěním obranných raket do nosníků vně trupu. Šlo jim to dobře, bylo

vidět, že se Robov na proceduru připravil. Bez velkého snažení se pomocí funkcí kapitánského rozhraní dozvěděl i co

provádí Friedman: testovala procedury které jí v případě potřeby mohly umožnit přivést k manévrovacím tryskám větší výkon, než povolovaly bezpečnostní limity pohonu. A pracovala na tom velmi houževnatě posledních šest hodin. JFK

si uvědomil, že ona i Robov se snaží za každou cenu připravit Grutnyho k obraně před případným útokem. A to už válka skončila, jak mu neopomněl Matrix a dokonce Friedman několikrát sdělit. Něčeho se báli a on nevěděl čeho. Válka s Mart'any.

Aniž by se pro to vědomě rozhodl, požádal rozhraní o informace. Okamžitě se před ním objevil hutný, dobře strukturovaný dokument, sestavený tak, aby člověku bez znalosti prostředí maximálně rychle osvětlil situaci.

To musela být ještě práce Zvědavce, usoudil. Obsah hlavičky mu to potvrdil.

Kolonizace Marsu se táhla dvě a půl století do minulosti. Prvních padesát let to byly vědecké stanice, z nichž jen pár se dalo nazvat stálými a pouze dvě byly osídlené kontinuálně více než třicet let. Pokaždé, když se mateřská planeta potýkala s nějakým větším problémem, výzkum nejbližšího souseda byl pozastaven. Zlom přinesl první na Marsu realizovaný průmyslový projekt vyplývající, Kovář se musel ušklíbnout, z administrativní restrikce uvalené na Zemi na vývoj biologických nanostrojů. Poprvé nepracovali na Marsu lidé, jejichž prvotním úkolem byl základní výzkum, ale lidé, kteří se kromě toho snažili vyrábět - a vydělávat. Pět let od zahájení výroby prvního komerčního nanostroje - opět nepřekvapivě nesloužil pro léčení vážných nemocí, ale pro vyhlazování vrásek a omlazení kůže - se na Marsu narodil první člověk.

JFK se zaklonil v křesle a okamžik přemýšlel. Bylo fascinující probírat se historií, která v jeho vlastním světě byla vzdálenou budoucností, vlastně jednou z mnoha možných vzdálených budoucností.

Narození prvního Mart'ana sice vyvolalo vlnu veřejného zájmu, ale to bylo vše, šlo jen o krátkodobou senzaci. Vše se však změnilo, když o pět let později bylo Mart'ánků deset. Údaj JFK překvapil. Zjistil si, že v té době už mělo své pobočky na Marsu pět velkých nadnárodních koncernů a dvě vlády, které tam přesunuly zbrojní výzkum, jenž byl zakázán na domovské planetě. Žilo tam a pracovalo zhruba třicet tisíc lidí obou pohlaví. A za celou dobu se narodilo jen deset dětí... zvláštní.

Četl dál.

Rodiče deseti dětí společně zaplatili nejlepší právníky a nechali zaregistrovat jejich občanství a státní příslušnost Mars. To už způsobilo velký poprask, protože najednou existovali příslušníci nového neexistujícího národa a státu. Vlastně existujícího, když oni sami existovali.

Dalších několik stránek JFK jen zevrubně přelétl. Právnícké tahanice se táhly třicet let a Mart'anů pomalu, ale stále přibývalo. Další ránu zasadil odpůrcům Marsu jako samostatného státního útvaru fakt, že lidé na něm narození se bez rozsáhlých biologických úprav nemohli vrátit do těžkého objetí původní planety. Sto let po vzniku prvních stálých vědeckých kolonií na rudé planetě byla oficiálně ustanovena Konfederace Mars.

JFK se odpoutal od virtuálu a střetl se s pohledem Clarette.

Vypadala spokojeně, hodně spokojeně. A jako pokaždé, když opustila svůj strohý vojenský styl, byla velmi atraktivní. Zvýrazňovala to i skutečnost, že odložila skafandr a zůstala jen v elastickém funkčním prádle, které neschovalo ani tenkou linku přes boky vykrojených kalhotek.

"Ani jsem si nevšimla, kdy jste dorazil, kapitáne," řekla s pobaveným úšklebkem.

Věděla, kam se dívá. JFK pokrčil rameny. Některé věci se prostě nemění.

"Dobrala jste se nějakého výsledku?"

"Jo," prohlásila spokojeně, aniž by nějak kvitovala, že se o její práci zajímá. "Dokážu na manévrovací trysky poslat tolik kilonewtonů tahu, kolik si budu přát."

"A vydrží to ty trysky?"

"Kdybych tam poslala všechno, upálí nám to půl zadku."

"To je dobré vědět," přikývl Kovář.

"Jdu si dát sprchu, snad bude volno," řekla, sklouzla z křesla a opatrnými krátkými kroky opustila kabinu. Opatrnými, ale přesto se při nich vlnila v bocích.

JFK čekal, že válku mezi Marsem a Zemí způsobí boj o zisk, restrikce v dovozu a vývozu zboží či technologií, ale bylo to něco úplně jiného, mnohem fundamentálnějšího a ve své podstatě ještě vražednějšího.

Země se stále potýkala s problémem populační exploze. Růst počtu obyvatel se sice podařilo stabilizovat, ale za cenu extrémních opatření, která občas vyústila až v lokální války. Dosáhnout dalšího cíle - snížení počtu obyvatel umožňujícího zvýšit životní úroveň v těch nejméně rozvinutých oblastech - zůstávalo i v polovině dvacátého třetího století v nedohlednu.

Na Marsu měli naproti tomu přesně opačný problém - extrémně nízkou porodnost způsobenou větším radiačním pozadím, vyšším zatížením organismu toxickými látkami v obytných komplexech a jak se později ukázalo - nižší gravitací. Tyto skutečnosti spolu s mart'anským mnohem benevolentnějším přístupem k novým pokrokovým technologiím vedly k tichému zavádění částečného klonování jako jednoho ze způsobů reprodukce. V praxi to vypadalo tak, že se zasahovalo do procesu oplodnění a obvykle se rodila jednovaječná dvojčata. Země oproti tomu zaváděla opatření proti asistované reprodukci, léčení neplodnosti, omezovala geriatrické programy a zavádění dlouhověkosti. Mart'ané sáhli po čemkoliv, aby existovalo víc kvalifikovaných vzdělaných Mart'anů, a slovo smrt v jejich slovníku získalo posunutý význam. Téměř desetina populace byla více či méně kyborgizovaná, lidské mozky poškozené věkem či úrazy byly restaurovány a původní osobnosti používány pro pěstování nových.

Rozbuškou se stala aféra Kibry, kdy novináři vypátrali, že Mars nejružnějším prominentním lidem - vědcům, technikům - nabízí možnost přestěhování se výměnou za lékařské zákroky umožňující jim mít děti, vyléčení z chorob klasifikovaných jako přirozená degradace věkem a podobně. Byl z toho velký poprask, který měl za následek požadavek Země, aby se Mars zavázal k takzvanému konzervativnímu a trvale udržitelnému přístupu k životu. Následně v pozemské politice získali rozhodující vliv puritánští konzervativisté, spor se z původně technologicko-hospodářské sféry přesunul do sféry svetonázorové, prakticky náboženské. Začala válka trvající s přestávkami jedno století.

Zvědavcem vytvořený dokument byl hypertextový a JFK měl díky tomu přístup k ohromnému množství materiálů.

Soustředil se na roli Agentury v celém konfliktu. Právě tehdy byla báze přemístěna na Diamant v pásu Jupiterových měsíců, aby veřejně známá Agentura nebyla zatažena do konfliktu. Jenomže válka vedená postupně stále nehumánnějšími a nehumánnějšími prostředky vedla k tomu, že se Pozemšťané a Mart'ané začali vzájemně nenávidět. A toto téměř osobní zaujetí se přeneslo i do řad zaměstnanců Agentury. Přes snahu vedení existovali agenti, kteří pracovali pro jednu nebo druhou stranu a snažili se prostřednictvím napojení na paralelní světy získat pro ty své výhodu.

JFK o tom chvíli přemýšlel. To byla jedna z velkých slabin veřejného statutu báze. Pobočka se dostala pod tlak veřejného mínění a politiků. A pak tu byly osobní volby jednotlivců. Proč být loajální Kovářům rovnováhy, když vlastní lidé umírají a oni by jim mohli nějak pomoci? I za cenu narušení jiného paralelního světa, ohrožení rovnováhy? Pomalu četl dál.

Vedení naštěstí zůstalo striktně neutrální a podařilo se mu minimalizovat snahu jednotlivých agenturních skupin o ovlivnění celého konfliktu. Zvědavec mu poskytl i odkazy na dvě vyšetřovací zprávy vnitřní divize, která právě tohle prověřovala. JFK věděl, co by se stalo, kdyby jejich závěr zněl, že pobočka Agentury se jako celek organizovaně snaží ovlivňovat svět okolo sebe. Z nicoty by se vynořil speciální assassinský tým a provedl by zaměstnaneckou sterilizaci. Pobočka by pak byla vybudována od základu na zelené louce bez jakýchkoliv předchozích vazeb.

UMÍRÁNÍ VTICHU

Grigorij Robov naposledy zkontroloval hlášení diagnostiky všech čtyř odpalovacích ramp měnicích Grutnyho v symetrický svícen. Index spolehlivosti se pohyboval v intervalu 0,94-0,96, což bylo pro takové mobilní a jistým způsobem ručně sflikované zařízení uspokojivé. Ještě lepší než palebná kapacita, kterou ty černé, pětaticet metrů dlouhé doutníky poskytovaly, byl ultramoderní lokační systém, dalece předstihující schopnosti Grutnyho. Robov zapínal jeden pasivní pozorovací systém po druhém. Extrémně citlivé fotonové detektory pro široké rozmezí vlnových délek, od dlouhovlnné infra části spektra po tvrdé rentgenové záření, gravitační senzory - ty ocenil až za oběžnou dráhou Marsu dál od Slunce v minimálně deformovaném, téměř Euklidovském prostoru. Pak přišlo na řadu ožívání neuronových sítí specializovaných na identifikaci signatur všech známých kosmických pohonů.

Pro syntézu pozorování ze všech čtyř raket Robov potřeboval nějaké jednotící rozhraní, jeho VR na to nebylo dostatečně výkonné. Po chvíli váhání se napojil přímo na Grutnyho. Jistým způsobem bylo absurdní, že svým snažením Kováře chránil. Sám však umřít netoužil a nechtěl být zabit kryptoválečníky, kteří ještě stále neakceptovali mír. Mohl by sám Matrix dát rozkaz ke zničení Grutnyho? Aby se zbavil Kováře? Chvilí nad tím přemýšlel, pak ale tuhle možnost zamítl. To by umřeli i agenti Vratny s Panwerem, a to by se Agentuře nehodilo. Robov, stejně jako spousta jiných, považoval za Agenturu jen svou vlastní bázi. Pobočky v jiných světech byly prostě jiné Agentury, které většinu času způsobovaly pouze problémy.

Počítač Grutnyho potvrdil navázání obousměrného spojení s taktickými počítači střel. Robov si nechal zpracované výstupy z jejich detektorů přepojit rovnou na svůj virtuál. Jako pokaždé předtím, než si mohl osahat bojiště do větší dálky a jemnějšími prsty, pocítil okamžik napětí. Pominulo stejně jako Heavisidova vlna. Nic, prostor okolo nich byl pustý a prázdný, pokud zaregistroval nějaké kosmické lodi, byly to lodi pohybující se přesně podle civilního letového řádu. Každý jiný by byl s výsledkem spokojený, Robov však ne. Ze svých čtyřiceti let jich třicet sedm žil ve válce, měl ji implantovanou až do morku kostí a věděl, že se ji nikdy nezabaví.

Spustil program, který vybere oblasti, o nichž věděl, že byly v minulosti používány jako takzvané volné doky pro vyčkávající inteligentní střely, robotické stanice nebo jen výroby malých mechanických zabíjáků řízených hloupou elektronikou. Beze spěchu je začal jedno po druhém prohledávat. Obvykle šlo o souřadnice, které se při pozorování z místa předpokládaného cíle nacházely v oblastech zvýšené fluktuace reliktního záření, v zákrytu stálých radiově aktivních vesmírných zdrojů. V éře dokonalého maskování rozhodovaly o viditelnosti či neviditelnosti i pouhé desetiny Kelvinů rozdílu zbytkového vyzařování. A jak se celý vesmír pohyboval, pohybovaly se i tyhle imaginární, okolím maskované body, vznikaly a zase zanikaly. Nic, stále nic nenacházel. Po třetí hodině pečlivé práce začínal být Robov unavený. To by ani tak nevadilo, horší bylo, že soustředěním se na konkrétní cíle omezoval plošné skenování prostoru okolo nich.

"Právě jsme dosáhli rychlosti tisíc kilometrů za sekundu," ozvala se na veřejném okruhu Friedman.

Robov s porozuměním přikývl. Byla typický pilot, jedna z horkých hlav, jak se jim říkalo. Tisícovka byla hranice, za kterou se během své kariéry dostal jen málokdo, a ona si neodpustila, aby se nepochlubila. To ho navedlo na jinou myšlenku. Pokud je chtěl opravdu někdo sejmout, měl na přípravu akce šestnáct hodin. Přesně tolik času uplynulo od okamžiku, kdy Kovář předložil svůj plán a pak odstartoval. Podle původních agentových informací měli letět zrychlením půl g. To znamenalo, že to případný nepřítel vzal v úvahu i při volbě vyčkávací pozice. A pro udržení neviditelnosti bylo extrémně nutné cestovat pomalu, jinak horký zdroj reaktoru znehodnotil i sebelepší maskování. Kde všude mohou být případní nepřátelé, aby se dokázali přizpůsobit novým parametrům jejich letu, aniž by se prozradili? Samozřejmě, pokud Grutny narazí na spící minu, jsou veškeré jeho úvahy k ničemu a oni půjdou k čertu. Taková už ale byla válka...

Upravil nastavení programu a tím omezil množství souřadnic vhodných pro volné doky na dvanáct procent původního počtu.

Pak si určil pořadí výhodnosti podle toho, jak by je obsadil sám, za předpokladu, že by měl zdroje pozemské a marsovské flotily, a dal se do dalšího sledování. Za dvě hodiny měl pocit, že opravdu mají pronásledovatele, za další dvě hodiny o tom byl přesvědčen na devadesát procent. Měl to oznámit ostatním či nikoliv? Bude to něčemu užitečné?

JFK opět zůstal o samotě v pilotní kabině. Lůžka, která nechal na radu Zvědavce nainstalovat do kabin, byla sice mnohem pohodlnější, ale zjistil, že je nervózní, když na velitelském můstku vůbec nikdo není. Posledních několik dní bylo víc než hektických a on v rámci příprav zanedbával vlastní důvod své mise - vyšetřování přepadení agenturních bází. Vlastně už zapomněl, co si o případu nastudoval. Teď se k podkladům od Vratnyho vrátil, i když vzhledem k tomu, co se doposud stalo, nepředpokládal, že dostal všechny dostupné informace. Vratny se nesnažil ho plně do problému zasvětit. Když se teď probíral poskytnutými materiály a hledal, co všechno v nich chybí, zjistil, že je toho hodně. A bylo to namíchané takovým způsobem, aby mezery objevil co možná nejpozději a případný pozdější auditor by konstatoval pouze drobná opomenutí. JFK zalitoval, že mu nemůže pomoci Zvědavec. Ten by se do Vratnyho databázi pravděpodobně dokázal nabourat. Kdyby byl... Místo dalších přání se soustředil na informace, které měl k dispozici.

Ty byly s největší pravděpodobností pravdivé, protože Vratny určitě nechtěl čelit obvinění z falšování.

Pět přepadených bází. Bez předchozího varování, v okamžiku, kdy personál neměl nejmenší tušení, že by se mohl stát terčem ozbrojeného útoku. Všechny kamery, holovize i nasaka vymazané. Význam slova nasaka musel John nějakou dobu hledat. Jednalo se o speciální materiál používaný pro stavbu veřejných budov. Při řízené destrukci opětovně vyzařoval část fotonového záznamu, který na něj v jeho předchozím strukturním stavu dopadl. V praxi to znamenalo, že bylo možné získat nezřetelný videozáznam všeho, co se v prostoru ohraničeném stěnami z nasaky odehrálo.

Dobrý způsob pro maximální znepríjemnění korupce, usoudil John, když se desítkami stránek odborných textů prokousal k praktickému významu technologie. Ale i nasaka byla v případě útoku přemazaná.

Přemýšlel, jak by mohla fungovat technologie, která zničila všechna záznamová média bez rozdílu, ale nic ho nenapadlo. Podobné úvahy byly za hranicemi jeho technologických zkušeností a neměl, na koho by se obrátil. Navíc i vzpomínky personálu nestály za nic. Spíš se podobaly vidinám a jejich výpovědní hodnota byla prakticky nulová. Vrátil se proto k poslednímu přepadení, kde zůstaly záznamy zachovány. A taky došlo ke ztrátám - poprvé. JFK se znovu probíral video i audiodaty, tentokrát velmi pečlivě.

Přepadení začalo v obrovském sále, kde v prosklené buňce uprostřed stál jediný člověk. John si v technickém popisu přečetl, že jde o takzvaný evakuační sál. V případě katastrofy ho bylo možné hermeticky uzavřít a i se systémy pro podporu života vystřelit do vesmíru. Padesát lidí v něm mohlo přežít po dobu dvou týdnů. K evakuaci ovšem v tomto případě nedošlo. Místo toho se v něm najednou objevila žena. Krátká sukně nad kolena, boty na vysokém podpatku s kožesinovou ozdobou, punčochy z materiálu dodávajícího barvě její kůže mahagonový podtón. K sukni s širokým pasem měla odvážný top s výstřihem odhalujícím ňadra a ploché vypracované břicho. Na krku měla náhrdelník z černých perel, zápěstí jí obepínal náramek z blyštivých kamenů. Na první ani druhý pohled nebylo jasné, co je vlastně drží pohromadě. Bylo naprosto absurdní, že se objevila právě tam, na stanici Diamant obíhající kolem plynového obra ve vzdálenosti víc než pět astronomických jednotek od Slunce. Kovář by ji spíš čekal na nějaké koktejlové párty nebo na terase luxusní restaurace na pobřeží Karibiku.

Dovlnila se až k muži, smyslná a vražedná současně, záleželo na úhlu pohledu. Položila ruce na pult, štíhlé upravené ruce s karmínově nalakovanými nehty, barva v neutrálním svitu luminoforů jemně opaleskovala.

"Zavolejte všechny strážce v budově," řekla klidně.

Pak záznam končil a následovala chaotická změť dat. Další obrazy zabíraly až koridory stanice s poškozenými stěnami, krvavými cákanci a mrtvými těly. Po dvou hodinách snažení s různými dekodéry a filtry se mu podařilo rozšifrovat ještě dalších pár krátkých videosekvencí, které však zobrazovaly jen válečný chaos a umírání. Nic víc se z nich nedozvěděl a dalších hrátek s daty nechal. Vratny s Panwerem už beztoho tuhle práci udělali, a mnohem lépe než on. Jen mu výsledky neposkytli. Proč asi? Mohl zajít za Vratnym a dostat to z něj. JFK se nad tím zamyslel. Starší agent byl zkušený a svým způsobem velmi nebezpečný muž, ale nebyl zvyklý na fyzickou konfrontaci tváří v tvář. A jeho samotného se bál - stejně jako mnoho jiných, doplnil John pochmurně. Nikdy netoužil být superstrašákem.

"Kapitáne?" vyrušila ho Kraminska na VR. "Mám pro vás zprávu o zdravotním stavu posádky."

"Pokračujte," pobídl ji JFK.

"Vcelku všichni snášíme trvalé přetížení dobře. Nejlépe Robov, u něj je hladina stresového hormonu prakticky konstantní. Vzhledem k jeho... adaptacím," zvolila slovo po krátké úvaze, "mě to nepřekvapuje. U vás je hladina kortizolu mírně zvýšená, podobně je to i u Clarette Friedman. Můj zdravotní stav je odpovídající mému věku a fyzické výkonnosti, Panwer je na tom obdobně. Agent Vratny má problémy. Jeho schopnost regenerace je nedostatečná, v organismu dochází k narůstání katabolických dějů."

JFK se zamyslel, co to znamená. Byli dva dny na cestě a další tři je ještě čekaly.

"Umře do pěti dnů?" zeptal se stroze.

"Ne, to ne, ale jeho zdravotní stav se silně zhoršuje!"

Jeho bezohlednost Kraminskou viditelně zaskočila.

"Můžete mu nějak pomoci?"

"Ano, steroidové injekce a aminokyselinová dieta vylepší regeneraci a budou chránit jeho svalový aparát. To jsou však jen vrcholky ledovce a neřeší hlavní problém - extrémní zatěžování organismu."

Kovář napadlo, že by všechny informace z Vratnyho možná dostal mnohem snadněji - stačilo by mu pohrozit, že zvýší zrychlení. Pokud by to samozřejmě reaktor zvládl.

"Spoléhám na vás, že agent Vratny dosáhne cíle v provozuschopném stavu," řekl pouze.

"Jste tvrdý, kapitáne," zkonstatovala po chvíli.

"Jsem ve válce, madam."

Ticho spojení se prodlužovalo, až JFK pochopil, že se doktorka odpojila. Než se znovu stačil ponořit do vlastních úvah, vyrušil ho Robov.

"Možná vás to bude zajímat," ozval se na veřejném okruhu.

JFK okamžitě zpozorněl. Velký voják nikdy nemluvil zbytečně.

"Máme společnost."

O pět minut později se všichni, dokonce i starší agent Vratny, mačkali na velitelském můstku a studovali výstupy z Robovovy provizorní detekční sítě. Kovář pouze přihlížel, jemu grafy zobrazující radiový šum, konvertovanou teplotu vesmírného pozadí a četnost exotických částic přicházejících z různých míst nic neříkaly. Friedman však vypadala do údajů naprosto pohroužena a znovu a znovu je proháněla stále upravovanými vyhodnocovacími rutinami.

"Je tam něco," řekla nakonec.

Vratny, bledý a pohublý, obrátil oči v sloup a neřekl nic.

"Nemůžeme jim uletět?" chtěl vědět JFK.

"Rakety bez posádky mají pohon, který jim může udělit zrychlení až 100 g," zavrtěl hlavou Robov. "Sice krátkodobě, ale to stačí."

Za hodinu taková střela získala rychlost, kterou oni nabírali dva a půl dne.

"Co to znamená krátkodobě?" chtěl Kovář ještě vědět.

"Dvě tři hodiny, ty lepší jsou pak ještě vybaveny korekčními chemickými motory pro poslední naváděcí fázi."

JFK potřásl hlavou. Tohle byl jiný svět a války vedené jinými prostředky, než které znal. Musel se spolehnout na svou posádku.

"Dokážete odhadnout, kdy na nás zaútočí?"

Friedman se podívala na monitor s vyznačením předpokládané polohy neznámého útočníka vyčkávajícího v záloze. Pohyboval se s minimálním zrychlením, ale rychlostí patnáct set kilometrů za sekundu.

"Jsme poměrně daleko, při naší rychlosti nebudou riskovat, že se dostaneme z dosahu jejich zbraní," mluvila a přitom rychle zadávala své vlastní údaje do taktického softwaru. Ten už na Kovářovu otázku odpověděl - podle něj může útočník čekat až dvanáct hodin.

"Šest," vyšlo Clarette. "Na víc nebudou mít nervy," dodala přesvědčeně.

JFK se ušklíbl.

Tak to bylo ve všech válkách, nakonec stejně došlo na nervy, vyčkávání, odhady kvalit protivníka.

"A co je pro nás nejvýhodnější?"

"Aby zaútočili co nejdříve, dříve, než se k nim přiblížíme na minimální vzdálenost," řekl tentokrát Robov a s očekáváním Kováře pozoroval.

"Nechte troglodyta zvyklého zacházet s palcátem velet ve válce ve vesmíru a jsme všichni mrtví," zamumlal Vratny.

JFK předstíral, že ho neslyšel.

"Obrana je na vás, jedněte dle vlastního uvážení," promluvil k Robovovi.

"Pokusíme se je vyprovokovat k co nejdřívějšímu útoku," obrátil se na Friedman. "Chci, abyste z reaktoru vyždímala jeho krátkodobé maximum a nasimulovala únikový manévr. Musí pochopit, že o nich víme a chceme jim uletět."

"Raketám akcelerujícím sto g?" opáčil pohrdlivě Vratny.

"Nejnovější modely i sto dvacet," zareagovala bez úsměvu Friedman. "Rozumím, kapitáne," obrátila se vzápětí na Kováře a zasalutovala.

"Do skafandrů," zavelel JFK. "Začneme, jakmile budete připravena," znovu se obrátil na prvního pilota. "Chci mít váš postup činností dokumentovaný na kapitánském monitoru, bez zpoždění," řekl už bez určitého adresáta. "Doktorko, připravte se na ošetření případných zranění."

Ospalá unavená atmosféra monotónního letu zmizela, všichni si uvědomovali, že jim jde o život. JFK se cítil nesvůj, tenhle boj nebyl v jeho rukou, závisel na něm jen minimálně, byl vlastně pouhý pasažér.

I do kapitánského křesla se vrátil poslední - nasoukat se do skafandru mu trvalo nejdéle, neměl takovou praxi.

"Jsem připraven," ohlásil se Robov ze záložního velitelského centra.

"Klamný manévr propočítán," oznámila Friedman.

JFK jen letmo prošel jejich přípravy. Pilotka chtěla z motorů vymačkat zrychlení dvě a půl g a přitom ještě vykroužit tak ostrou změnu kurzu, jak to bylo možné - aby směřovali od nepřátel. Robov měl připraveny tři různé strategie podle povahy útoku. Panwer se další vrstvou dekodovacího softwaru napojil na výstupy z lokátorů raket a snažil se z nich vydestilovat ještě něco navíc. JFK odhadoval, že k tomu používá postupy z jeho vlastní reality, ale bylo mu to jedno. Pokud jim to mohlo pomoci...

"Jdeme na to," zavelel.

Osvětlení kabiny na okamžik pohaslo, jak si Clarette sáhla pro maximum energie, čerpadla zakvílela a několik systémů se dostalo do červených poloh a už tam zůstaly.

"Musela jsem vyhodit pár bezpečnostních pojistek, jinak by mi to loď nedovolila," prohodila na půl úst s pohledem upřeným někam do hlubin pilotního virtuálu. Čerpadla už nehučela, ale ječela, celá loď se roztrásla, teplota reaktoru rostla a s ní i teplota vodíkové plazmy. Přetížení začalo postupně narůstat.

Dvě celá jedna desetina g, dvě celé dvě desetiny g, dvě a půl. Celé tělo ještě víc ztěžklo, i dýchat bylo obtížné. Dvě celé sedmdesát pět. Grutny se řítily na protaženém ocase radioaktivního ohně vesmírem.

Kovář si uvědomoval, že každou vteřinu zrychlují o téměř třicet metrů za sekundu, což představovalo navýšení rychlosti o sto kilometrů za hodinu v průběhu jednoho úderu srdce. A při jejich rychlosti za pět set sekund urazí víc než milion kilometrů. Tohle nebyla jeho měřítka.

Kromě čerpadel ječelo ještě něco dalšího - scintilační počítač. Při tomhle výkonu reaktoru byla i v pilotní kabině úroveň radioaktivity zatraceně vysoká.

"Pokud nemají strategické rakety, půjdou do toho, protože jinak jim vylétneme z dosahu," zachrčel Robov. Při takovém přetížení bylo i mluvit obtížné.

"Palivo, aby nám zbylo palivo," slyšel JFK Vratnyho.

V nicotě vykvetl mnohonásobný záblesk, nepřítel odpálil střely.

"Podle signatur jsou to staré verchovky prodlouženého doletu," oznámil s minimálním zpožděním Robov.

Před JFK se objevily taktické údaje střel, zajímal ho maximální dolet a zrychlení, kterého byly schopné: Dva a půl milionu kilometrů a sto g. Dopplerův radar už je zachytil, dvě střely se blížily po přímkách přesně podle svých technických dispozic. Jen odhadnutý výkon reaktoru byl větší.

"Nejsou to verchovky, v pohonné látce jsou stopy neodymu, maskují se!" objevilo se rudé hlášení Panwera.

Taktická varianta číslo pět, blikl ve virtuálu Robov, vzápětí se Grutny otrásl. JFK zjistil, že byly odpáleny tři rakety současně. Už jim zbyla jen poslední pro bezprostřední obranu, uvědomil si.

Rakety už neletěly po přímce, útočné i obranné se od ní začaly odklánět, jak jejich taktický software optimalizoval postup. Sekundy běžely. Zrychlení nepřátelských střel se zvýšilo na sto padesát g, JFK slyšel někoho klít, pak se hučení čerpadel a kvílení měřiče radioaktivity znásobilo, okraje zorného pole pohlcovala temnota. Koutkem oka zahlédl, jak akcelerometr atakuje hranici čtyř g. Pak děsivou rychlostí se přibližující jiskry jaderných pohonů zaplápolaly a pohasly, vzápětí se opět rozsvítily, ale v jiné barvě a slabším jasem. Jenomže jich bylo třikrát tolik. Vícestupňové rakety se rozdělily. Totéž provedly Robovovy střely, obrazovky se rozštěpily, souboj softwarů a pohonných jednotek se změnil v chaos. Bez dalšího varování displeje vzplály jednou, podruhé, potřetí, mnohokrát. Jaderné exploze dočasně ovládly prostor a po milisekundách vlády se rozptýlily v nekonečném oceánu vakua, dvě střely však pronikly

vytvořenou palebnou přehradou a pokračovaly ve stíhání Grutnyho.

"Připravte se na dekompresi," oznámil hlavní počítač, vzápětí začal padat v kabině tlak - opatření pro omezení následků zásahu.

Jemné trhnutí, poslední obranná raketa vyklouzla ze závěsů, desítky klamných cílů zahltily prostor okolo Grutnyho. Pole virtuálů i displejů ovládl číselný údaj vzdálenosti od zbraňových nosičů. Sto tisíc, osmdesát tisíc kilometrů... šedesát tisíc.

Jedna ze střel explodovala - srazila se s prakticky neviditelnou sítí z uhlíkových vláken, která se po vypuštění stačila roztáhnout do plochy několika kilometrů čtverečních. Poslední vlk však už byl na dosah, jen se zakousnout. Sérii až nepřírozně vyhlížejících obrátů unikl obráncům, poslední sekundy jim krutým úhybným manévrem, při němž JFK na okamžik ztratil vědomí, vykoupila Friedman.

Pět tisíc, tři tisíce. Jaderná jiskra pronásledovatele ztrácela na intenzitě.

Dochází mu palivo, nebo se mu něco roztavilo, prostě končí, pochopil JFK. Tisíc. Jekot čerpadel utichl, přetížení pominulo, vnitřní ucho informovalo Kováře, že Friedman provádí s Grutnym psí kusy. Natočila ho přídí proti raketě! Sto kilometrů, dvacet... jiskra zhasla, exploze přišla vzápětí.

Scintilační počítač zmlkl zahlcen sprchou tvrdého záření, vyřazení elektroniky spustilo sérii alarmů, trup zaskřípal, jak se o něj otřela rychle se rozplývající tlaková vlna, pak sebou kabina škube, jen díky skafandrům si nikdo nezlomil vaz, Kovář vzdáleně vnímal zvuk bortícího se kovu. Dostali zásah. Čím sakra, když unikli jaderné explozi?

"Reaktor zpátky na provozních parametrech, je stabilizovaný, vinutí v pořádku," dostal zprávu od Friedman.

Proto to otočení, chránila nejzranitelnější a z hlediska jejich přežití nejcitlivější část lodi, pochopil.

"Dostali jsme zásah střepinou," hlásil ze záložního velitelského stanoviště Robov.

Jaderná bomba vytvářející střepiny, kdyby neměl JFK namožené krční svaly, zavrtěl by hlavou.

"Pilote? Naveďte nás na původní kurz," přikázal. "Panwere, jste schopni provést diagnostiku poškození? Jděte do toho," přikázal mu, když dostal kladnou odezvu.

"Robove, podívejte se do skladištního inventáře, zadejte heslo ZVK jako Ztraceně Velký Kvér a zkuste z toho sestavit další obranu Grutnyho."

"To je další část vašeho soukromého nákladu?" podívala se na Kováře Clarette Friedman.

"Jo, kromě toho, že se bojím létat vesmírem, jsem nerad beze zbraní," odpověděl. "Doktorko Kraminska," pokračoval Kovář v udílení rozkazů, "zjistěte, jak na tom jsme, a zařídte, abychom přežili," a pak se už jen díval, jak ostatní makají, aby zůstali naživu.

O hodinu později dál zůstal v kabinách jen minimální tlak, Panwer s Vratnym pokračovali v pracích na utěsnění trupu, Kraminska dokončovala prověřování zdravotního stavu posádky a chystala lékové koktejly. Friedman stále propočítávala novou trajektorii a optimalizovala ji kvůli spotřebě paliva. JFK se cítil unaveně. Mohlo to být prvním stupněm nemoci z ozáření nebo tím, že jako jediný nemohl nic skutečného dělat.

"Mám to, ti zasraní Mart'ani nás ani moc nezdrží. Většinu ztraceného času nahradíme tím, že letíme rychleji než podle plánu. Jen jsme za to zaplatili větším množstvím paliva," skončila pilotka s výpočty.

JFK pochyboval, že po nich šli Mart'ani, i když to nemohl vyloučit, nahlas ale neřekl nic. Zkontroloval, kolik času bude ještě vyžadovat oprava trupu a instalace aspoň jedné rakety vně trupu, a čekal.

Pět hodin po útoku už opět zrychlovali konstantním zrychlením jeden a půl g a hnali se vstříc agenturní bázi Diamant.

DIAMANT

Grutny už víc než čtyřicet osm hodin brzdil. Vzhledem k obrácené orientaci lodi to pro posádku neznamenovalo žádnou změnu, stále každý z nich vážil jedenapůlnásobek své normální váhy. V kombinaci s nemocí z ozáření, s níž se po úhybných manévrech, při nichž Clarette Friedman dohnala reaktorový motor daleko za hranice jeho konstrukčního výkonu, museli všichni vypořádat, to byla pro všechny extrémní zátěž. Dokonce i Grigorij Robov začínal vypadat unaveně.

JFK už více než dvanáct hodin nezvracel, jeho střevní mikroflóra se postupně vzpamatovávala a kostní dřev regenerovaná za přispění enzymatických strojů začala produkovat první červené krvinky. Bez výdobytků medicíny dvacátého čtvrtého století by všichni zahynuli. Doktorka Kraminska Kovárovi na soukromém kanálu sdělila, že pokud by s sebou neměli zakázané technologie, pravděpodobně by někteří členové posádky nepřežili. Řekla mu to s výčitkou, kterou Kovář mlčky přešel, přestože se k ní pak v myšlenkách ještě několikrát vrátil. On nikoho nenutil, aby se s ním tohohle sebevražedného výletu zúčastnil, a nechtěl být za nikoho zodpovědný. Jenomže... viděl umřít až příliš mnoho lidí a za mnoho z nich byl zodpovědný...

Upřel oči na obrazovky, na kterých postupně narůstal Jupiter i se svými třemi prstenci, Halovým, Hlavním a Pavučinovým. Počítač šipkami vyznačil čtyři největší jupiterovské měsíce Io, Ganymed, Europu a Callisto. Kovář si uvědomoval, že statisíce lidí z jeho světa by daly neví co, aby něco takového viděly. On chladnou krásu vesmíru nevnímal, místo toho se snažil pomocí čidel Grutnyho najít extraterestriální bázi Agentury.

Nebylo to snadné, právě z toho důvodu ji schovali sem, mezi oběžné dráhy dvou nejbližších velkých měsíců, do prostoru plného iontů lehkých i těžkých prvků, do prostoru, kde Io v magnetickém poli plynného obra jako obrovský elektrický generátor vytvářel proud stovek tisíc ampérů. V absolutních číslech to nebylo mnoho, ale společně s chaosem magnetosféry největší planety Sluneční soustavy to vytvářelo prostředí, v němž se dobře stíněná orbitální stanice snadno ukryla. Kovář měl tu výhodu, že znal přesné koordináty. Pokud tedy někdo stanici nepřemístil. Zatím to však nepředpokládal a trpělivě pátral.

Spojení navázáno, máme se identifikovat, obdržel hlášení od palubního počítače.

Signál samozřejmě nepřišel přímo z Diamantu, ale z nějaké z mnoha retranslačních stanic ukrytých v drobných tělesech vnějšího Pavučinového prstence.

"Kapitáne?" probral ho z myšlenek hlas Clarette Friedman. "Podle předpisů by to tak být nemělo, ale za války se po vyzvání střílelo..."

"Identifikujte nás," souhlasil.

Na obrazovce před ním se objevila výrazná červená šipka a ukázala do nicoty. Přístroje Diamant konečně našly.

"Přistání za šest hodin plus minus," ozvala se znovu Friedman.

"Nedá se to urychlit?" zareagoval Vratny z kabiny.

Krátce po útoku neidentifikovaných nepřátel se potácel v komatu, ale Kraminska neztrácela naději. Tvrdila, že jeho DNA je natolik modifikovaná a vyčištěná od veškerého balastu, že léčiva mají problémy s vlastní replikací. A nakonec to přesně podle jejích slov zvládl.

"Pokud se nechcete rozmáznout o nějaký šutr, tak ne," odpověděla suše Friedman. "Pokud ale kapitán vydá rozkaz... udělám, co budu moci a zákony nebeské mechaniky dovolí."

JFK se ušklíbl. Vratnyho neměl rád nikdo, ani jeho partner Panwer. I když partner byl špatný termín, spíš podřízený.

"Šest hodin je dobrý čas," odušil JFK a šel se natáhnout na postel do své kajuty. Věděl, že palubní počítač ho při sebemenších problémech vzbudí.

Pokud počítač někdo nepřeprogramuje a nezbaví ho kapitánských povinností a privilegií. S tímhle rizikem se musel smířit.

Na poslední, nejcitlivější přibližovací fázi se Clarette Friedman přesunula do pilotního křesla. Přes virtuální rozhraní měla sice nad lodí dokonalou kontrolu, ale jen když bylo všechno v pořádku. V případě, že by je naťukl meteoroid nebo některé ze stále četnějších těles patřících k vnější části prstence, by to mohlo být jinak.

První dvě hodiny do chodu automatiky vůbec nezasahovala, jen sledovala situaci. Pak se objevil Panwer a chvíli po něm Kraminska. Obě ženy spolu sice sdílely kajutu, ale stále přetížení a spousta práce v druhé části letu způsobily, že spolu téměř nehovořily.

"Ani nevypadáte překvapena, že mě tu vidíte," řekla Kraminska, zatímco si sedala do křesla, a i když nemusela, zapínala si všechny popruhy.

"Je to normální," řekla Friedman s pokrčením ramen. "Zelenáci se při přistání vždy snaží dostat k pilotům. Mají pocit, že tím budou mít větší kontrolu nad událostmi."

Kraminska jen přikývla, Panwer chvíli předstíral, že něco usilovně řeší prostřednictvím palubního počítače, pak se zvedl a odešel.

"To jste řekla naschvál, abyste se ho zbavila?" chtěla vědět lékařka.

"Jo, ale je to pravda. Jsou odněkud, kde za sebou mají pár set let technického vývoje navíc, a dělají ze sebe hogo fogo. Kdybych mohla, ukázala bych jim, co je to bombardovací nálet z nízké oběžné dráhy," ušklíbla se Friedman. "Pak by se vidělo."

Zaregistrovala, jakým způsobem si ji druhá žena prohlíží, a zarazila se.

"Vadí vám něco?"

Plášť lodi zašustil. Friedman si jediným mrknutím oka vyvolala podrobnosti. Relativní rychlost uhlíkatých meteoroidů a Grutnyho byla tak malá, že počítač nepovažoval za nutné se jim vyhnout. A podle jeho výpočtů se s nimi ani neměli setkat. Ale výpočty a realita bývají dvě rozdílné věci...

Vrátila se zpátky do reálu a zjistila, že Kraminska ji stále pozoruje.

"Ano," navázala lékařka na předchozí téma. "Vadí. Ošetřovala jsem až příliš mnoho obětí orbitálního bombardování."

Clarette Friedman chvíli zkoumala tón, ale nenašla v něm ani stopu halasného odsouzení, se kterým se s plynoucími roky po uzavření míru setkávala stále častěji a víc a víc na ně byla alergická. Pouze únavu a smutek.

"Ale já bombardovala Mars, doktorko," řekla bez stopy zášti.

"To je dobře, pilote, protože při vašich kvalitách bych asi měla ještě víc práce," dostala odpověď, která ji pobavila.

Vzápětí se Clarette musela znovu soustředit na řízení. Rychlost klesla na požadovanou hodnotu, už nemuseli brzdit tak prudce a místo toho začali hledat dráhu mezi vířícím chaosem částí prstenců až k Diamantu. Vířící chaos to byl jen na první pohled, do doby, než zmapovali turbulence magnetických a gravitačních polí spolu s proudovými liniemi, v nichž se koncentrovaly elektricky nabitě částice. To všechno ovlivňovalo víření hmoty před nimi.

"Tak, jdeme do toho," mrkla na Kraminskou.

Lékařka si jen povzddechla a zapřela se do křesla.

"Náš kapitán se ani nepříjde podívat," zakroutila Clarette na oko pohoršené hlavou.

"Zklamal by vás, kdyby tu seděl. Potřebuje se připravit na činnost tam dole. Je zbytečné, aby vás kontroloval," usmála se lékařka.

Clarette Friedman se na okamžik vážně zamyslela.

"Máte pravdu," přiznala. "On je bojovník. Zнала jsem jen jednoho takového a nedoufala jsem, že ještě potkám někoho takového..."

"Nedoufala?"

Clarette si uvědomila, že prozradila víc, než chtěla, a soustředila se na pilotování.

Druhá žena ji zamyšleně pozorovala. Uvažovat o lidech pro ni bylo mnohem zajímavější než přemýšlet nad smrtí, která jim hrozila ze všech stran. Našla si čas, aby si prostudovala požadavky na trajektorii, které měl jejich kapitán agent Kovář. Civilní pilot by ji označil za hazardní a nesmyslnou. Vojenský za nutnou pro dosažení cíle. Friedman na její přímý dotaz před pár hodinami prostě řekla, že to nebude jednoduché.

Opět se vrátila k lidem. Kovář byl tvrdý, to ano. Ale byl opravdu ze stejného těsta jako pilotka Friedman, žena stvořená posledními desetiletími téměř sto let trvající války? Doufala, že ne. Rukama jí prošla spousta lidí a věděla, že slovo lidi není vždy to správné označení pro ty, kteří prošli mašinérií meziplanetárního zabíjení.

PŘISTÁNÍ

Vzbudil ho podivný pocit lehkosti.

Jsem rád, že ses konečně probral, ozval se někdo v Kovářově hlavě.

Schizofrenik jsem nebýval, pomyslel si. Že by následky přetížení?

Přistání za šedesát pět minut. Jsi schopný zaspát i soudný den.

To je Zvědavec, pochopil.

"Připadáš mi trochu jiný," řekl a pak si uvědomil, že svou repliku pronesl doopravdy nahlas.

Jsem trochu jiný. Upadnutí do katatonie každého změní.

Tentokrát ztratil Zvědavcův tón veškeré sebevědomí a nonšalanci.

Dobrá, nevymažu tě, pomyslel si JFK.

Tohle jsem slyšel, bylo to určeno k vyslovení, jen jsi to v poslední chvíli stopl. Slíbil jsi, že mě nevymažeš.

To souhlasí, přiznal John, přesunul se do hygienického koutu a po dlouhé době opět využil kapitánského luxusu.

Vzhledem k tomu, že ses probral, předpokládám, že máš přístup k hlavnímu počítači stanice.

Přesně tak, šéfe.

Něco zajímavého? Co nebylo v poskytnutých materiálech?

Okamžitě ho zahltila záplava video i audiomateriálů, vzápětí data překryl filtr, a když se zvedl, zůstalo jen pár souborů.

JFK je začal okamžitě prohlížet a přitom bezmyšlenkovitě vyplivoval vodu, která mu natekla do úst. Asi byla

recyklovaná, ale nevadilo mu to. Pil už mnohem horší věci.

Je toho víc, ale Diamant používá extrémně složitý kryptografický protokol. Zatím jsem nerozlouskl jeho jádro, oznámil Zvědavec.

Nejvíce Kováře zajímalo, zda dorazí na stanici opravdu první po přepadení. Matrixova záchranná výprava se poté, co nasadil tak vražedné tempo, sice pokusila zrychlit, ale buď nestačil výkon pohonných jednotek, nebo posádka neměla nervy na takové riziko. Do přistání jim chyběl ještě den a půl. To byla hlavní a nejlepší zpráva. Špatné bylo, že ani z chráněných paměťových periférií Diamantu nevydoloval Zvědavec nic převratně nového. Jen další stovky záběrů na mrtvá těla z jiných úhlů. Kovář se na videu rychle přesunul do současnosti a uvědomil si, že těla se stále ještě nerozkládají.

Mozek Diamantu vyčerpával z atmosféry kyslík a trochu stanici podchládl, informoval ho okamžitě Zvědavec.

Podchládl? Na kolik?

Minus 42 stupňů.

To abychom si vzali skafandry. V mém světě se maso skládá při minus osmnácti, opáčil Kovář znechuceně.

Vytápění jen na minus 42 oproti minus 18 ušetří spoustu energie. Diamant je stará stanice. Minimální teplota, kterou zařízení bez poškození vydrží, je minus 43.

Celý stupeň plýtvání, ohodnotil JFK, už osušený vystoupil z hygienického boxu a pečlivě se začal oblékat do termálního prádla. Nezapomněl ani na automatický cévkovač. Když pružná jehla zajela do močovodu, děkoval osudu, že si tohle nemusí dělat sám. Za každou cenu však chtěl být připraven i na situaci, kdy by ve skafandru musel vydržet desítky hodin.

Za dalších deset minut sledoval spolu s ostatními přistávací manévry. Orbitální stanice vypadala jako pravidelný mnohostěn, z jehož některých fazet vyčnívala ohromná chapadla z kovu a uhlíkových kompozitů.

JFK zkontroloval měřítko. Objekt měl průměr dobrého půl kilometru a drápky, nebo co to bylo, dalších pár set metrů.

Zdálo se neuvěřitelné, že ještě před pár hodinami čidla Grutnyho nemohla objevit něco tak velikého. Meteoroid velikosti nehtu malíčku jim neunikl na vzdálenost několika tisíc kilometrů.

"Počítač se konečně probral, zahajuje uvítací sekvenci," ucedila Clarette na půl úst.

Jako na potvrzení jejích slov se jedno z chapadel pohnulo. Byl to pomalý, strojově vyhlížející pohyb prozrazující, že z klidu je vyrušeno mnoho set tun hmoty. Kovář fascinovaně sledoval, jak se ta věc rozvíjí, ztrácí předchozí ochablost a mění se v nosník čnicí do vesmírného prostoru.

Clarette opět upravila kurs, Diamant se teď z jejich pohledu vznášel kousek nad nimi. A za dalších pár minut už obíhal okolo nich.

My obíháme okolo něj, snažil se JFK uvědomit si správnou perspektivu.

"Uvádím reaktor do klidového režimu," oznámila Friedman formálně.

"V pořádku," potvrdil JFK poté, co mu Zvědavec připomněl, že to byla zpráva pro kapitána.

Dál už jejich manévrování záviselo jen na pomocných chemických motorech. Nechtěli stanici a její bezprostřední okolí zamořit víc, než bylo bezpodmínečně nutné.

Clarette Friedman je postupně naváděla blíž a blíž, přitom synchronizovala vzájemnou rychlost stanice a Grutnyho tak, až se nelišila o víc než pár metrů za sekundu.

"Přistávací patka hlásí připravenost," oznámil ze svého místa Robov. "Má pětadesát procent nominálního výkonu."

"To by nás mělo v pohodě udržet," odušila Friedman. "Jsou konstruovány na mnohem větší lodě, než je Grutny."

JFK už si dříve zjistil, že každý planetolet je na části trupu vybaven elektromagnetickou kotvou, která slouží právě k přistávání ve vesmíru. Patka, o níž jeho posádka diskutovala, byla protikusem kotvy.

"Nějaká odezva ze stanice?" chtěl ještě vědět JFK, i když mu Zvědavec nic nehlásil.

"Aktivní jsou jen přistávací protokoly."

"Jděte do toho," zavelel bez dalšího zdržování.

Chapadlo stanice se dál přibližovalo, už na telemetrii rozeznávali jizvy na původně hladkém povrchu nosníků, stopy po opravárenských svarech. Prostředí jupiterovských prstenců se na technice podepisovalo rychle. Přistávací patka vypadala jako šedá, pórovitá hmota. Viděli jen tlumící segment, vlastní zařízení se skrývalo pod ním. Diamant najednou

zmizel ze zorného pole a dívali se do prázdného prostoru. Než se JFK stačil leknout, změnil se pohled. Trup Grutnyho kousek po kousku defiloval nad nosníkem, příďová kamera už byla daleko za ním.

"Aktivuji kotvu," oznámila Friedman.

JFK měl pocit, že do kakofonie zvuků doprovázející každou sekundu pobytu na Grutnym se přidal další, ale nebyl si jistý. Displeje teď zobrazovaly tečnu a radiální rychlost lodi vůči stanici. A vzdálenost. Dva metry a dál klesala. Zazněl signál, patka a kotva se dostaly do kontaktní vzdálenosti, chemické motory naposledy plivly chuchvalce žáru, tečná složka rychlosti spadla k nule.

John si uvědomil, že nedýchá. Prožil toho hodně, ale kosmické přistání z první ruky...

Kovové cvaknutí slyšeli všichni.

"Kontakt... spojení potvrzeno... sedíme," komentovala s krátkými odmlkami Friedman postup procesu.

"Tak, já jsem skončila, dále je to na vás, kapitáne," odtrhla se od virtuálu a podívala se na Kováře.

Spokojeně se přitom usmívala a to způsobilo, že na krátkou chvíli vypadala víc jako žena než voják. JFK jí věnoval myšlenku, pak se cele soustředil na výsadek.

"Robove, přesuňte se do překladiště a zajistěte vstup do lodi. My ostatní tam budeme za chvíli, až se připravíme.

Jdeme," rozhlédl se po přítomných.

"Všichni?" opáčil nedůvěřivě Vratny.

Panwer nevypadal nadšeně, ale neprotestoval.

JFK s nimi předem probral několik alternativ postupu, ale tu skutečnou, pro kterou se rozhodl, nikoliv. Grutny představoval zpáteční lístek a on nikomu nedůvěřoval natolik, aby ho na palubě nechal bez dozoru.

"Všichni. Nevíme, co na nás uvnitř čeká. Možná budeme potřebovat plnou palebnou sílu," odpověděl bez mrknutí.

"Nic tam na nás nečeká, není tam nikdo živý," ucedil Vratny, ale dál neodporoval.

Robov už na ně čekal u dvou otevřených kontejnerů se zbraněmi. V ruce držel robustně vyhlížející zařízení připomínající křížence plamenometu a opakovacího granátometu. Zvědavec Kovárovi prozradil, že se jedná o výkonnou opakovací pušku s proměnlivou geometrií svazku submunice. V případě potřeby se dalo střílet i vysoce účinnými výbušnými granáty. Zbraň byla určena pouze pro vojenské speciální jednotky, v hantýrce se jí říkalo čistič a měla krvavou pověst.

"Každý si vezměte svou zbraň," přikázal JFK.

Na osobním virtuálu všichni viděli, jakou konkrétně. JFK chtěl, aby všichni byli ozbrojeni, ale netoužil po tom, aby někdo zbrkle rozstřílel vnitřní vybavení Diamantu, nebo ještě hůř, porušil jeho hermetičnost. Proto měli všichni v zásobnících munici upravenou pro použití na orbitálních základnách. Sice měla proti chráněným cílům horší účinnost, ale to se nedalo nic dělat. Sám si vybral pulzní elmg karabinu. Řetězová elmg puška sice dokázala vychrlit obrovské množství téměř mikroskopických projektilů, vzhledem k jejich rychlosti se značným ničivým potenciálem, ale JFK chtěl něco, co bylo v případě nutnosti schopné zabít slona s ocelovým pancířem a zálohovanou nervovou soustavou - případně jeho strojový ekvivalent.

Počkal, až všichni potvrdí připravenost a postaví se na virtuálně generované značky určující jejich formaci. Čidla hlásila na druhé straně trupu vzduch se standardními parametry. Tedy kromě teploty, ta byla nepříjemně nízká. Chvilí uvažoval, zda nemá vydat rozkaz k uzavření helem. Nakonec to zamítl. V případě nouze se hledí helmy spouštělo automaticky.

"Otevřít dveře," přikázal palubnímu počítači.

Chvilí se nic nedělo, pak se rozezněla sekvence klapání, hučení a rachotu, jak se dávaly do pohybu jednotlivé zádržné systémy. Znělo to příšerně.

"Tvrdila jste, že je loď v dobrém stavu," obrátil se na Clarette.

"Důsledek tepelného namáhání trupu. Otevírání je vždy bolestivý proces," pokrčila rameny.

Vzduch zasyčel, jak se atmosféra lodi promíchala s atmosférou stanice, rozdíl v tlacích byl minimální. Konečně se před nimi začala otevírat temná díra do prostoru vně Grutnyho. Segmentové stěny přechodové komory se mírně vlnily, ve světle reflektorů se leskla námraza vysrážená z původní vzdušné vlhkosti, konec tonul v šeru.

JFK cítil, jak všichni za ním strnuli, nikdo naštěstí nepozvedl zbraň. Zatím nebylo proč.

"Jdeme," zavelel a sám vykročil.

Robov byl ještě o něco rychlejší než on.

Na konci přechodové komory je čekaly další dveře, které tentokrát otevíraly vstup přímo do stanice, nebo spíš do chapadla, jehož konec je zachytil, opravil se JFK v duchu.

Zvědavec za něj zadal přístupové kódy, které obdržel od Matrice. Nic se ale nestalo. JFK čekal, žádné chybové hlášení se neobjevilo.

Vše by mělo být v pořádku, spojení ověřeno, informoval ho Zvědavec.

Druhý pokus dopadl stejně, potřetí vytíkal kódy přímo na displeji u vstupu. Opět nic.

"Zdá se, že nás nechtějí pozvat dál," zavtipkoval Vratny.

"Prořežeme se," oznámil suše JFK.

"Nemůžete ničit majetek Agentury!" protestoval Vratny okamžitě.

Ostatní mlčeli.

"Je to z grafitonu, budeme potřebovat plazmovou řezačku," řekl nakonec Robov.

Zadej mě kódy z pověření speciálního agenta, požádal JFK Zvědavce, i když si od toho nic nesliboval. Mechanismus, nebo mozek stanice, byl pravděpodobně poškozený.

Displej se vzápětí kupodivu rozzářil a potvrdil přístup. Teď už stačilo jen otočit ručním kolem sloužícím jako poslední pojistka při problémech řídicího software.

"Panwere," vybral JFK člověka na práci.

Robov a on byli určitě lepší střelci, kdyby došlo na nejhorší.

Mladší agent opatrně přistoupil ke kolu. Boty skafandru s vysokými přichytnými podrážkami mu při pohybu dělaly problémy.

Kovář zkusmo přenesl váhu z jedné nohy na druhou. I on si na ně musel zvykat, bez nich by se ale vznášel ve stavu beztlíže, a to bylo ještě horší. Tentokrát mechanismus fungoval bez jakýchkoliv rušivých zvuků. V naprostém tichu se jim otevřela černá díra do nicoty. Spíš menší než větší, ale projít skrz mohli bez toho, že by se museli hrbít.

Robov se podíval na Kováře. Nedomlouvali se, nepoužívali kódová znamení, ale smysl pohledu byl jasný. Mám jít první?

JFK přikývl. Robov tu byl doma, znal svůj svět a nebezpečí, která na ně mohla číhat, mnohem lépe než on.

Široká vojáková záda na okamžik vyplnila celý otvor, na VR se jim začal promítat výstup z Robovových senzorů.

Dívali se vzhůru na pohled nekonečnou šachtou, stěny lemovalo strmé schodiště a jednou částí po ocelově se lesknoucích kolejnicích jezdil výtah. Ten však nikde neviděli. Jen přivolávací konzoli.

"Vzduch čistý," oznámil Robov, když prověřil prostor vizuálně i pomocí radiolokátoru a pasivních čidel. Ta překvapivě nezaznamenala skoro nic. Moc zařízení v přistávacím tubusu zřejmě nefungovalo.

"Jdeme dovnitř, ve stanoveném pořadí," oznámil JFK.

Když se pak otočil, uvědomil se, že s každým krokem prodlužují vzdálenost od Grutnyho, který představoval jistou záruku bezpečí. A průlez do stanice vypadal z druhé strany ještě užší. Pokud by museli rychle ustupovat, zdrží je.

"Výtahová konzole funguje," objevila doktorka Kramínska. "Můžeme se svést!"

"Půjďme pěšky," zamítl Kovář a přesunul se do čela. V tubusu se nebojovalo, až v centrální hale, ale chtěl si být jistý, že se ke všem případným důkazům dostane jako první.

Vidíš dobře? zeptal se subvokálně Zvědavce. Na jeho žádost si na helmu nainstaloval další mikrovlnný radar a ultrazvukový lokátor.

Lepší něco než nic, všechna tahle technika patří do muzea, dostal pohrdlivou odpověď.

Zvědavec byl prostě věčně nespokojený.

Pozvedl hlaveň elmg karabiny o něco výš a vykročil na první schod.

Chůze ve stavu beztlíže po schodech byla namáhavá naprosto jiným způsobem než v gravitačním poli. Musel bojovat se setrvačnou hmotností svého těla nejen při odrazu, ale i při poslední fázi kroku, kde se koleno maximálně propínalo. Na konci schodiště cítil kolenní vazy jako po hodně dlouhém nešetném běhu.

Mapu, požádal Zvědavce.

Za další přechodovou komorou už se měli ocitnout ve skutečných vnitřních prostorách stanice, v obvodové chodbě spojující všechny obytné jednotky vnější slupky. Vedla až do centrálního sálu, kde došlo k hlavnímu boji.

JFK se opět identifikoval jako agent se speciálním pověřením a bez problému se dostali dovnitř. První změnou, kterou zaregistroval, byla gravitace, přesněji mikrogravitace, jak se dozvěděl z materiálů o Diamantu. Pouhá desetina g stačila, aby byl život na stanici mnohem pohodlnější, za pomoci léků a speciálního cvičení minimalizovala fyziologické problémy způsobené dlouhodobým pobytem v beztlížném stavu. Jakým způsobem byla gravitace generovaná, JFK netušil a bylo mu to jedno. Další změnou bylo světlo. Zpočátku si myslel, že nefunguje v celé stanici, ale po několika prvních krocích se luminofovy váhavě rozzářily. Nenaběhly na plný výkon, ale bylo to lepší, než se spoléhat jen na reflektory.

Tiše kráčeli chodbou, vzduch chutnal mrazivě a naprosto sterilně, pod nohama jim chrupaly krystaly námrazy.

V zorném poli se objevila ledem pokrytá hromádka. JFK nezvolnil ani nezvýšil tempo.

"Něco tam leží!" ozval se Panwer zastřeným hlasem.

John to nekomentoval, od prvního okamžiku věděl, co tam leží. Zastavil se nad tělem. Mrtvý ležel na boku zkroucený do klubíčka, na první pohled nebylo patrné, co ho zabilo. Bolest ho zkroutila, pak umřel, poté ho do svých spárů dostal rigor mortis, a než stačil povolit, ztuhllo tělo na kámen. Kovář se sehnul a pokusil se přetočit tělo na záda. Nešlo to, bylo přimrzlé k podlaze. Robov mu bez vyzvání pomohl a společnými silami to dokázali. Jen přitom odtrhli od těla jednu ruku.

"Chvilí tu musela být opravdu zima," řekla tiše Kramínska. "Vazivo i kosti zkřehly."

JFK přikývl na znamení, že bere informaci v úvahu, a soustředěně pozoroval tělo. Nezajímaly ho rysy neznámého, jeho vlasy, to, jak vypadal. Zajímalo ho, co ho zabilo. Z otevřeného břicha trčely rampouchy vnitřností. Robov si klekl a začal oklepávat námrazu, pak se bez skrupulí začal dobývat do vnitřností těla. JFK trpělivě čekal. Voják nakonec vytáhl z rány hrst různobarevné tříště, pravděpodobně mix vnitřností, krve a svaloviny, a ukázal to Kovářovi.

"Řetězová elmg puška," okomentoval svůj nález.

Po chvíli John objevil, že ve vzorku, který mu Robov ukazuje, je množství ocelových střepin, mnohem menších než broky na ptáky.

"Kdo používá tyhle zbraně?" zeptal se.

"My, Pozemšťané, Mart'ané," pokrčil rameny. "Prostě všichni."

Clarette se jednoznačně považovala za Pozemšťanku, Robov za příslušníka Agentury. Kovář přemýšlel, jak na tom je doktorka Kramínska.

Pokračovali dál. Sem tam teď na podlaze objevovali červené skvrny po krvi, další těla však na chodbě neležela. A bylo i teď, v době míru, důležité, kdo se považoval za koho?

Mám zajímavou informaci.

Ano?

JFK současně sledoval průhledový virtuál i reálné zorné pole. Snažil se nedržet pulzní elmg příliš pevně, ale mikrogravitace v porovnání se setrvačnou hmotností lhala a on měl pocit, že mu zbraň, těžká a lehká současně, každou

chvíli vyklouzne z prstů. I přes membránové rukavice zaručující téměř dokonalý odvod vlhkosti se mu dlaně koupaly v potu. Alespoň se mu to zdálo.

Dostal jsem se do systému. Je to jen počítač bez stopy ducha, John měl pocit, že slyší ve Zvědavcově hlase pohrdání, ale zadržovaný je pořádně. Zatím mám přístup jen do periferních slupek.

Optika vpředu objevila něco zajímavého a okamžitě to Kovárovi ve výřezu přiblížila. Podle mapy už měli vchod do centrálního sálu na dosah.

Matrix poslal naše vstupní kódy v pořádku. Autorizovaný požadavek na zabránění našemu vstupu přišel ze záchranné expedice, která dorazí za nějakých sedmáct hodin, vymáčkl se konečně Zvědavce.

Dobré vědět. Probouřej se i do vnitřních slupek místního počítače a dej vědět, co zajímavého tam najdeš, instruoval ho Kovář. Teď chci pomoc tady.

Není to jako nabourat se do počítačů, říkal jsem, že je pořádně zadržovaný!

Co je v sále před námi? ignoroval JFK Zvědavcovo stěžování.

Okamžitě dostal na VR výstup ze stále fungujících kamer v sále. Stěny poškozené palbou, i těla ležela na podlaze přesně tak, jak si to pamatoval z předchozích záznamů.

Je tam to, co vidíš, nic víc. Mrtví, spousta vystřílené munice, nějaké trosky...

JFK se zhluboka nadechl, až se mu ledový vzduch řezavě zakousl do plic. Opuštěná stanice se mu dostávala pod kůži.

Možná měl alespoň Kraminskou nechat na Grutnym.

"Doktorko, náš zdravotní stav?" oslovil ji na soukromém p-p komunikačním kanále.

"Vratny, Panwer a já máme hladiny stresových hormonů vysoko nad doporučenou koncentrací, ale nikdo z nás pravděpodobně nezkolabuje, Friedman se pohybuje v pásu odpovídajícím její trénovanosti, Robov je prakticky klidný, vaše data nemám, kapitáne."

"Díky."

JFK se zastavil před dveřmi a opět nechal Zvědavce, aby ho elektronice představil. Sál nebyl temný, právě naopak, tady osvětlení, nějakým zázrakem ušetřené palby, fungovalo naplno. Tím bizarněji působil chaos mrtvol rozptýlených po ploše - těla ležící přes křesla u stěn, torzo muže u centrálního recepčního pultu, který zřejmě v okamžiku útoku konal službu. Něco ho do slova a do písmene přepůlilo, nohy zůstaly na jedné straně a trup přepadl přes roztříštěnou stěnu z průhledného plastu na druhou. Poloviny těla spojoval jen cár látky z jeho oděvu a měnil scénu v pitoreskní výjev šíleného malíře.

JFK pomalu pokračoval dál do středu sálu, pod nohama mu praskaly střepy, kusy materiálu ze stěn a led.

Chci vědět, kdo všechno tady leží, požádal Zvědavce.

Na VR se mu objevila identifikace každého těla. Celkem jich zde bylo osmáct. Šesti nedokázal Zvědavce přiřadit jméno, protože leželi tvářemi dolů... a nebo jim hlava chyběla úplně.

Zasáhlo je něco, co jim vypařilo mozek a ten pak roztrhl lebku, odhadl.

Robov se zastavil právě u jednoho z bezhlavých těl.

"Vysokofrekvenční rezonátor," řekl a podíval se na Kováře. "Používá se pro boj ve vesmíru v případech, že člověk nechce za žádnou cenu poškodit vybavení."

JFK přikývl a přitom sledoval, jak se jeho lidé zvědavě rozhlíží na všechny strany. Nebyli vojenskou jednotkou a neměli k dispozici vojenský taktický software, Zvědavce zobrazoval palebná pole jednotlivých lidí. Až příliš často mířili jeden na druhého. Bylo otázkou času, kdy se stane nehoda.

"Osmáct lidí se v tomhle sále asi za běžného provozu stanice nevyskytovalo, že?" nadhodil JFK. "Kapitánko Friedman?" vybral si adresáta své otázky.

"Ne, jen v případě nouzové situace, je to vlastně evakuační sál," připomněla.

"Možná se připravovali k evakuaci," navrhla doktorka Kramínska.

JFK si všiml, že se právě přestala obtěžovat se zbraní a nesla ji na popruhu přes rameno, hlavní k podlaze.

Nenapomenul ji, vítal to - o jeden rizikový faktor méně.

"Nebo je sem zavolali a pak postříleli," vyslovil vlastní odhad.

Všichni se na něj podívali, šokovaný byl pouze mladší agent Panwer. JFK se znovu vrátil v myšlenkách k otázce, co byla zač válka, kterou tenhle svět právě prošel, když nikoho nešokovala představa popravy bezbranných rukojmí.

"Měli bychom začít vyšetřovat, agente se speciálním pověřením," narušil ticho odměřený Vratny.

Aktivita v koridoru C, dvě stě sedmdesát stupňů, oznámil Zvědavce.

Video! požádal JFK.

Nemám, kamery tam nefungují, údaj je z čidel registrujících pohyb vzduchu.

"Neznámý objekt na dvě stě sedmdesátí," oznámil JFK ostatním, kteří neměli prostřednictvím Zvědavce přístup k datům ze systému Diamantu.

Odjistil pušku a posunul se stranou, protože Panwer mu chvílemi mířil na záda.

"Už ho mám také, něco těžkého a blíží se to," zavrčel Robov.

Nemohl mít na skafandru instalovaný obyčejný sonar, když se dokázal podívat i skrz dveře, uvědomil si JFK.

Mrazivým vzduchem zaznělo násobné třesknutí, ne však ze směru, který očekávali, ale z druhé strany. Otočili se, z černých chodeb se vynořovaly neforemné siluety - čeho, to JFK netušil. Spouště zacvakaly, ale neozval se jediný výstřel.

"Sakra, je to zaseklé!" vykřikl Panwer a lomcováním se snažil zbraň uvést do chodu.

Z chodeb jeden za druhým vyjížděly automatické víceúčelové stroje. JFK se obrátil zpět ke směru, z něhož mělo ohrožení původně přijít. I tady se dveře otevřely, za nimi stál mohutný trup autonomního uklízeče. Setrvačností urazil ještě metr a zastavil se, stejně jako všichni ostatní útočníci.

"Tak, to bychom měli," sklonil JFK zbraň.

Chvilí se ozývalo jen přerývané oddechování a polykání, jak se všichni vyrovnávali s návalem adrenalinu.

"Ten kvér je blokový," pochopil konečně Vratny. "Vy idiote, vy jste nás nechal bezbranné!" vyjel na Kováře.

"Ano," neoponoval mu JFK.

"A nebyla to náhoda ani nevědomost, udělal jste to schválně! Parchante!"

Vratny, aniž si to uvědomoval, pozvedl svůj automat a namířil ho na Johna.

Ten zůstal klidný.

"Opravdu?" zeptala se Clarette Friedman studeným tónem.

"Projedte si videozáznam poslední minuty. Kdybyste měli zbraně odjištěné, byli bychom všichni mrtví, postříleli

bychom se navzájem," doporučil jim JFK.

Robov jen přikývl, jeho čistič zablokový samozřejmě nebyl. A i kdyby se o to JFK pokusil, zkušený voják by si s tím bez problémů poradil.

"Až bych usoudil, že nás opravdu napadli, odjistič bych vás," pokračoval JFK ve vysvětlování.

Nepotřeboval otevřenou vzpouru a jeho společníci vypadali, že je od ní dělí jen krok.

"A kdyby vás zabili jako prvního?" nespokojila se s tím Friedman.

"Pak byste měli volné palebné pole," ušklíbl se JFK.

Clarette jeho odpověď přijala a ostatní se také začali uklidňovat.

"Vzhledem k tomu, že se nás pokusili napadnout nevyzbrojenými víceúčelovými stroji, nebudou mít už asi k dispozici nic jiného," usoudil Vratny a bez rozpaků zamířil k centrálnímu velínu.

"Jsme tady kvůli vyšetřování, nekontaminujte scénu zločinu," zarazil ho JFK s úšklebkem. "A koho vlastně myslíte tím slovem oni?"

"Ty, co stanici přepadli, samozřejmě. Tohle byla léčka, která měla zabránit nebo alespoň zkomplikovat vyšetřování," odpověděl bez zaváhání starší agent.

JFK mu neodporoval. Podobná léčka měla šanci na úspěch jen proti nevojenské jednotce. Profesionálové by nezpánikařili a nepostříleli se navzájem. To znamenalo, že nepříjemné překvapení nastražil někdo až poté, co se dozvěděl, kdo na Diamantu přistane jako první. Jenomže pokud neznámí chtěli, aby se nezjistilo, kdo má tuhle krvavou řeznici na svědomí, proč jen nepřikázali strojům, aby tady uklidily?

Zakroutil znechuceně hlavou. Ve světech, jako byl tento, nerozuměl příliš mnoha věcem. Tápal... Až po chvíli si uvědomil, že ostatní čekají na jeho rozkazy.

"Kapitáne," obrátil se na Clarette Friedman, "napojte se na nějaký z místních terminálů a vydolujte ze sítě Diamantu cokoliv zajímavého. Zda náhodou někdo nepřežil, další záznamy o tom, co se stalo, co způsobilo sjezd těchhle mašinek," rozhlédl se okolo.

Nemá šanci zjistit víc než já, ozval se dotčeně Zvědavce.

Ale něco dělat musí. Ty se probij až do jádra Diamantu.

Jádra? Nějaká nová hackerská terminologie?

JFK měl pocit, že slyší něco nápadně se podobajícího se uchechtnutí.

Z tvé původní osobnosti z tebe moc nezůstalo. Dohodu, že ho ze svého mozku nevymažu, jsem uzavřel s ním...

Vyhrožoval na oko. Bez Zvědavce by jeho šance byly poloviční.

Už na tom makám, šéfe.

"Doktorko," vrátil se JFK do reálu, "můžete prosím ohledat mrtvé, stanovit přesnou příčinu a čas smrti každého a vůbec všechno, co by nám mohlo pomoci?"

Kramínska mlčky přikývla.

"Ale ještě předtím vypusťte vaše sherlocky," obrátil se Kovář na Vratnyho s Panwerem. Táhli s sebou na zádech kompletní automatickou výbavu pro forenzní ohledání místa činu, kterou mu tak vychválili v předaných materiálech.

"Já s Robovem zajistíme chodby," uzavřel a bez dalšího zdržování vyrazil do koridorů.

Oni dva nesli náklad pasivních i aktivních čidel, s pomocí kterých chtěli zabezpečit přístupové cesty do centrálního sálu.

Nakonec se JFK rozhodl jinak a jejich spíš detekční než obrannou první linii umístili o něco dál, tak, aby měli k dispozici několik místností k obýváním. Trmáčet se tam a zpět na Grutnyho se nikomu nechtělo, zvláště když tam by museli přespát v beztížném stavu a tady měli k dispozici luxus mikrogravitace. Friedman se podařilo rozchodit lokální vytápění, a když JFK po pěti hodinách práce vyhlásil přestávku, teplota už se pohybovala jen těsně pod bodem mrazu.

Kovář sledoval, jak se lidé u jídla rozmístili. Vratny seděl sám, Panwer kupodivu o něčem zaujatě diskutoval s doktorkou Kramínskou, Friedman se o horkou kávu dělila s Robovem. JFK se usadil stranou, na řadu sedadel, odkud odnesli jednoho z mrtvých, ale která byla jinak neporušená. Z tuby si do úst tlačil malé kousky horké výživné pasty, podle piktogramu ryby namíchané s rostlinou připomínající burské oříšky, a přitom se probíral nově získanými informacemi.

Vzhledem k tomu, že právě kvůli informacím urazili vzdálenost více než pěti astronomických jednotek, se mnoho nového nedozvěděli. Měl lepší záběry krásy, která se z ničeho nic objevila v centrálním sále, dokonalý záznam jejího hlasu, z detailních záběrů mohl studovat náhrdelník z černých perel i další její klenoty. Také to udělal, ale nic mu to neřeklo. Snad jen to, že výrobky nevznikly ve světech, které znal. Na to byly příliš dokonalé a cizí. Stále se nepodařilo objevit jediný smysluplný záznam čehokoliv, co se odehrálo poté, co neznámá řekla strážci, ať vyhlásí pohotovost, chce-li žít. Kovář za pomoci Zvědavce zjistil jedinou novou věc - mezi okanžikem, kdy se neznámá na stanici objevila, a chvílí, kdy začal boj, uplynul delší časový interval. Desítky minut, možná hodiny. Co to mohlo znamenat?

JFK položil prázdnou tubu na sedadlo vedle sebe a pokračoval ve studiu. Vratnyho automatické detektivové byli ještě

méně úspěšní. Nenašli vůbec nic. Katalogizování nasbíraných vzorků stále probíhalo, ale dosud veškerý shromážděný materiál pocházel ze stanice. Srovnávání DNA také ukazovalo jen na přítomnost personálu, po útočnících ani stopy. Kovář se natáhl po sáčku s kávou a napil se. Nebylo to presso ani obyčejná dobrá káva připravovaná doma, ani nápoj z překapávače v desítkách kanceláří, v nichž se kdy vyskytoval. Na druhou stranu, bylo to tmavé, horké a po nůště to vonělo jen velmi jemně. Ustrkl další doušek.

Dokonce nenašli žádný hmotný důkaz toho, že neznámá žena vůbec existovala. Kromě obrazového záznamu, samozřejmě. Jistě, spousta věcí závisela na náhodě a ona tu nemusela ztratit ani vlas. Nebo pokud ho ztratila, shořel ve výstřelech následující bitvy. Nechal to prozatím být.

"Kapitáne?" oslovila ho na p-p okruhu doktorka Kraminska.

Nevzhlédl k ní. Mohla k němu přijít a mluvit s ním přímo, to, že to neudělala, znamenalo, že nechce, aby ostatní věděli, že s ním mluví. Pokusil se v křesle najít lepší polohu, ve skafandru to bylo ale jedno, i v mikrogravitaci stanice byla každá poloha nepohodlná. Kamera v límci skafandru mu ukázala, jak Eleonora Kraminska sedí a zdánlivě uvolněně upíjí svou kávu. JFK její předstírání považoval za příliš okaté. Nikdo na celém světě, v žádném z paralelních vesmírů, nemohl relaxovat u tak příšerné kávy.

"Ano, madam?" potvrdil příjem.

Byla mladší než on, ne o moc, ale byla. Skrývalo se v ní však něco, co ho nutilo občas se k ní chovat jinak, než odpovídalo jejímu služebnímu zařazení.

"Mám pár poznámek ke zprávě, kterou jsem vypracovala podle vašich požadavků."

Proč je nezačlenila do svého hlášení? Nechtěla na sebe upozorňovat, nechtěla být později popotahována?

"Poslouchám."

"Zaznamenala jsem všechno, co je jednoznačné. Tohle jsou mé dohady, které bych neobhájila před žádným soudem - tedy expertem druhé strany."

"Rozumím."

"Některá zranění, nebo spíš poškození těl, na mě působí dojmem, že byla způsobena až posmrtně."

JFK informaci chvíli trávil.

"Působí dojmem?" zeptal se nakonec.

"Ano. Po krátkou dobu panovala v sále extrémně nízká teplota, a pokud je má hypotéza správná, mluvím o časovém intervalu desítek minut, ne víc. Indicie jsou v takovém případě vždy nejednoznačné. Zvláště pokud mluvíme o druhu zbraní, které zde byly použity."

"Ještě něco, madam?" řekl, protože mu bylo jasné, že ještě neskončila.

"Ano. Naskenovala a namodelovala jsem velmi podrobný dispoziční plán sálu a všeho uvnitř. A podle něho jsem spočítala množství organické hmoty v sále."

JFK ztuhl. Kam směřovala?

"Chybí asi devět kilogramů biologického materiálu. Při průměrné hmotnosti lidské hlavy 2,8 kilogramu to máme tři hlavy."

Kovář se podíval do záznamů. V sále se nacházely čtyři bezhlavé trupy.

"Existují zbraně, které roztrhají lebku a rozmetají ji do okolí," připomněl jí Kovář.

Zvědaec mu okamžitě prezentoval čtyři různé druhy, nejstarší z nich se používal před sedmdesáti lety.

"Ano, ale já vzala v úvahu i mikrostopy. Nemám k dispozici techniku, kterou bych potřebovala, ale čím víc času uplyne a čím víc lidí tudy projde, tím větší chyby budou do primárních dat zaneseny."

Do primárních dat, zamyslel se John, dobře řečeno.

"Děkuji vám, madam," ukončil hovor a myslel to vážně.

Další neznámá, další nejistota. Obrátil oči v sloup a podíval se na strop rozřezaný řadami záseků střel. On přece nebyl žádný zatracený atomový fyzik. Proč povolali právě jeho? Proč? Další otázka, na kterou neznal odpověď.

Přestávku ukončil přesně podle harmonogramu, další tři hodiny strávili transportem těl a toho, co z nich zbylo, pryč ze sálu do přistávacího nosníku, kde se nemělo zvýšení teploty ve stanici příliš projevit. Nikdo nestál o to, mít v sále osmnáct tlejících mrtvol.

Pak si rozdělili pokoje uvnitř detektorové linie a poté, co Clarette Friedman potvrdila, že má život zabezpečující funkce stanice pod kontrolou, se začali chystat ke spánku. Podle běžného úzu se práce ve skafandru v nízké gravitaci počítala s koeficientem dvě. Ve stavu beztlíže s koeficientem tři. To znamenalo, že za sebou mají šestnáct hodin dřiny. Po dnech letu s přetížením jeden a půl g toho měli všichni dost.

INFORMACE A DEZINFORMACE

Kovář se zabydlel v třípokojovém komplexu, který původně sloužil jako kancelář. Naštěstí jednou z méně futuristicky tvarovaných součástí nábytku byla slušně velká pohovka. Rozložil se na ni, ale ležet ve skafandru nebylo o nic pohodlnější, než v něm stát. Cítil se příliš unavený na to, aby hned usnul nebo aby znovu začal analyzovat situaci. Rozhodl se proto prozkoumat, k čemu asi jeho dočasné obydlí sloužilo. Zvedl se z pohovky, přitom pozapomněl na to, jak je gravitace nízká, a nestačil se zaklesnout zámkou podrážek za podlahu. Než se dokázal opět pořádně postavit, absolvoval několik nepovedených odrazů od stěn a stropu. Jeho nedobrovolný tělocvik ho příliš nepobavil, připadal si při něm jako cvičný cíl vznášející se ve vzduchu. Když se konečně dostal k objektu připomínajícímu velkou lasturu na místě, kam by on sám dal stůl, zjistil, že stojí před nenápadným piktogramem oka ve stylizovaných ústech. Starý piktogram komunikačního rozhraní, informoval ho Zvědaec. Diamant byl zkonstruován před téměř dvěma stoletími.

"Agent se speciálním pověřením, John Francis Kovář," pronesl JFK formálně a poslal svou elektronickou navštívenku. Gigantická lastura se pohnula, JFK uskočil, ale tentokrát už tak, aby nohama zůstal pevně na zemi, v ruce držel osobní

zbraň, kterou mu zbrojář vyměnil za jeho ošoupanou pětačtyřicítku.

Lastura se rozevírala.

"Co to sakra je?" zamumlal JFK.

"Snažil jsem se vám získat přístupová práva, ale systém mi je nepotvrdil. Přesto se zdá, že je, nebo alespoň jejich část, máte k dispozici," odpověděl Zvědavce na klasickém audiu.

Vypadal stejně překvapený jako JFK.

John Kovář nedokázal zaregistrovat, co všechno se změnilo, ale z lastury se najednou stal eliptický pult s množstvím obrazovek, několika málo ovládacími prvky a jedinou, těžkopádně vyhlížející, podle vzhledu nikdy nepoužívanou klávesnicí.

"Zkusím to probudit," ozval se dychtivě Zvědavec.

Než mu to stačil JFK zakázat, zhmotnila se v prostoru za pultem několikanásobná holoprojekce.

Nehlášený pohyb v kalacích tři až sedm, objevilo se hlášení ve chvíli, kdy Kovářův virtuál vyladil komunikační protokoly.

Co to jsou kalace netušil, vzápětí se však dosud prázdné holokvadranty zaplnily pohledem do prostor, které si k přespání vybral zbytek Kovářova týmu. Panwer seděl zhrouceně na manželské posteli, skafandr shrnutý do půli těla, vypadal naprosto zbídačelý. V dalším pokoji ležel Vratny se zavřenýma očima na pohovce podobající se té Kovářově. Podle toho, jak soustředěně se i se zavřenýma očima tvářil, pracoval. Clarette Friedman - Kovář pochopil, proč si tak dlouho vybírala, kde bude spát - právě vycházela ze sprchového boxu. Nízká gravitace fungovala lépe než nejelegantnější push up podprsenka, na jemných chloupkách klína se jí leskly kapky vody. Až nezvykle tradičně vyhlížející osuškou si vytírala vlasy a pohyb ještě víc zvýrazňoval linie těla.

JFK neměl nic proti ženské kráse, nic proti podívání či ještě bližšímu seznámení, ale určitě ne jako šmírák.

"Sakra," zaklel a přitom si uvědomil, že pohybem očí aktivoval právě zviditelněnou ikonu dvou mikrofonů spojených drátem.

Obousměrné spojení, okomentoval suše Zvědavec.

John sevřel rty. Viděl, jak se před Clarette Friedman objevil v holoprojekci on sám. Ve skafandru a se zbraní v ruce.

Podívala se na něj, tázavě naklonila hlavu a beze spěchu se zavinula do osušky. Vzhledem k tomu, jak byla krátká, nesahala níž než minisukně. Ta část Kovářovy osobnosti, která nebyla v rozpacích, se snažila odhadnout, zda Clarette vypadá lépe teď, nebo před chvílí.

"Inspekce, kapitáne?" opáčila. "Očekáváte ozbrojený útok?" kývla směrem ke zbraní v jeho ruce. "To byste měl být ale tady a ne ve vaší kajutě. Nebo používáte nějakou novou technologii ochrany?"

JFK si uvědomil, že se nezadržitelně začíná červenat. Vymažu tě, drtil neslyšně mezi zuby na Zvědavcovu adresu. Ten pro jistotu moudře mlčel.

"Bohužel, nemám takovou technologii k dispozici," vzmohl se na odpověď. "Vlastně bohudík. Až budete potřebovat ochranu, budu vám ji muset poskytnout osobně. Tohle spojení je nedopatření, zkoušel jsem nějaké systémy Diamantu. Omlouvám se."

Clarette mu věnovala téměř spokojený úsměv.

"Omluva se přijímá a nabídka také, pane."

JFK přerušil spojení a nasupeně se rozhlédl, jenomže Zvědavec nebyl představován žádnou hmotnou entitou, na které by si svůj vztek mohl vybit.

Vybral sis záložní kontrolní centrum. V době, kdy to stavěli, byla místní pobočka postižena těžkou paranoiou, podezřívali všechny a ze všeho, snažil se Zvědavec přejít na jiné téma.

"Aha, takže za tohle entrevue," sáhl Kovář do své rezavějící francouzštiny, "mohu já?"

Jistě, pane.

Skvělé.

JFK chvíli studoval možnosti, které sledovací pult nabízel, a pak zazvonil na Eleonoru Kraminskou. Kupodivu přijala žádost o spojení okamžitě.

Byla už osprchovaná a převlečená, v její místnosti bublal kávovar. JFK pochopil, že ostatní si vybírali místo k přespání dle osobních preferencí. On vzal to, co na něj zbylo.

"Provádíte inspekci, kapitáne?" zeptala se ho s náznakem úsměvu.

"Dalo by se to tak říct," přisvědčil.

Bylo mu jasné, že Clarette už se s Eleonorou stačila pobavit.

"Dbám o dobro své posádky. Vzhledem k tomu, že nespíte ve skafandru, chci, abyste věděla, že se mnou můžete navázat spojení i jinak."

"A vy budete spát ve skafandru?" zeptala se ho vážně.

"Ano. Jsem člověk ze světa, kde nejsou lety vesmírem běžné. Těhle stanici věřím ještě méně než Grutnymu, jestli mi rozumíte."

"Vždy připraven?" nadhodila.

"Na nejhorší," přisvědčil JFK. "Jsem proto blázen?"

Kovář ani na okamžik nezapomněl, proč tady doktorka Kraminska vlastně je - měla ohodnotit jeho psychický stav.

Přesto mu byla víc a víc sympatická.

"Nejste. Ale připadáte mi jako bojový stroj. Jako člověk se projevíte jen tehdy, uděláte-li nějakou chybu."

"I to je určitě symptom nějakého onemocnění," zkonstatoval klidně.

"Ano, a obyčejné šílenství je proti tomu jako zlomená noha proti amputaci hlavy," odpověděla. "Dobrou noc, kapitáne. A příjemné sny," ukončila spojení.

JFK nad jejími slovy a tím, co se skrývalo za nimi, nějakou dobu přemýšlel. Amputace hlavy, potrásl hlavou, tady dokázali vyléčit i takové věci? Vyléčit?

Usoudil, že bezpečí mužské části posádky kontrolovat nemusí. Pokud by někdo napadl Robova, Kovář mu přál, ať si důsledky nese sám. Na Vratnyn s Panwerem mu záleželo asi tolik jako na počasi v Pákistánu třetího prosince loňského roku. Posadil se do lasturového křesla a začal dál zkoumat možnosti sledovacího nástroje. Mohl nahlédnout prakticky do každé místnosti až do třetí soustředné slupky Diamantu. Zvěděvec jim zatím zpřístupnil jen svrchní. Nic zajímavého však stejně nenašel.

Jak je možné, že mě to pustí tak daleko? zeptal se ho JFK.

Nevím, odpověděl váhavě Zvěděvec. Nedokázal jsem se zatím probít dál. Možná je to součást vnitřního systému. Slepé střevo, na které někdo zapomněl. Zkusím toho využít. Pak se na dlouho odmlčel.

JFK seděl v křesle a uvažoval nad tím, že by možná měl Clarette Friedman navštívit osobně a přesvědčit se, zda je s ní všechno v pořádku.

"Ve vnitřní síti je něco živého!" ozval se Zvěděvec na audio.

John se už stačil naučit, že audio jeho virtuální společník používá tehdy, když je vyveden z míry a snaží se to zamaskovat.

"Co se stalo?" zeptal se přímo.

"Zkusil jsem proniknout dovnitř, ale nedokázal jsem to. Málem mě to sežralo."

Zvěděvec přestal předstírat neutrální tón a jeho syntetický hlas zněl, jako by právě unikl smrtelnému nebezpečí.

"Sežralo?" nechápal JFK použitý termín.

"Ano, boj v digitálním světě je úplně stejný jako boj v džungli. Požíráme se navzájem, nic nepříjde nazmar."

Kovář seděl v mlčení. Opět se dozvěděl víc a jako tolikrát předtím se mu novinky vůbec nelíbily.

"Chceš, abych to zkusil znovu?" zeptal se váhavě jeho elektronický společník.

John jen zavrtěl hlavou. Nikdy své muže nehnal na smrt. Ne, když nešel sám v jejich čele.

"Nemohl bych se dostat dovnitř fyzicky?" nadhodil. "Máme s sebou nástroje, které prožejou všechno."

"Skoro všechno," opravil ho Zvěděvec. "Ale všechno tady na Diamantu," potvrdil poté, co projel všechny dostupné databáze. "Jenomže já na druhou stranu nevidím. Může tam být cokoli, zbraňové systémy, které tě rozstřílí na molekuly, nebo dokonce i inteligentní válečné stroje."

"Ty už jsi tady několik desetiletí zakázané, ne?" zareagoval JFK překvapeně.

"Ano, ale mohou tam být."

"Proč si to myslíš? Máš pro to nějaké reálné podklady?" chtěl se dopídit jádra Zvěděvecových obav Kovář.

"Ne," dostal strohou odpověď. "To je jeden z rozdílů mezi umělou inteligencí a počítačem, ať je sebevýkonnější. Já pro svá tušení nepotřebuji tvrdá data, dám i na tušení - jsem prostě v tomhle světě doma."

JFK zvažoval pro a proti. Určitě existoval způsob, jak se dostat dovnitř a podívat se za černou bariéru hlídanou samotným Diamantem.

"Taky by mohli celou stanici nechat vybuchnout," řekl Zvěděvec, jako by přesně dokázal odhadnout, kam Kovářovy myšlenky směřují.

"Už se to stalo?"

"Ne jednou."

"Pak je tahle varianta pasé. Jsem unavený, vzbud' mě za tři hodiny," Kovář se zamyslel, "...pokud si také nepotřebuješ odpočinout," dokončil.

"To byl téměř kompliment," získal Zvěděvec zpět alespoň část své předchozí sebejistoty.

"Nemůžu spoléhat na někoho, kdo je vyčerpaný," odrazil ho JFK.

Byl unavený, skrývalo se před ním moře záhad, ale rozhodl se, jak pokračovat dál. Díky tomu usnul za šest celých třicet pět setin sekundy poté, co uleh na pohovku. S přesností na jednu nanosekundu dle Zvěděvecova vnitřního chronometru.

Johna vzbudil přesně za tři hodiny nula minut nula nula sekund s přesností na desetinu nanosekundy. Zvěděvec nesnášel prázdnotu nicnedělání a po celou dobu řešil několik různých problémů. Ve věci Diamantu však nepostoupil ani o píď dál, přestože se snažil, jak nejvíc mohl, a dokonce se nechal znovu poranit. To, co číhalo ve vnitřních slupkách, mělo tak ostré zuby, že to bylo až nepochopitelné. A on se bál.

JFK se zvedl z pohovky, odpočinutý tak, jak to krátký spánek dovolil. Dopřál si několik loků tekutého energetického koncentrátu, osobní zbraň položenou na podlaze na dosah ruky vrátil do speciálního pouzdra skafandru, pulzní elmg nechal na místě a vyrazil. A Zvěděvec s ním. Kovář, přestože díky vnitřním systémům vnější slupky věděl, že všichni jeho společníci spí, kráčel centrálním sálem co nejtíšeji a uvolnil se až v obvodové chodbě vedoucí do záchytového pylonu. Chůze prázdnotou chodbou vesmírné stanice, surrealistickou obdobou Bludného Holanda pětadvacátého století, mu brnkala na nervy víc, než považoval za možné. Při stoupání vnitřnostmi pylonu vzhůru - opět měl kupodivu pocit, že se ocitl na dně studny - to nevydržel a uzavřel přilbu. Poprvé v životě se raději spolehl na elektroniku než na vlastní sluch, čich a další smysly. Imaginární tlak vakua tam někde venku byl na něho prostě příliš silný.

Cesta zpátky z Grutnyho už byla snazší, poháněl ho fakt, že se vzdaloval syrovému vesmíru. John věděl, že nikdy v životě nezapomene na to, jak se do jeho těla, do jeho mozku zahryzlo nelitostné vakuum, záření a všechno, co se skrývá v otevřeném meziplanetárním prostoru. Někdo by ho možná označil za prvního vesmírného volnostylaře, ale Kováře ten zážitek stále strašil ve snech. Možná proto, že byl tak blízko jiné vzpomínky, hlavy s ještě živými očima dopadající na zem.

"Sakra," Kovář se zastavil a potrásl hlavou. Poslední úsek cesty chodbou si nepamatoval. Možná opravdu začínal být blázen. Podíval se dolů, aby zjistil, že své zavazadlo neztratil - naštěstí měl kufík s kriminalistickou výbavou ze začátku

jedenadvacátého století stále s sebou.

Vrátil se až do centrálního sálu a následující dvě hodiny strávil tím, že za pomoci jemného štětečku sbíral prach a cokoliv zajímavého, co na podlaze v okolí centrálního pultu zůstalo po automatických forenzních hledacích používaných Vratným.

Šupinka kůže, vlas, kus textilie, hlásil mu pokaždé Zvědavce, když JFK umisťoval jednotlivé vzorky pod přenosný optický mikroskop.

"Možná měli těm elektronickým breberkám říct, aby i uklidily," bručel JFK, když jednotlivé nálezy katalogizoval a ukládal do zásobníku. "Pak bych se opravdu nedozvěděl vůbec nic."

Nástroje, které měl JFK k dispozici, byly špičkové a odpovídaly up to date stavu kriminalistiky na začátku světa dvacátého prvního století, světa, odkud pocházel. Za pomoci sofistikovaných optických nástrojů, speciálních chemických činidel a dalších přípravků dokázal sebrat maximum případných stop z místa činu. S analýzou to bylo ale o jednu dvě generaci vyšetřovatelských technik horší. Policejní laboratoř z osmdesátých let by dokázal nahradit, ale to bylo všechno.

Chvilí problém diskutoval se Zvědavcem, který současně testoval schopnosti místního vybavení, které měli k dispozici.

"Ideální by bylo použít Vratnyho nástroje. Nevím přesně, co jsou zač, ale molekulární a genetický analyzátor tam má určitě."

JFK jen zavrtěl hlavou.

"Jenomže určitě tam bude mít i implicitní zaznamenávání výsledků a historie použití. A aby věděl, že já vím, ať už to konkrétně bude cokoliv, je poslední, co si přeju."

"Mikroskop bychom měli," řekl Zvědavec po chvíli. "Použijeme optické elementy holografických projektorů, jsou dostatečně kvalitní a při mnou vymyšleném, velmi důmyslném a elegantním zapojení splní účel."

Zvědavec se očividně vzpamatoval ze setkání s obranným počítačovým systémem Diamantu - sebevědomí se mu vracelo. Kovář však mlčel. Pokud to bude opravdu fungovat, měl se čím chlubit.

"Dejme se do toho, přestavbu provedeš podle mých pokynů."

JFK se poslušně přemístil do místností, kde přenocoval, a přesně podle diktovaného návodu rozebral sledovací pulty, vymontoval z nich množství součástek a pak je zase složil. Vzhledem k tomu, jaké nástroje používal k demontáži a co později zase k montáži - vůli některých komponent vymezoval například plastickými fóliemi ze svého kriminalistického kufříku a pro centrování používal kyvadlo a svůj odhad - nevěřil, že výsledný výtvar bude fungovat.

"Tak, teď všechno, co jsi našel, vysyp někam do ostřížště holoprojektoru," dostal další příkaz.

"Ostřížště holoprojektoru," zabručel JFK, "to je sakra kde?"

"Někde tam, co ti spadl ten 3D integrovaný obvod, co nám chybí," dostal škodolibou odpověď.

Nehádal se, prostě na určené místo vysypal všechno, co tak pečlivě nasbíral.

"Zapni pult, když jsi ukončil hovor s doktorkou Kraminskou, hardwarově jsi to odpojil."

"Ani sebelepší génus se neobejde bez svalů," ucedil Kovář naštvaně, ale poslechl.

Měl veškerého Zvědavcova komandování právě tak akorát.

Nad stolem, kde před nějakou dobou pozoroval nahou Clarette Friedman a o něco později oblečenou Eleonoru Kraminskou, se objevil jen kvadrant vyplněný chaotickým šumem.

"Nefunguje to," ucedil JFK, "zbytečně promarněný čas."

"Musím to kalibrovat," nenechal se odradit Zvědavec, jeho hlas zněl najednou čistě mechanicky, očividně se soustředil na něco jiného. Kovářovo VR zaplnilo ovládací rozhraní holopultu a neviditelný koncertní mistr na něm rozehrál svou virtuózní skladbu. Trochu přitom podváděl, protože JFK pozoroval, jak vznikají a zanikají další a další ikony reprezentující funkce, o nichž neměl ani ponětí.

Najednou chaotické zrnění zmizelo a nahradil ho záběr na lidský vlas. Cvak, vlas se zvětšil cvak, vyplnil celý kvadrant, cvak, JFK už viděl jen strukturu jeho povrchu. Tisícínásobné zvětšení, dvoutisícínásobné, pětitisícínásobné.

"Teď už trochu fixujeme a podvádíme vlnovou optiku," komentoval Zvědavec spokojeně.

Hodinu oba společně z nashromážděných mikrostop identifikovali ty, které mohly mít spojení s neznámými útočníky a vlastním masakrem. Bez Zvědavcových schopností a jeho privátních databází by jim to trvalo celé dny.

JFK se nakonec postavil a protáhl si po dlouhém sezení záda.

"A co dál? Mikroskop sice funguje, ale pomohl nám jen částečně. Víme jen, že tu něco po návštěvnicích zůstalo," zkonstatoval JFK. "A tedy že doopravdy existovali."

Nejzajímavější byl jeden z objevených vlasů. Podle délky ženský a žádná z agentek na stanici nepoužívala podle videozáznamů takovou barvu, což znamenalo, že s největší pravděpodobností patřil tajemné vůdkyni zabijáků.

Nebo si krátce před případem některá nechala udělat nový účes, přemýšlel zachmuřeně JFK.

"Analýzu DNA a chemický rozbor asi s tímhle," ukázal na bizarní sen opilého optika, který pod Zvědavcovým vedením vytvořil, "neuděláme."

"Ne, ale máme připravené rozhraní," nenechal se zatlačit do defenzivy Zvědavec. "Stačí získat lékařskou jednotku doktorky Kraminské," vysvětlil. "Je v ní všechno, stačí upravit software..."

"Ne," zaprotestoval JFK. "Nevloup se do její ubikace, považovala by mě za sexuálního maniaka. A byla by mě schopna zastřelit, pokud by se tedy nerozhodla označit mě raději za šílence."

"Nechala ji v sále na místě, kde skončila s šetřením," smál se nepokrytě Zvědavec.

John jen sevřel rty. Tahle vychytralá umělá inteligence ho tentokrát dostala. S jeho předchůdcem se spolupracovalo snáze.

Vrátil se do sálu, přinesl lékařskou schránku a aktivoval ji.

"A tvůj skafandr," požádal Zvědavec Johna.

Kovář ztuhl.

"Proč?"

Nechtěl, za žádnou cenu se nechtěl zbavit své ochranné slupky. Vně číhalo hladové vakuum.

"Bez některých zdravotních senzorů se neobejdou," dostal stručnou odpověď.

JFK poslechl, i když přitom mezi zuby drtil kletby. Každý etymolog by zajásal, pocházely z několika různých světů a desítek odlišných kulturních epoch.

Potom na jediném zbývajícím kanálu, který Zvědavec zachoval, zkontroloval členy svého týmu. I po sedmi hodinách, které uplynuly, spali jako zabíjí.

"Jak dlouho bude trvat, než získáš nějaké výsledky?" chtěl vědět.

"Kalibruji, je to mnohem složitější, než si dokážeš představit."

Vzporná umělá inteligence, ohodnotil ho JFK, zralá na vymazání.

"Jak dlouho bude trvat, než získáš výsledky?" zopakoval otázku.

"Pár hodin."

"Nejsi sice žádný rychlík, ale na tebe to není tak špatné," snížil John vzájemné skóre.

Vlastně mu to vyhovovalo, se štěstím urve pár hodin spánku i pro sebe. Než uleh, uvědomil si, že v sále nechal kriminalistický kufík. Nepodstoupil celou kalvárii se získáváním nezávislých důkazů jen proto, aby pak na sebe upozornil opomenutím.

Unaveně se zvedl, stále v kostech cítil každou sekundu předchozího přetížení. Vyšel ze svého dočasného příbytku, sál zůstával tichý a opuštěný, stejně jako před pár hodinami. Ustalo i praskání stěn a podlah způsobené rychlou teplotní změnou při opětovném vytápění vnějších prostor Diamantu.

Přešel až ke kufíku a postupně do něj začal skládat všechny věci, které použil ke shromažďování důkazního materiálu. Pracoval v tichosti, rychle a účelně, bez zbytečného spěchu. V prostém urovnávání věcí do patřičných přihrádek bylo něco uklidňujícího, co mu pomáhalo vyrovnat se a smířit s cizostí orbitální stanice obíhající okolo Jupitera, s cizostí tohoto světa, u něhož si byl jistý jen jediným - že všechny jeho znalosti kloužou pouze po povrchu a ve skutečnosti mu vůbec nerozumí.

Netušil, co ho v jeho mechanické činnosti vyrušilo. Neslyšel žádné zvuky, nic. Přesto, aniž by zvedl pohled, místo aby speciální baterku umožňující identifikovat biologické stopy schoval, vytáhl ji zpět ven a postavil se, jako by s ní hodlal právě začít pracovat.

Potom se pomalu otočil a setkal se s vyděšeným pohledem mladšího agenta Panwera. Co je ten chlap sakra zač, že se nedokáže ovládat? napadlo Kováře. Nebo jsou sázky tak vysoké, že dokáží vyvést z rovnováhy i chlapa s agenturním výcvikem? Ať pochází z kteréhokoliv světa?

"To jsem rád, že už jste vzhůru," pronesl, aniž by hnul brvou. "Vzbudil jsem se dříve a řekl jsem si, že sjedu ještě jednu prohlídku, abychom měli jistotu, že jsme opravdu nic nezanedbali."

Panwer ho pozoroval s pootevřenými ústy, jako by stále nenacházel žádná vhodná slova.

"Nechtěl jsem vás budit, tak jsem si řekl, že to udělám po svém. Vaše vybavení je ale mnohem lepší, pomůžete mi?"

Položil otázkou lehce a samozřejmě, takže na ni nebylo možné odpovědět jinak než kladně. A s očekáváním se na něho díval.

"Ji-jistě," zareagoval podle očekávání Panwer.

"Máme na to jen pár hodin, než se probudí ostatní. Pak budeme muset pokračovat dál," líčil past JFK. "Rád bych všechno viděl na vlastní oči. Je to z mého pohledu velmi zajímavé."

Panwer se otočil a váhavě zamířil zpátky k pokoji, kde přespával. Bylo vidět, že nad něčím zoufale přemýšlí.

JFK ho nechal trápit se přesně tři kroky. Rád by se dozvěděl, co se ti dva před ním snaží za každou cenu utajit, teď však Panwerova zmatku hodlal využít jiným způsobem.

"Agente?" zastavil ho. "Možná mám jiný návrh, samozřejmě pokud by se vám to zamlouvalo. Pokoušel jsem se za pomoci lodního počítače Grutnyho," o Zvědavci samozřejmě pomlčel, "prolomit blokádu jádra Diamantu, ale nedostal jsem se nikam. Nemohli bychom se na to podívat společně? Prý jste v takových věcech expert..."

Hrozba, úleva a lichotka, na spoustu lidí taková kombinace funguje. Jednou ze mě možná bude i politik, napadlo s černým humorem Johna. To ale byla až poslední varianta pro případ, že nebude moci své nepřátele zničit jinak, nejlépe za pomoci slušně velkých kusů olova letících rychlostí pár set metrů za sekundu.

"Proč ne, rád se na to mrknu," zareagoval okamžitě Panwer.

JFK okamžik váhal, k sobě ho pozvat nemohl, protože tam trůnil mikroskop postavený z útrob holografického sledovacího systému. Ten agent nesměl vidět.

"Můžeme se na to podívat i rovnou u vás, mám upravené VR pro náročné analýzy," klepl si na náramek na předloktí.

"Mohu vás při pokusech o průlom sledovat."

Tak já jsem pouhé upravené VR? zareagoval Zvědavec. Jak jsi mě ještě pomlouval?

Zjevně byl až doposud ponořen do své práce.

Analýzu už jsi zvládl?

Další kalibrace a odladění komtokolů. Teď už to pojede samo, skoro samo.

Co to jsou komtokoly se JFK ani neptal.

"Jistě, dobrý nápad," souhlasil Panwer.

Bez zdržování se přesunuli do jeho noclehárny a posadili se do křesel. JFK si nedokázal představit, k čemu místnost vybavená pouze místy k sezení a ničím jiným mohla na orbitální stanici sloužit. Čekání na putovního zubaře?

"Můžete mi poskytnout nějaké výchozí body? Ať nemusím znovu nastavovat širokopásmové spojení," požádal agent.

Seděl v křesle s rukama v klíně, nic neukazovalo, že by se chystal k nějaké práci.

JFK si znovu připomněl, jak moc se od nich liší. On byl zvyklý pracovat za stolem, nad klávesnicí a monitorem. Oni spoléhali na imaginární pracovní plochu, kterou jim připravoval jejich osobní kompjůtr.

Zvědavce, dej mu, co potřebuje. A dívej se.

Nevěděl jak, ale na okamžik pocítil záchvěv strachu, který otrásl celým Zvědavcovým intelektem.

Řekl jsem dívej se, ne jdi do toho.

Rozumím.

"Díky," řekl Panwer, když dostal, oč žádal.

"Pokud to nepůjde, nebo si prostě budete jen myslet, že to nemá cenu, stopneme to a projedeme sál," hrál JFK roli blahosklonného.

"To půjde, nebojte," zadrmolil Panwer, už napůl soustředěný na něco jiného.

JFK pozoroval, jak se mladý muž propadá hlouběji a hlouběji do pracovního transu. Na virtuálu se před ním míhaly zjednodušené záznamy prováděných matematických operací, ale rozuměl jim ještě méně než módě šestnáctého století. Používá kapacitu Grutnyho a velmi zajímavé postupy, které jsem nikdy neviděl, ale je mu to k ničemu, komentoval Zvědavec.

"Zdá se, že tenhle přístup nás dovnitř nedostane, ale za pokus to stálo," zamumlal nahlas JFK, když podle poklesu rychlosti výměny dat končil první pokus o průlom.

Panwer k němu na okamžik vzhlédl, ale neřekl nic.

Velmi účinné metody, k jejich vývoji musí existovat celá komplexní matematická teorie, ohodnotil Zvědavec téměř toužebně.

Sleduj ho, odvodit se ji můžeš pokusit později, až bude tohle za námi, snažil se ho JFK vrátit k tomu důležitému.

Připadalo mu, že možná právě tohle bude problém s opravdu chytrými umělými inteligencemi - budou se věnovat vlastním zájmům a ne tomu, co po nich lidé žádají.

A možná později přestanou lidem rozumět úplně.

Jo, nejsem blázen, dostal po pauze, z hlediska umělé inteligence trvající celá desetiletí, nečekaně rozumnou odpověď.

Zvědavec byl buď nadán pořádnou dávkou smyslu pro realitu, nebo jeho inteligence nepřesáhla kritickou mez.

Ted' si někam sáhl pro další výpočetní výkon, och, má entropie, to je neskutečné!

Výraz Má entropie musel být obdobou lidské kletby, napadlo JFK. Vzápětí jeho virtuál ztmavl.

Co se to děje? chtěl vědět.

Otevřel výpočetní jádro, které by v tomhle světě nemělo ani existovat, tak vysokou má hustotu. Krátkodobě tam vznikají a zanikají útvary, které jsou zřejmě prederiváty umělých inteligencí. Zareagují na úkol, vyřeší ho nebo udělají alespoň další iteraci nutnou pro řešení, a zaniknou. A tak pořád dokola...

Zvědavcův subvokální projev ze všeho nejvíc připomínal užaslé dítě.

To, co mu vzdoruje, je vytvořeno na nějakém podobném principu. Ne tak dokonalém, ale pracujícím s větší mohutností.

John měl pocit, že je divákem sportovního utkání, kde nezná pravidla ani povolené zbraně a jedině, co ví, je, že vítěz zůstane na nohou.

Panwerův nástroj degraduje v čase, klesá jeho výkon, i když versatilita nikoliv.

To mohlo znamenat jedině - mladý agent používal něco, co stálo vývojově ještě mnohem výš, než byla úroveň tohoto supertechnického světa, a Maurbyho efekt se opět uplatňoval v praxi...

Umírá! On umírá!

Kdo?

JFK málem vyskočil, ale v poslední chvíli si vzpomněl na mikrogravitaci a jen díky tomu si nerozbil hlavu o strop.

Panwer vypadal stále živý, i když jako někdo, kdo si právě dává posledního šluka z omamného cigára.

Ten, kdo mi bránil v přístupu do Diamantu, odpověděl Zvědavec s pohnutím.

Jeho subvokální projev byl mnohem lidštější než tvrdé audio.

Byl jako Frankenstein, nepředstavitelně silný, svým způsobem neporazitelný... mě by rozmačkal... ale Panwer použil nástroje, prostě samopal proti divochovi s kyjem.

"Dobrá práce," poklepal stále ještě trochu nepřítomnému Panwerovi na rameno. "Zítra, vlastně až se všichni probudíme, se tomu společně podíváme na kloub. Prodloužím odpočinek ještě o dalších osm hodin, abyste se dal také pořádně dohromady. Potřebujete to."

S tím se zvedl a odešel.

PLÁNY V PLÁNECH JINÝCH PLÁNŮ

JFK chvíli počkal ve svém apartmá. Analýza stále probíhala, zatím objevili množství stop po použité municí. Jednalo se jak o kinetické náboje, běžně používané agenturními jednotkami, tak o pozůstatky kovových štěpin, které nebylo možno zatím přiřadit žádnému druhu výzbroje. Našli samozřejmě i stopy po zásazích energetickými pulsy, ale ty bylo mnohem těžší identifikovat. Kovář však předpokládal, že pozitivní zprávy jsou jen otázkou času, než Zvědavec prohlédne víc databází. Ve válce se nové typy zbraní rodí jako na běžícím pásu. Co Kováře stále mátl byl fakt, že přestože se neznámí útočníci vynořili odnikud a naprosto překvapili obranu Diamantu, našli mezi mrtvými obránci několik mužů v plné bojové zbroji. Podle jejich osobních papírů - elektronických záznamů v agenturní databázi přímo na Diamantu - to byli řadoví agenti specializující se víceméně na byrokratickou činnost nutnou pro zajištění organizace tak mohutné a rozvětvené, jako byla místní pobočka. Jenomže jejich bojové vybavení, fyzické vzezření spolu s množstvím zranění, která utrpěli, než byli definitivně vyřazeni z boje - to všechno ukazovalo na naprosto jiný druh zaměstnanců...

JFK opatrně aktivoval poslední kanál svého špiónážního oka a zkontroloval, co dělají jeho společníci. Panwer jako jediný nespál, čekal. Vydržel to zhruba půl hodiny, pak opatrně nakoukl do sálu. John přesně věděl, co mladšího

agenta zajímá - kriminalistický kufřík, přesněji to, co s jeho pomocí mohl odhalit. Panwer se ještě jednou rozhlédl, pak téměř přeběhl přes volnou plochu, chytil kufr a i s ním se vrátil k sobě. Měl ho pod kontrolou a viditelně se mu ulevilo. JFK předpokládal, že tuhle záhadu vyřeší, až Zvědavec dokončí všechny analýzy. Teď ho čekala výprava do nitra Diamantu. Nejprve se tam chtěl porozhlédnout sám, i když to představovalo větší bezpečnostní riziko, zvláště bez skafandru, jehož čidla používal Zvědavec k rozboru stop. Za dalších pět minut Panwer spokojeně oddechoval, kufřík schovaný pod křeslem. John chvíli váhal, pak nechal pulzní elmg karabinu na místě a spokojil se s osobní zbraní. Volné ruce se mu pravděpodobně budou hodit.

Bezpečnostní specialista Grigorij Robov už delší dobu nespál. Naordinoval si šest hodin spánku na obnovu sil po náročném letu a teď za pomoci tří mikrokamer, které rozmístil v sále, pozoroval činnost agenta Kováře. Nejraději by ho sledoval i v kabině, kterou si jeho cíl vybral k odpočinku, ale nechtěl riskovat, že by náhodou elektronického slídila odhalil a zbytečně tak pojal podezření, že něco není v pořádku.

Musel uznat, že ten chlap je houževnatější než marťanský kompozit. Nespál ani chvíli a neustále pátral po tom, co se tady vlastně stalo. Způsob, jakým nepřímo donutil agenta z budoucnosti k tomu, aby mu otevřel vstup do Diamantu, musel Robov ocenit. Sám by to nezvládl lépe.

Uznání kvalit protivníka mu však ani v nejmenším nebránilo splnit úkol, spíš naopak. Už ho znal, věděl, co od něj čekat, a věděl, že ho nesmí podcenit. Ten muž z primitivního světa byl extrémně nebezpečný.

Teď sledoval, jak Kovář opouští sál a směřuje do chodby vedoucí dál do vnitřních vrstev Diamantu, kam až dosud neměli přístup. Tohle byla příležitost, na kterou čekal. V tak velké stanici jako Diamant, zvláště poté, co ji po napadení nepřítelem ještě nikdo neproověřil, číhala spousta nebezpečí. A úplně nejlepší bylo, že problémy z Kovářovy smrti budou mít dva hejskové, kteří se na všechno a na všechny pohrdlivě dívali skrz prsty.

Grigorij Robov otevřel transportní schránku, v níž ukrýval část svého soukromého vražedného arzenálu, a bez dlouhého rozmyšlení si vybral kinematický vrhač šipek pracující na principu stlačeného plynu. Výhodou zbraně byla její technická jednoduchost, nepřítomnost žádného energetického zdroje, kvůli kterému by ji bylo možno najít fyzikálními skenery. A také, fungovala stejně dobře ve vakuu při minus sto osmdesáti jako v přehradní palbě aerosolových plamenometů. Nezanedbatelným plusem bylo, že její střely, šipky s monomolekulární řeznou hranou, ničily skafandry mnohem lépe než kterýkoliv jiný druh munice.

Šipkovou pistoli si ale Robov bral pouze pro případ, že by to nešlo jinak. Plánoval zabít Kováře holýma rukama a pak jeho tělo jednoduše zanést do recyklační stanice. Grigorij Robov už stál v palbě plamenometů, řítit se ve formaci orbitálních bombardérů dolů k planetárnímu povrchu, bojoval o život v temných chodbách kilometry hlubokých marťanských pevností a strávil v podzemí víc let, než považoval za možné. Viděl smrt v nesčetných podobách a o jednoho mrtvého více nebo méně...

JFK kráčet prázdnými chodbami a snažil se přivyknout zvukům doprovázejícím běžný chod orbitální stanice. Tiché šumění ventilace, občasné zapraskání stěny ozývající se uvolnění napětí naakumulovaného postupnými teplotními změnami, ševlení serv údržbových mechanismů.

"Nemohl bys mě občas varovat předem?" sykl John, když už podruhé málem rozstřílel věc, která se na něj vyřítila zpoza tmavého rohu.

Víceúčelový svářeč, byl si pro náklad izolační pěny a teď jede do skladiště kvůli opravě stěny v části IIC, vysvětlil Zvědavec se zpožděním. Stanice je v přechodovém režimu návratu do stavu obyvatelného pro lidi, probíhá množství autonomních procesů, zatím na ně nemám vazby.

"Takže za těmi dveřmi na mě může vybafnout vakuum," ucedil JFK, když se zastavil před dalším zavřeným průchodem, podle vzhledu ocelových segmentů vytvářejících zábranu sloužil i jako bezpečnostní bariéra.

Je to nepravděpodobné, jsme hluboko uvnitř stanice. Dokonce i v době, kdy běžel reaktor na minimum, byly některé části udržovány na teplotě nad nulou a zůstaly ventilovány.

"A právě tam se chci podívat," připomněl John.

Virtuál mu hlásil, že požádal o otevření uzávěry, se zpožděním několika sekund se na stěně probudil displej určený pro použití při nouzových stavech. Kovář mu věnoval jen letmý pohled. Zvědavec až dosud zvládl vše bez jeho přispění. Možná by tě zajímalo, že ze sektorů, kam míříš, stále nemám žádnou informační odezvu, jsou jako pevnost v pevnosti. Původně jsem myslel, že jde o závadu, ale je to záměr.

Kovář přikývl, pohonný mechanismus ukrytý někde ve zdech zahučel, závěra se začala otevírat. JFK poklekl, současně se v pohybu otočil o sto osmdesát stupňů, pistoli v předpisové pozici držel oběma rukama. Chodba za ním však byla prázdná.

"Přísahal bych, že tam něco bylo."

Tady uvnitř není tolik čidel, kolik bych čekal, nic tam nevidím, odpověděl po krátké pauze Zvědavec.

JFK pokrčil rameny, vrátil zbraň do pouzdra a pokračoval v cestě.

Další tři úrovně překonal bez nepříjemných překvapení, Zvědavec se ve vnitřních systémech Diamantu orientoval stále lépe.

Tohle ale neotevřu, prohlásil s jistotou, když dorazili k ocelové stěně. Johnovi to připadalo spíš jako prostý konec chodby, ale nepřel se, místo toho se snažil zorientovat v mapě na virtuálu.

"Před námi by měl být jen reaktorový blok," zkonstatoval po chvíli.

Pak by muselo jít o zatraceně velký blok, takovým bys uživil deset podobných orbitálních stanic. Je to jen maskování, za touhle stěnou se nachází ono černé území. Všechno je velmi pečlivě utajené, drobné rozdíly se nasčítávají tak, aby nikdo ani při hloubkové kontrole nezjistil, že na Diamantu existuje velká oblast, která není součástí běžně přístupných

prostor.

"Běžně přístupných prostor pro lidi s bezpečnostním prověřením IV?" poznamenal JFK, zatímco zkoumal stěnu a její okolí.

Nedokázal objevit vůbec nic, co by mu řeklo, jak se dostat za ni.

"John Francis Kovář, příslušník báze 2-PZ, agent se speciálním pověřením," řekl nakonec hlasitě, i když si přitom připadal hloupě.

Izolované jádro nemá napojení na staniční síť, nemůže tě to znát, připomněl mu Zvědavec téměř rodičovským tónem. Tenké čáry rozdělily stěnu na čtyři trojúhelníky, čáry se změnily ve spáry a pak se segmenty stěny zasunuly do zdí. Nechápu to.

Každá agenturní pobočka má spojení s nějakou obdobou Killera, nebo dokonce rovnou s GODem, odkázal JFK na umělé inteligence koordinující chod celé organizace. Jak se zdá, protlačili práva agenta se speciálním pověřením až sem. Nemám rád tyhlety přemoudřelé molochy, zavrčel znechuceně Zvědavec.

John opatrně vstoupil dovnitř a zjistil, že se dívá do temných tunelů šestihlavňového kanónu, instalovaného na podivně vyhlížejícím kráčivém šasi. Nejhorší bylo, že netušil, jak si ho ta věc prohlíží.

Očividně ji ale jeho vzhled uspokojil a odsunula se stranou, kde splynula s pozadím elektroniky a kabelů tvořících celou stěnu.

"Jsem proti ozbrojování strojů," řekl JFK a otřel si zpotené čelo.

Věc se pohybovala rychle a jistě, bez jakýchkoliv viditelných mechanických součástí, vypadalo to, jako by síla vycházela přímo z kovu jejího šasi.

"Můžeš to vypnout?" zeptal se JFK a nečekal kladnou odpověď.

Odsud už ano, ujistil ho Zvědavec. Hotovo.

Kanónová trojnožka vypadala stále stejně, ale JFK se rozhodl, že mu bude věřit. Bylo to pohodlnější.

Procházel chodbami, které nesloužily jako pouhé přístupové cesty, ale jejich stěny tvořily téměř nekonečné řady elektronických obvodů, kabely nejrůznějšího průměru od jako ruka silného potrubí po tenké vlasce spletené po celých stovkách do různobarevných snopců. Místnosti, do nichž cestou nahlíželi, zaplňovalo zařízení, jehož účel JFK nedokázal ani odhadnout. Tomografy a jiné diagnostické nástroje zkřížené s mučící stolicí a pracovním stolem šíleného mechanika.

"To vypadá jako nějaký laboratorní komplex," zhodnotil nakonec JFK.

Postřeh.

Prostory působily dojmem, jako by je jejich uživatelé na dobu nicnedělání připravovali. Nejchoulostivěji vyhlížející zařízení a částečně rozebrané stroje byly zafóliovány, nářadí až na pár výjimek uklizeno, na několika málo konvenčně vyhlížejících obrazovkách poblikávala loga označující spící status systému. V jedné z největších laboratoří, kde se přístrojové stěny tyčily až ke stropu a prostoru vévodily dvě komplikovaně vyhlížející věže, do nichž vedly stovky datových kabelů, až připomínaly girlandy lián cizopasících na pralesním velikánovi, objevil Kovář stopy po boji. Převržený stůl, kryogenický transportní kontejner položený na zemi. Stále fungoval, protože se na jeho povrchu srážela voda. A velkou kaluž zaschlé krve. Na okraji zaschlé plochy našel otisky bot, vysledoval i směr, kterým po zásahu dotyčný upadl. Z krychle zapojených optických procesorů vytáhl několik projektilů. Strčil je do kapsy a rozhlédl se. Nevypadalo to, že by se tu střílelo víc. Odkud neznámý pátil? Od dveří? Zřejmě. Otočil se zpět ke kryogenickému kontejneru. Byl malý, připomínal příruční kufřík. Všechno vybavení zde vypadalo prvotřídně, kontejner navíc i jistým způsobem luxusně, jako by někomu záleželo na tom, jak vypadá.

Bang.

Hluboký tón, jako když někdo udeří palicí do tympánu, možná trochu ostřejší.

JFK ztuhl a podíval se směrem, odkud zvuk přišel. Měl pocit, že slyší ještě něco, šramot, kovové rachtání.

Vrať se o jednu křížovátku zpět, na pravé straně bude ovládací deska hardwarového zapojení sledovacích systémů v této části, oznámil mu Zvědavec.

JFK poslechl. Pistoli teď držel v ruce a každému koutu věnoval opatrný pohled. Už nevěřil, že kromě něj a jeho posádky v Diamantu nikdo jiný není. Podle Zvědavcových pokynů přepnul několik snímačů a přemostil jednu skříňku, která sloužila jako hardwarový klíč. Pistoli měl přitom položenou na kabelech rovnou před sebou. Snažil se dýchat klidně, vydechovat co nejplynuleji, aby ho varoval i sebemenší zvuk. Někdo nebo něco tu bylo. Smysly vybičované na maximum schopností mu to víc a víc potvrzovaly.

Vidím je. Jsou tam lidé... nebo něco jako lidé. Povedu tě.

John přikývl. Než však vykročil, v naprostém tichu se zbraní v ruce pozoroval koridor, kterým se do jádra stanice dostal. Nic se v něm neobjevilo.

Vězení mají vždy něco společného. Ve světech patnáctého i pětadvacátého století. John stál mezi ocelovými zárubněmi a čekal, až jeho zrak přivykne sporadickému osvětlení. Širokou chodbu po obou stranách lemovaly zamřížované cely, ocel klecí zrcadlila světlo dopadající vchodem, který právě otevřel. První, co Kováře upoutalo, byla hustota mříží a síla tyčí, z nichž byly vytvořeny. Jako by se uvnitř skrývalo něco, co by si se slabším materiálem poradilo. Až pak zaregistroval temné stíny uvnitř. Temné stíny a zářící oči...

Instinktivně se postavil do středu chodby, aby na něj nikdo z tvorů v klecích nedosáhl, vešel dovnitř a nahlédl do nejbližší kobky.

Na holé, kovově vyhlížející podlaze bez čehokoliv dalšího seděl muž. Muž - Kovář to označení zvážil. Frank Boorman byl kyborg, ale vyhlížel jako člověk. Tenhle byl buď robot, nebo kyborg, ale s člověkem by si ho nespletl nikdo. Jeho tělo bylo technologickým produktem a ten, kdo ho vytvořil, si s estetikou hlavu nelámá, spíš s funkčností a později také s problémem, jak nahradit vzniklá poškození.

Neznámému trvalo jen okamžik, aby pochopil, že JFK nepatří k personálu stanice, a v jeho bezvýrazné tváři se objevil zájem. Současně se pohnuli vězni v ostatních celách a všichni si najednou prohlíželi nečekanou návštěvu. Musí spolu nějak komunikovat. A jako tým budou velmi nebezpeční, usoudil podle rychlosti a sebranosti reakce. Neřekl nic, jen pomalu kráčel středem dál. Každý z mužů byl jiný. V cele o jednu pozici dál, na opačné straně chodby, seděl muž, který vypadal jako obyčejný člověk, až do chvíle, kdy se mu Kovář podíval do očí - zářily načervenalým světlem. V další cele se krčil tvor dosahující výšky tří metrů a váhy dobré půl tuny. JFK si dokázal představit, že by mohl v ruce držet protiletadlový dvacetimilimetrový kanón. A věst z něj mířenou palbu. Další a další, napočítal jich celkem třináct.

Bang.

Něco v cele úplně vzadu udeřilo do mříží, vzápětí zaznělo charakteristické zajiskření elektrického výboje, vzduch začpěl ozónem. JFK došel až na konec a spatřil, že v této kobce se skrývá tvor, který nemá s člověkem už téměř nic společného. Krabice na víceúčelovém podvozku vybavená dvěma manipulátory, několik širokoúhlých kamer a kolem vypoukliny, na níž byly nahrubo namalované rysy lidského obličeje, pásy optických senzorů.

Mříž byla viditelně prohnutá. Po povrchu věci teď jiskřily modré jazyky elektrických výbojů, jedna z kamer uložená na hmyzoidně vyhlížejícím tykadle se křečovitě chvěla.

Když jiskření ustalo, zůstala zaseknutá v poslední poloze. Druhá se po delší době váhavě zaměřila na Kováře.

"Posuňte se raději zpátky. Vaše přítomnost Framyho vyvádí z míry. Po každém pokusu uniknout ven dostane nálož elektrických šoků. Není to pro něj dobré," promluvil muž, kterého si JFK prohlížel jako prvního.

John poslechl a přesunul se k němu.

"Co jste zač?" zeptal se.

Mnohonásobně opravovaný kyborg si ho zkoumavě prohlížel.

"Řekl bych, že to samé, co vy, pane. Vojáci a bývalí zaměstnanci Equilibrii Ferrarius," vyslovil plné jméno agentury.

Jako by to byla nadávka, uvědomil si Kovář.

"John Francis Kovář," představil se. "Bývalý kapitán armády České republiky, agent, zapsaný na seznamu hledaných, pověřen speciálním posláním."

"Hernand Ichigawa, bývalý agent senior, nyní major mart'anské konfедераční armády," doplnil své informace zajatec.

JFK přemýšlel. S něčím takovým naprosto nepočítal. Vypadalo to, že místní pobočka se do politického a válečného dění světa zapojila mnohem víc, než bylo známo. A samozřejmě povoleno.

Mám výsledky analýzy ze sálu, ozval se Zvědavce.

Sledování Kováře bylo mnohem nebezpečnější, než Robov předpokládal. Vzhledem k tomu, jak moc byl agent ve střehu, změnil svůj plán zabít ho bez použití zbraně. Teď, když viděl, jak vstupuje do dalších, ještě víc chráněných prostor, rozhodl se ještě pro další úpravu. Neponese jeho tělo do recyklační stanice, ale použije speciálně vyšlechtěný kmen bakterií, který nesl v pečlivě zamčené ampuli. Pokud nechá Kováře ležet za zavřenou stěnou, nebylo pravděpodobné, že ho objeví dříve než za několik týdnů po úplném komplexním prověření Diamantu a kontrole všech jeho ochranných a počítačových systémů. Nehledě na to, že prostory, kam zvědavý agent vstupoval, měly ještě tvrdší přístupová práva než zbytek stanice. Už za tři dny bakterie upravené pro maximálně rychlé konzumování biologických tkání nenechají z Kovářova těla mnoho, za týden i z kostí zůstane jen základní minerální struktura. A nikdo v celém vesmíru neurčí, co ho vlastně zabilo.

Robov třemi rychlými kroky překonal křížení chodeb a přesunul se k pravé stěně, aby měl lepší výhled a pozici pro střelbu. Jenomže Kovář už byl uvnitř a v mizerném osvětlení nebyl pořádně vidět.

Robov odhadl riziko, že bude spatřen, schoval pistoli za tělo a posunul se ještě víc dopředu. Teď už měl dobrou pozici pro výstřel, a i kdyby ho Kovář zahlédl, Robov věřil, že bude rychlejší. Pozvedl pistoli a zamířil.

Neměl proti Kovářovi nic osobního, ale tohle byla válka. Už zabil spoustu lidí, které zabít nechtěl, a viděl umřít lidi, o jejichž život stál víc než o svůj vlastní.

"Co jste zač?" slyšel Kováře, jak se ptá někoho neviditelného uvnitř. Položil prst na spoušť.

John se vracel do centrálního sálu stejnou cestou, kterou do jádra Diamantu pronikl. Přestože se snažil být stále stejně obezřetný, několikrát se mu stalo, že se propadl do myšlenek. Co byli zač zajatci v hlubinách Diamantu? S největší pravděpodobností právě jejich existenci se Matrix snažil za každou cenu utajit. Další záhadou byla totožnost útočníků, kteří stanici přepadli. Jejich inkognito se zase snažili zoufale udržet Vratny s Panwerem. A on sám, Kovář, byl na vyšetřování nasazen jen kvůli doporučení umělých inteligencí. Řeči o kauzální závislosti, kvůli které ho vybraly, byly určitě jen kecy. Někdo, jeden z Killerů nebo sám God, musel mít nějaké podezření už předem. To nebylo nic nemožného, protože světů byla spousta a agenturní kontrarozvědka nezahálela.

Přistihl se, že opět nedává pozor na cestu, ale už byl prakticky na dohled.

Jsi si jistý, že to byla opravdu ona? obrátil se už po několikáté na Zvědavce. Jeho identifikaci útočníků stále nedokázal uvěřit.

Nic není jisté, dostal po několikáté stejnou odpověď. Může to být nastražená falešná stopa, velmi rafinovaně zmanipulované důkazy... Ale považuji to za velmi nepravděpodobné.

Takže je to ona, smířil se s výsledky jeho analýzy John.

JFK dorazil, právě když si ostatní dopřávali společnou snídani. Nálada se s odpočinkem výrazně zlepšila, pouze Robov vypadal ještě zamyšleněji než dříve.

"Kde jste byl?" zeptal se jako první Vratny.

"Vašemu kolegovi se podařilo prolomit blokování vstupů do dalších slupek Diamantu," odpověděl JFK. "Byl jsem se

podívat, zda se nebojovalo i v okolí, ale nevypadá to tak. Podrobnější prohlídku provedeme všichni společně."

"Je riskantní vydávat se na neproověřené území sám," prohlásila suše Clarette a nalila si kávu z konvice přinesené z kóji. JFK sledoval, jak se kapalina v nízkém gravitačním poli líně přelévá.

"Máte pravdu, proto jsem se vrátil. Máte někdo zkušenosti se skenováním prostoru na stopy mezirealistního skoku?" obrátil se JFK na společnost jako celek.

"Patří to k nadstavbovému výcviku pilotů," pokrčila rameny Clarette.

"A velitelů speciálních jednotek," dodal Robov.

Bylo jasné, že oni dva daný výcvik prodělali.

"Rebelové se snažili využít přesunu z jiné reality pro válečné účely. Museli jsme na to být připraveni."

"Rebelové?" chtěl vědět JFK.

Uvědomil si, jak moc je unavený. Tak moc, že hrníček kávy, který mu Kraminska se zkoumavým výrazem ve tváři podala, nepomůže. Bude potřebovat mnohem účinnější životabudič.

"Jednotky vedené bývalými agenty, kteří se snažili technologie Agentury použít ve prospěch své strany," vysvětlil Robov.

"Ale vyhodnocení dat za skenů na reliktní zařízení doprovázející každý interrealitní přechod bylo už provedeno," připomněl zamračeně Vratny. "Je to v datech, která jsme dostali od plukovníka Matrice. Zbytečná ztráta času."

"Tak je prověříme znovu," řekl suše JFK. "A při hledání změníme parametry tak, jako bychom předpokládali přenos provedený technikou pro interrealitní přesun, ale v rámci jedné reality."

"Nesmysl," zavrtěl hlavou Vratny. "Extrémně energeticky náročná záležitost, navíc velmi snadno vystopovatelná, o něčem takovém bychom už dávno věděli."

"Vy jste na takové věci expert?" zareagoval JFK na razantní prohlášení. "Očekával bych vás spíš v laboratoři než tady."

Bylo mu jedno, co mu Vratny odpoví. Věděl o něm, že v poli nepracuje už dlouho a ve své pobočce pravděpodobně zastává nějakou velmi vysokou funkci. Proč teď předstírá, že je na postu obyčejného výkonného agenta, byla jiná věc. Vratny se pustil do proslovu, že tyhle znalosti v jeho světě patří ke středoškolskému vzdělání. John ho neposlouchal, vrátil se do minulosti a před očima měl obrovské bojiště, spoustu virtuálních i doopravdy přítomných diváků sledujících, kdo tentokrát zvítězí, kdo si vybojuje právo přesunout se z technologického pekla orbitálního pásu na zelenou Zemi. Tehdy po jeho boku seděla Amélie von Techlowitz, bezohledná, sexy, atraktivní a žádoucí. Na válečném polygonu pod nimi bojovala její bionicky vylepšená pěchota a vítězila díky dokonale zvládnuté skokové technologii. Kostí vojáků byly nasyceny přechodovým reliktním zařízením, a to jim umožňovalo doslova a do písmene teleportovat se z místa na místo. Amélie, s houževnatostí sobě vlastní, přečkala transformaci jednoho světa, aby se naučila žít v jiném. Až ten ji zničil. Vlastně ne, to on, John Francis Kovář, způsobil, že přišla o všechno, i o svého milence Franka Boormana. A možná i o svou lásku Franka Boormana. Ano, ona měla všechny důvody mstít se.

Vratny už se svým proslovem skončil a rozproudila se líná, ale v zásadě pohodová konverzace. JFK si uvědomil, že takzvaná záchranná expedice, která měla ve skutečnosti uklidit důkazy, dorazí za o něco málo víc než deset hodin. Co se pak stane s vězni v kobkách? Nebyla to jeho věc, on měl jen zjistit, kdo stojí za přepadáváním Agentury, a to už udělal...

"Dáme se do práce," přerušil JFK ranní siestu.

Clarette Friedman posílala svůj VR Grutnyho počítačem, přes něj se napojila na sledovací systém Diamantu a začala prověřovat data bezpečnostních systémů. JFK se držel vedle ní a předstíral, že sleduje její postup, ve skutečnosti však probíral se Zvědavcem způsoby, jak dostat vězně ven. Byl to problém, protože vlastní uzavírací mechanismus nebyl nijak napojen na počítačovou síť Diamantu.

Vůbec žádnou elektroniku tam nevidím, stěžoval si Zvědavec.

"Můžeš mě nějak spojit s majorem Ichigawou?" požádal ho Kovář.

"Říkal jste něco?" vytrhla se ze soustředění Clarette Friedman.

JFK si uvědomil, že promluvil nahlas.

"Jen že budete muset pátrat hodně opatrně. Předpokládám, že útočníci za sebou zanechali naprosté minimum stop. Umí hospodařit s energií a vědí, jak se ukrývat před senzory."

"Víte, kdo jsou?" zeptala se zvědavě.

"Ne tak úplně, ale je možné, že už jsem s někým z nich měl co do činění," připustil JFK. "Umí válčit, tím si můžete být jistá."

Bůhvíproč svým prohlášením v Claretiných očích stoupl.

"Nastavím filtry na těsně nadšumovou úroveň, bude to dlouho trvat, ale..." pokrčila rameny. "Vypadá to, že máte hodně o čem vypravovat," změnila téma.

"Možná až nebude takový shon? Na Zemi, nebo poté, co přiletí posily?" navrhl.

"Proč ne," usmála se a vrátila se zpátky k práci.

John chvíli uvažoval, jak moc byla jeho replika ovlivněná tím, že Clarette Friedman byla atraktivní žena, a jak moc tím, že si připravoval pozice, aby nějakým způsobem dokázal osvobodit zajatce z cel. Bude potřebovat každou pomocnou ruku... ale raději to nerozebíral až do konce.

A kdy se vlastně rozhodl, že ty napůl chlapy a napůl válečné stroje vytáhne z hlubokých jam? Ani to nevěděl. Ale jedním si byl jistý. Možná to byli poražení, váleční zločinci, ale ani tak by neměli být odsouzeni k zapomnění stovky milionů kilometrů od Země. A už vůbec ne Agenturou, která se do takových záležitostí neměla míchat.

Podánilo se mu navázat audiospojení, ozval se konečně Zvědavec. Využívám zpětné vazby v reproduktorech, proto to bude jen mizerná kvalita. Měli byste si ale rozumět.

Tentokrát JFK odpověděl raději jen přikývnutím.
Majore Ichigawo? Tady kapitán Kovář, slyšíte mě?

Ano.

Potřebuji vaši spolupráci. Můžete mi pokud možno co nejpřesněji popsat elektronický uzamykací systém vašich cel?
Na čí straně stojíte, kapitáne?

Na svojí.

Jen bych vás rád upozornil, že podle v současné době platných zákonů já ani mí druhové nemáme lidský statut a spadáme pod platnost druhé McHartyho konvence o existenci kybernetických soustrojí s lidskými částmi.

Beru na vědomí. Můžete mi tedy popsat, co o celách víte?

Dlouho se neozvala žádná odpověď, pak však virtuál začal nízkou rychlostí přijímat datové pakety. Fotografie cel ve viditelném spektru, v infra, skeny pod povrchem stěn ukryté technologie, tady JFK odhadoval použití nějakých mikrovln, mapa okolního elektromagnetického pole s vysokým stupněm rozlišení.

Ichigawa a spol. měli k lidem a lidskému vnímání ještě dále, než se na zběžný pohled zdálo. JFK si vybavil, co mu kdysi Frank Boorman prozradil - není problém přidat tělu další datový vstup, mnohem obtížnější je naučit mozek, aby se s ním vypořádal a nezláznul se z toho. Vojáci v celách byli buď odolnější, než si mrtvý kyborg dokázal představit, nebo se už dávno zbláznili.

Mám to všechno, zhodnotil Zvědavec, když pomalý příjem dat skončil.

Neotevřeme to, pokračoval s minimálním zpožděním. Ti, kdo cely konstruovali, počítali s tím, že tam budou zavírat tvory schopné elektronického boje bez jakýchkoliv dalších vnějších periférií. Hlavní uzavírací pojistka, ta, která nakonec definitivně cely otevře, je mechanická. Robustní mechanická záležitost. To celou situaci komplikovalo.

Přemýšlejte o tom, požádal JFK.

Celý mechanismus váží několik tun a řídící jednotka je brutální proudové relé. Pokud mi nenarostou svaly, mám smůlu. Obávám se, že tady nepomůže ani sto tun testosteronu.

JFK se rozhlédl a jednoho po druhém v myšlenkách rozebíral své spolence. Doktorku Kraminskou, Panwera, Vratnyho, Robova a Clarette. Bude muset být opatrný, velmi opatrný.

"Něco mám, kapitáne," ozvala se najednou vzrušeně Friedman. "Extrémně slabý a směrovaný výtrysk přechodového reliktního záření nezvyklého spektrálního složení. Opravdu sem skočili odněkud z našeho světa. Potřebovala bych však ještě minimálně jedno pozorovací stanoviště, abych dokázala alespoň odhadnout odkud."

JFK na základě svých zkušeností předpokládal, že k určení polohy neznámého subjektu jsou třeba minimálně tři pozorovací stanoviště, ale nevyptával se; předpokládal, že Clarette ví, co dělá.

"Požádejte ty, co letí za námi. Už nemají důvod udržovat rádiový klid, jsme tu dříve než oni."

"Ok, zeptám se Hambairnyho," přikývla. "Třeba nám pomohou."

Zabrala se do práce.

Nebudou zbytečně daleko, pomyslel si JFK. Amélie bude chtít šetřit energií, nikdy zbytečně neplýtvala svými zdroji, obvykle stála proti mnohem silnějším nepřítelům, než byla sama. Povzdech si. Neměl žádnou radost z toho, že ho okolnosti postavily opět proti ní, ale... neměl na výběr.

Vratny, který ráno ostentativně nesouhlasil s Kovářovými rozkazy a teď celý den unuděně studoval něco prostřednictvím svého virtuálu, zaregistroval změnu v pracovním nasazení Friedman a Robova a s hráným nezájmem se přišoural.

"Jak to jde?"

"Máme něco," zamumlala na půl úst Friedman. "Přesně podle kapitánových předpokladů. Naši ptáčci skočili prostorem, ne meziprostorem."

John se proklel, že nepožádal Clarette o diskretnost.

"Možná je dokážeme i najít," dodala. "Podle všeho jsou stále ještě tady."

To byla novinka i pro Johna.

Vratny vypadal, že u Friedman nějakou dobu zůstane a bude se z ní snažit tahat rozumy. JFK ji nechal agentovi napospas a přesunul se za Kraminskou.

"Zdá se, že nemoc z ozáření jsme všichni zvládli až podivuhodně dobře," přivítala ho. "Z větší části díky léčivům, která jste měl naštěstí k dispozici."

"To je skvělé, madam," přikývl.

Za uplynulých pár dnů Eleonoře přibýlo pár vrásek, připadala mu křehčí, než když ji viděl poprvé. Další z těch, co platí tvrdou daň za to, že mají něco společného se mnou, napadlo ho, ale rychle tu myšlenku potlačil.

"Máte chvíli volno?" zeptal se.

"Procházím materiály, které jsme včera získali, upravuji léčbu pro agenta Vratnyho. Podle všeho je starší, než vypadá, prošel nějakou velmi sofistikovanou omlazovací kúrou. Radiace však... prostě působila na něj hůř než na nás."

To JFK překvapilo, současně to ale zapadlo do představ, které si o Vratnym udělal.

"Kolik mu tak může být?"

"Potřebujete to vědět? Pro tuto chvíli jste sice můj velící důstojník, ale lékařské tajemství má stále nějakou váhu..."

"Zapomeňte na to," mávl rukou JFK. "Nepotřebuji."

Eleonora Kraminska se pousmála.

"Podle stavu telomerových řetězců odhaduji, že mu bude sto padesát až sto šedesát let."

John naznačil hvízdnutí.

"Také mě to překvapilo," přitakala.

Na chvíli se odmlčel.

"Potřeboval bych od vás stručnou studii, odhad, kolik lidí může Grutny odvézt zpět na Zemi," řekl nakonec. Kramínska byla lékařka, předpokládal, že se na ni v tomhle může spolehnout.

"Moc ne, Grutny byl - je kurýrní loď. Nikdy se nepočítalo s velkou posádkou a bio systémy pro podporu života jsou poddimenzované. Recyklace funguje jen částečně," upozornila ho.

"Přesto bych to potřeboval vědět. A pokud možno ve více variantách, podle stupně kyborgizovanosti pasažérů."

Poslední poznámka mu vynesla dlouhý zkoumavý pohled.

"Zajímavý úkol, kapitáne. Rozkaz samozřejmě splním. Večer máte výsledky na virtuálu."

"Děkuji, madam. Mohu jednu otázku? Soukromou?"

"Zkuste to."

"Když jsme se potkali poprvé, myslím po mém příchodu do vašeho světa, pronesl jsem repliku, která vás uvedla do rozpaků."

"Ano," přikývla. "Týkala se tuším skutečnosti, že jste byl pro vaši kariéru připraven a zhotoven tím nejstarším a neklasičtějšíм způsobem."

Tentokrát jí téma nedělalo problém.

"Tak nějak. Na nějakou dobu jsem nabyl dojmu, že ve vašem světě je sex tabu. S postupem času si to ale nemyslím. Můžete mi to objasnit?"

"Jsme vyspělá společnost, kapitáne," usmála se pobaveně Kramínska. "A stejně jako ve vašem světě, i my jsme od sebe oddělili sex a problematiku rozmnožování. Právě ta je tou citlivou záležitostí. Jak moc byly při narození kohokoliv z nás použity prostředky moderní medicíny je extrémně soukromou věcí. A například klonování, vylepšování lidských těl pomocí biologických či jiných implantátů, je velmi přísně zakázáno. Samozřejmě s jistými výjimkami pro potřeby války..."

"A vy s pozemským přístupem k technologiím souhlasíte?" zeptal se ještě JFK.

"Ano, kapitáne, ale tu studii ohledně Grutnyho samozřejmě vypracuji..."

John zamířil ke stolu, kde zůstala konvice se zbytkem kávy. V tuto chvíli se události vlekly, měl však dojem, že v dalším okamžiku vyrazí tempem, s nímž neudrží krok. Nalil si studený nápoj, pomalu ho usrkával a přemýšlel, jak všechno sehraje. Měl pachatele přepadení, ale jeho zaměstnavatel ho ve skutečnosti nechtěl odhalit, odkryl špinavé tajemství, které před ním plukovník Matrix hodlal za každou cenu utajit. Škoda, že neznal vazby a nevěděl, proti komu hraje a na koho se obrátit, aby mu pomohl. Musel být proto co nejopatrnější.

Pokud se dostane na Zemi a osloví nejvyšší vedení Agentury, mohlo by se to podařit. To ale znamenalo dát si pozor na Grigorije Robova. Ten muž byl extrémně schopný a nebezpečný. Profesionál bez citu, bez skrupulí.

"Kapitáne?"

Přísluví o vlku opět potvrdilo svou platnost vymykající se přírodním zákonům. Robov se tvářil téměř unuděně.

"Záchranná výprava, kterou jsme předstihli, přerušila rádiový klid a navázala s Grutnym kontakt. Přistanou za zhruba deset hodin. Požádali nás, abychom potvrdili, že mohou použít přistávací pylon."

"Je to na vás," zbavil se JFK neformálně téhle povinnosti.

"Vy jste je žádal, aby pro nás provedli pasivní skeny okolí?" chtěl vědět voják.

"Ne, co tím myslíte?"

"Rozvíjí systém velkých antén, to je tak blízko prstenců Jupitera s množstvím rozptýleného materiálu neobvyklé."

"Kapitáne Friedman?" ozval se JFK na veřejném velitelském kanále. "Žádala jste je o přesnější lokalizaci nepřítele?"

"Ne, pane."

"Jak víte, co právě provádí?" zeptal se John Robova.

"Mám je na telemetrii Grutnyho."

"To znamená, že pokud se v blízkém okolí někdo skrývá, může je také pozorovat a odvodit si, že ho hledají."

"Ano, pane."

"Předejte mi spojení," požádal JFK Friedman.

"Tady John Francis Kovář, agent se speciálním pověřením," prohlásil stroze, sotva mu VR signalizovalo, že ho na druhé straně slyší. "Žádám, abyste přerušili současnou akci rozvíjení antén. Můžete tak varovat nepřítele, že o něm víme, a vyprovokovat ho k akci, což je maximálně nežádoucí."

"Hambairny je těžký křižník," ozval se po několikanásobném převedení komunikační linky basový sebevědomý hlas.

"Nejlepší loď Agentury, v tomto vesmíru se nemáme čeho obávat. Raději připravte všechno na naše přistání a moc to tam nezaneřáděte. Mám na palubě skutečné experty, žádné horkokrevné kovboje."

"Nevím, kde berete jistotu, že to, co se před námi skrývá, pochází z tohoto vesmíru," odpověděl JFK zdánlivě klidně.

"Na nejlepší loď Agentury mi připadáte ale přece jen trochu pomalí. Nechtěl bych, abyste mi doručovali poštu. Kluci na kolech jsou u nás rychlejší."

Spojení se mu podařilo ukončit dřív než druhé straně.

Tak, to bych měl, pomyslel si. Po téhle stručné výměně názorů se asi spolupráce nevylepší, ale to se nedalo nic dělat. JFK se usadil do jednoho z křesel, kde se snídalo, a začal znovu procházet všechny materiály od Vratnyho, i ty, které získal v průběhu celého pátrání. Bylo jich mnoho, až příliš mnoho, měl pocit, že mu něco uniká. Série přepadů agenturních bází ve světech s postupně stále dokonalejší technologií, a až na poslední případ bez mrtvých. Tady naopak došlo k masakru. To na pomstu příliš neukazovalo, spíš jako by Amélie usilovala o něco jiného... nebo připravovala něco grandióznějšího a mnohem ničivějšího. Úvahy nikam nevedly, vrátil se k prohlížení záznamů a každou chvíli konzultoval své hypotézy se Zvědavcem.

Bojovalo se pouze uvnitř stanice chráněné před průnikem zvencí technologií na hranicích úrovně tohoto světa, možná dokonce kousek za ní. Co se zvrtilo a vymklo Amélii z rukou? Proč její lidé najednou všechny pozabíjeli a pak sami

zmizeli? Nemohla být ona sama zraněná? Třeba ta krev v laboratoři hluboko uvnitř stanice byla její. To by pak mohlo vysvětlit nastalý chaos. Měl vzít vzorek.

"Kapitáne? Dáte si s námi oběd? Odhaduji, že bude mnohem lepší a chutnější než optimalizovaná strava na Grutnym. Panwerovi se podařilo rozchodit jednu z místních příručních kuchyňek," vytrhla ho doktorka Kraminska ze soustředění - ne, probudila ho ze spánku.

Na několik hodin rovnou v křesle usnul.

"Potřebuji nějaký povzbuzující prostředek," požádal. "Něco, co by mě udrželo při smyslech pár dalších hodin."

"Záchranná expedice přistane až zítra, budete mít dost času odpočinout si přirozeným způsobem," namítla.

"Obávám se, že nemáte pravdu."

"Pak tedy až po jídle."

"Objevíli na křižníku něco?" zeptal se JFK Friedman s Robovem u jídla.

"Nic nám neřekli," odpověděla Clarette, Robov se neobtěžoval.

Snídaňový optimismus ještě stále nevypřchal, všichni měli za to, že jejich práce už skončila a nahradí je posádka agenturního křižníku.

"Vypadáte unaveně, kapitáne," nadhodila u dezertu, třešňového koláče ve vakuové fólii, s lehce potutelným úsměvem Friedman.

"Klamu tělem," ušklíbl se JFK. "Budete-li mít čas, rád bych s vámi ještě dnes probral několik věcí."

Jediný, komu neušel skrytý podtón jejich konverzace, byla Eleonora Kraminska. Nijak ho nekomentovala, pouze pobaveně zavrtěla hlavou.

Chvilí poté, co dojedl, mu podala plastickou krabičku s pěti různými tabletami.

"Zde je, oč jste mě žádal. Musím vám ale důrazně doporučit, kapitáne, abyste se vyvaroval všech aktivit, které nejsou nezbytně nutné. Tyto medikamenty vám umožní využít i poslední rezervy organismu. Později za to ale samozřejmě zaplatíte. A můžete i umřít, když to přezenete."

"Rozumím, madam," nepřel se John a jednu po druhé tabletky spolkl a zapil pomerančovým džusem původem z Diamantu. Nápis na krabici hlásal, že výrobce zaručuje stoprocentní genetickou kontrolu plodin na přítomnost jakýchkoliv přírodních balastů. Nejvíce jiskřilo v umělém osvětlení sálu logo "Totální kontrola!"

"Máte tu studii?" připomněl se.

"Tady je," přikývla, současně cinklo potvrzení přijmutí informačního balíčku.

JFK si uvědomil, že se najednou cítí opravdu mnohem lépe, únava, která byla tak všudypřítomná, že už ji ani nevnímal, zmizela, i bolest ze svalů, které se ještě nedokázaly vzpamatovat po akcelerační náloži uplynulých dnů. A s rozpaky si uvědomil, že mu neovladatelně topoří penis.

"Právě dochází k mobilizaci hormonální produkce," vysvětlila mu Kraminska, "doporučuji, abyste se na chvíli někam posadil a zaklonil hlavu, pak to bude lepší. Přesto, hladina testosteronu zůstane zvýšená po celou dobu účinku preparátu. Budete mít větší sklon riskovat... a také... myslím, že to vám vysvětlovat nemusím."

Poslechl.

"Měli jsme před časem takovou malou pašeráckou aféru," pokračovala a JFK měl pocit, že hlavně proto, aby mu pomohla vyrovnat se s náběhem metabolismu na vyšší energetickou úroveň. Když ji poslouchal, optické halucinace nebyly tak znepokojivé.

"Skupina podnikavců tohle," ukázala na už prázdnou krabičku, "pašovala do jiných světů a prodávala to jako velmi účinné afrodiziakum. Než je odhalili, vydělali miliardy a ty, co utekli včas, nikdy nechtyli..."

JFK si dokázal představit, že zákazníci pašeráků Agentuře za její zásah určitě nebyli vděční.

Halucinace postupně mizely, opět se začínal cítit relativně normálně, i když stále jaksi nabuzeně.

Ve svých pokojích se pak připravil na nadcházející hodiny. Částečně demontoval Zvědavcův analyzátor a schoval ho do skříně, kde nebyl tak na očích. Pak prověřil obě své zbraně a prošel si zprávu Kraminské. Její výsledky pak konzultoval s majorem Ichigawou, i když mu bylo jasné, že voják si spoustu věcí domyslí. Ale snad ne větší než kritické množství. Po zpřesnění všech odhadů to vypadalo, že pokud se uskovní, nebudou pár dní zbytečně moc dýchat ani pít, dokáže je Grutny na Zem dopravit všechny. Teď zbývalo, jak dostat zajatce z kobek ven. JFK potřeboval fyzickou pomoc někoho, kdo měl zkušenosti s vesmírnou technikou. Měl na všechno několik hodin, než přistane další loď ze Země. Nejprve se chtěl zastavit u Clarette Friedman. Byla jeho kandidátem číslo jedna, ale doufal, že jejich schůzka nebude jen čistě pracovní.

"Není někde v okolí k dispozici láhev vína nebo něco podobného?" zeptal se Zvědavce.

Máš štěstí, ve tvé lednici.

JFK nepřekvapilo, že i na vesmírné stanici s přísnými bezpečnostními opatřeními je možné najít alkohol. Všude tam, kde lidé trávili podstatné části životů, si přinášeli své zvyky, záliby i neřesti.

Vrátil se v myšlenkách ke Clarette. Z profesionálního hlediska by ji bylo nejlepší svést a pak požádat o pomoc. Z osobního hlediska by bylo vhodnější ji nejprve požádat o pomoc. Jenomže pak by na tu druhou část už nemusel zbýt čas...

JFK si dopřál sprchu, převlékl se do čistého prádla a zamyšleně pozoroval skafandr. Jít v něm na schůzku s dámou asi nebylo nejvhodnější. Další možností byl jednoduchý pracovní overal. To by se pak musel pro výpravu do nitra Diamantu opět převléct...

Vlastně už se rozhodl, upřednostní svou profesionalitu, ušklíbl se sám sobě. Pokud by v práci pro Agenturu byla všechna dilemata tak jednoduchá... a příjemná.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře.

"Dále."

Objevila se Clarette Friedman. S módními problémy se vypořádala po svém - elastický trikot z termoprádla neschoval vůbec nic, nízká gravitace pomohla nadřům do polohy, kterou v neúprosném gravitačním poli domovské planety umožňovaly jen nejrůznější druhy sofistikovaných podprsenek... nebo změna hardware. Od pasu dolů na sobě měla volné kalhoty overalu. Ty sice většinu křivek schovaly, nohy však nezkrátily. JFK byl v termoprádle sakumprásk a okamžitě bylo vidět, jak na něho Clarette působí.

"Právě jsem se k vám chystal," řekl ochraptěle.

"Myslela jsem si to. Agent Vratny mě požádal o návštěvu. Sice jsem se mu ji snažila rozmluvit, ale... nemám náladu na konverzaci s ním."

V této situaci bylo zbytečné cokoli předstírat, proto nepředstíral a tvářil se jakoby nic.

"A na konverzaci se mnou?" nadhodil, dvěma kroky překonal vzdálenost, která je dělila, a postavil se tak blízko, aby se téměř dotýkali.

Přestože byla vysoká, musela tak k němu vzhlednout.

"To záleží na druhu a úrovni konverzace."

Dotýkali se dříve, než jí položil ruce kolem boků. Postoupila dopředu a tělo na tělo ho tlačila k posteli. Textura termoprádla se mu náhle zdála příliš hrubá, chtěl ho z ní za každou cenu co nejrychleji strhat, a taky to udělal. Pod kalhotami překvapivě nic neměla, ucítil horkost jejího těla, dosud tlumenou dokonale izolující látkou.

"Chci být nahoře," sykla kousek před pohovkou.

Současně rukou zajela pod pružný úplet kalhot, dotkla se ho a vzápětí jemně, ale pevně chytla v rozkroku. Kovář přivřel oči, přikývl a posadil se. Clarette si přitom přidržoval na klíně. Dýchala stejně rychle jako on a váhala, jako by se nemohla rozhodnout. John se však rozhodl už dávno. V nízké gravitaci byla manipulace s její hmotou mnohem snazší, pouhým dotykem ji navedl do správné polohy...

"Ne," sykla v poslední chvíli, ale byla příliš blízko a nedokázala mu v tom zabránit.

Nasedla na něj, JFK zkameněl, aby se aspoň trochu vzpamatoval. Oba dýchali stejně přerývaně, střídavě se o něj nadry opírala více a méně. To vjem jen zesilovalo.

"Nechtěla jsem to dovést tak daleko," slyšel ji z dálky.

Stále se zavřenýma očima otevřel ústa, aby jí řekl, ať se teď za žádnou cenu nehýbe.

Neposlechla, při vyvrcholení sebou několikrát škubl a zasténal, současně mezi zuby ucítil chladnou ocel.

Clarette Friedman polykala, jak se snažila vypořádat se s vlastním orgasmem, v rukou ale držela pistoli a její hlaveň opírala Kovářovi o patro.

Musela ji mít schovanou na zádech mezi lopatkami, došlo mu.

"Zajímá mě od první chvíle, co jsem tě uviděla," drtila mezi zuby. "Jsi nebezpečný nevypočitatelný neřízená střela.

Takoví muži mě vždy přitahovali. Ale ještě víc nenávidím marťanské zkurvysyny. Mrtvý Marťan, dobrý Marťan. To tě raději zabiju, než abys je vytáhl z vězení, kam patří."

JFK zaklonil hlavu.

"Huhly huhly," pokusil se říct, ale s robustní hlavní v ústech mu to moc nešlo.

Pochopila, opatrně se zvedla z jeho penisu, ustoupila kousek dozadu a pak teprve stáhla pistoli víc k sobě.

JFK sledoval, jak ji drží, prst položený na spoušti, napětí svalů. Střelila by dřív, než by se vůbec stačil pohnout. Piloti musejí mít špičkové reflexy...

"Pokud je tohle lekce vyzývající k sexuální zdrženlivosti, tak jsem ji pochopil," řekl suše.

Zavrtěla hlavou.

"Nenávidím tě o to víc, že seš prostě můj tip, jenže kopeš za nesprávnou stranu."

Před deset minutami si možná nebyla ještě úplně jistá, ale jakmile se jednou vyslovila, už nebylo cesty zpět. Nenáviděla ho do morku kostí. Možná právě proto, že se jí líbil.

"Jak ses o tom dozvěděla?" zeptal se schválně maximálně lhostejným tónem.

Opět se posunula o krok, tím se dostala z jeho akčního rádia, šance na změnu situace už nebyly ani teoretické.

"Když jsem pátrala po útočnicích, měla jsem k dispozici takový počítačový výkon, že jsem rozkódovala komunikaci s tvým elektronickým orákulem."

"Aha. A co teď?"

Opět studený profesionální tón. Oni přece byli profesionálové. Nebo ne? Profesionalita mu mohla prodloužit život, proto se jí držel.

"Jsem domluvená s Hambairnym. Přistanou, převezmou situaci a zařídí, aby se nic, co jsi tady vyslidil, nedostalo na veřejnost."

Zpětně si uvědomil, že vlastně už dříve použila jméno lodi, která sem letěla. Matrix jim ho odmítl prozradit. Kdyby dal pozor, napovědělo by mu to, že je s křižníkem v kontaktu.

"Takže pracuješ pro Matrice, čistíš za něj jeho špínu?" zeptal se.

Špičkou levé nohy nahnátla své kalhoty. Shýbla se pro ně, ale prst neodlepila ze spouště a pohled z Kováře.

"Matrix mě nezajímá. Já prostě jen nemám ráda, nenávidím Marťany. Čím horší věci se jim stanou, tím jsem spokojenější."

JFK si vzpomněl, jak přemítal o tom, že nevidí pod povrch věcí. Zdejší meziplanetární válka změnila lidi mnohem víc, než si dokázal představit.

"A proč všechno tohle kolem?" ukázal na kalhoty, které si oblékala. "Nebylo by jednodušší na mě vytáhnout bouchačku přímo?"

"Jsi moc nebezpečný, skoro jako Robov, a to je co říct. Nevěřila jsem, že tě zvládnu bez pomoci. Potřebovala jsem tě rozptýlit, ale trochu se mi to vymk... to není důležité," změnila tón, když si uvědomila, že se dostala někam, kam

nechtěla.

Neodsuzoval ji. On se hodlal zachovat stejně.

"Zabiješ mě?" zeptal se.

Na chvíli se vážně zamyslela: "Ne, ne teď. Cítila bych se divně..."

Opatrně položil ruce na stehna. Chápal ji.

"Zamknu tě a jednoduše počkám na přistání Hambairnyho. Někdo z jejich vedení tě uklidí. A tohle si samozřejmě vezmu s sebou," ukázala na jeho zbraně na stole.

Napadlo ho, zda by ho zabila, pokud by právě za sebou neměli dokonaný sexuální styk. Možná ano, možná ne.

Nevypadala na kudlanku. Neviděla, jak se dveře za ní otevírají, a Kovář ji na to nijak neupozornil.

Obrovský Robov vklouzl dovnitř neslyšně a hladce jako tekuté hélium. Jednou rukou sevřel Claretinu pistoli, druhou jí podvlekl pod bradou. Všechny jeho pohyby byly tak rychlé a koordinované, že JFK ani nezahlédl, co vlastně pilotku uzemnilo. V mžiku se změnila se v hadrovou panenku.

"Je mrtvá?" zeptal se.

"Doufám, že ne," odpověděl velký voják a vypadalo to, že to myslí vážně.

Opatrně Clarette položil na zem, nohy jí zvedl nahoru, opřel je o stůl a zkontroloval puls. S uspokojením přikývl a narovnal se.

"Vypadá to, že jsem vás zachránil s kalhotami na půl žerdi," poznamenal bez stopy humoru v hlase.

"Nevypadá, je to fakt," nepřel se Kovář a ustrojil se.

Zůstal na místě a čekal, s čím dalším Robov přijde. Byl ozbrojený a JFK nepředpokládal, že by ho dokázal jakýmkoliv způsobem překvapit. Situace byla naprosto v jeho rukách. Jediné, čemu nerozuměl, byl důvod, proč se tady tak nečekaně objevil a proč zpacifikoval Clarette Friedman.

"Myslím, že bychom se měli vydat pro ty uvnitř," pronesl po dlouhé pauze Robov. "Nevím, jak dlouho nám to bude trvat, a čas se krátí."

"Doobleču se," přikývl JFK, začal se soukat do skafandru a potom na sebe navěsil jednotlivé segmenty kinetického pancíře. Nepředpokládal, že ho využije, ale když už ho přenesl z Grutnyho až sem...

Když skončil, podíval se tázavě po svých zbraních. Robov ho pozoroval stejně netečně jako celou dobu předtím. John pomalu, připraven v každém okamžiku přestat, sáhl po svých zbraních. Pistoli zastrčil do speciálního pouzdra a pulzní karabinu si na řemeni přehodil přes rameno.

"Proč?" zeptal se Robova.

V první chvíli to vypadalo, že mu velký voják neodpoví, pak se ale rozhodl jinak.

"Sám jsem byl vězněn. Nikdo by neměl být zavřen v temnotě."

JFK stále nebyl přesvědčen, že se dozvěděl všechno, ale stejně přikývl.

"Tak jdeme na to. Ať je tady máme, než přistanou."

"Zbytečně se snažíte, budou vědět, že se něco stalo," ozval se ze země slabý hlas.

"Má tužší kořínek, než se zdá, měla být v limbu ještě pár minut," zabručel nespokojeně Robov.

"I piloti mají svá vylepšení, i když možná nejsou tak viditelná jako ty dráty, co máš pod kůží ty," zareagovala Clarette a snažila se zvednout.

Kovář se rozhlédl po něčem, čím by ji spoutal, Robov vypadal dál nad věcí. Možná si to mohl dovolit, napadlo Kováře. Pohyboval se opravdu velmi... velmi rychle.

Clarette zaregistrovala, že její pistole leží na křesle jen kousek od ní. Její oči se setkaly s Kovářovým. Jen lehce zavrtěl hlavou, ale bylo mu jasné, že to jako důrazné varování nevzala. Přiblížila ruku k pažbě pistole.

"Nedělej to," zasáhl Robov. "Jsi rychlá a budu muset být důrazný, abych měl jistotu. Ublížím ti."

Velký voják jí nehrozil, pouze konstatoval, co se v dalším okamžiku stane, pokud se rozhodne špatně.

"Aspoň se doobleču, ať tu nejsem jediná polonahá," vzdala to.

"Svážeme ji a půjdeme," navrhl Kovář.

Robov možná věděl, co a jak, ale otevřít cely nebude jednoduché a poslední, co si přál, bylo nemít kontrolu nad tím, co se bude dít, až se vylodí posádka záchranné lodi.

"Stejně nemáte šanci," ucedila pohrdlivě se sevřenými rty, když se opět postavila zpříma.

Robov odněkud vykouzlil věc připomínající minimalizovanou, téměř dětskou verzi policejních pout. JFK si byl jist, že jejich vzhled klame a dostat se z nich bude mnohem těžší než ze všech pout, se kterými se kdy setkal on.

"Jak to myslíš?" zeptal se Clarette.

"Už jsem se s Hambairnym spojila, pokud jim neohlásím, že mám situaci pod kontrolou, budou vědět, že něco není v pořádku, a zařídí se podle toho."

Robov najednou přešel z fáze smrtenosná zbraň ve stavu pohotovosti do stavu odjištěno s nábojem v komoře.

"Tys jim řekla, že na Diamantu jsou mrt'anskí zajatci?"

Jeho hlas mrazil a JFK si uvědomil, že opravdu dokáže nahnat strach.

Působilo to i na Clarette, možná právě proto nasadila ještě pohrdavější tón.

"Samozřejmě. Řekla jsem jim, že Diamant je plný mrt'anských kyborgizovaných dementů, kteří už měli být dávno offnuti."

"A jak se ti Hambairn identifikoval?"

Clarette stále nechápala, kam Robov směřuje, Kovář také ne.

"Jako kapitán Mundrago, příslušník druhé obranné agenturní eskadry," odpověděla.

Takže tady měla EF obranné eskadry, zakroutil v duchu JFK hlavou. Minimálně dvě. Opravdu hodně jiný svět.

"Identifikační kódy?" pokračoval dál Robov.

"Nejsem pitomá, samozřejmě!"

"Ukaž."

Zvědavec zareagoval rychleji než JFK, využil jeho velitelských pravomocí a zpřístupnil mu výměnu dat mezi nimi.

"Jsou pravé, prohnala jsem je lodní databází Grutnyho i Diamantu," zatvářila se opovržlivě Clarette.

"Za jak dlouho tě mají zkontaktovat?"

Téměř nepostřehnutelné zaváhání, jak se dívala na svůj virtuál.

"Za tři minuty."

"Řekni jim, že máš vše pod kontrolou. Že je Kovář zavřený a my nic netušíme."

Robovův hlas zněl ještě strojověji než jindy.

"Proč bych jim to měla říkat?"

Kovář si opět bolestně uvědomoval, že je mimo, že nerozumí, nechápe.

"Protože chceš přežít, nebo ne?"

"Právě proto jim to neřeknu."

Robov se malíčkem dotkl pouzdra na opasku, pistole mu do slova a do písmene sama vklouzla do dlaně. Jinde by JFK podezřívál magii, tady to musela být nějaká hodně dokonalá a hodně spolehlivá technologie.

Velký voják namířil zbraň na Clarette, pak udělal krok a opřel jí hlavě o čelo. JFK věděl, proč. Chtěl ji přesvědčit, že svou hrozbu myslí vážně, za každou cenu ji vystrašit.

"Pokud jim to neřekneš, zemřeš."

Na dlouhé dvě minuty dvacet dvě sekundy se změnili ve strnulé sousoší. Zvědavec vykreslil Kovářovi na virtuálu přesýpací hodiny, jimiž každou sekundu propadlo jedno zrníčko. Ubývalo jich, už je JFK dokázal spočítat na první pohled.

"Kapitáne Friedman? Jste na příjmu?" slyšeli na příposlechu strohý hlas.

"Ano."

John ji musel obdivovat. Se zbraní u čela mluvila naprosto klidně.

"Situaci mám pod kontrolou. Agentu Kováře jsem omámila a spoutala. Je v pokoji, kde přespává. Nikdo jiný o tom neví."

"Čím jste ho uspala?"

"Dvojnásobnou dávkou guraninu, z lékárníčky doktorky Kraminské," nezaváhala Friedman ani na chvíli.

Sedí, signalizoval Zvědavec.

"Vaše odpovědi mají vysokou pravdivostní hodnotu, ale analýza vašeho hlasu ukazuje na příliš rychlý puls a vysokou hladinu stresových hormonů. Donníváme se, že jste k výpovědi nucena. Nemějte obavy, přizpůsobíme náš postup situaci. Do několika hodin budete zachráněna."

Spojení se přerušilo.

"Nevyšlo vám to," zkonstatovala Clarette, na čele se jí objevila kapka potu a stekla jí do obočí. "Ale snažila jsem se."

Robov zakroutil hlavou.

"Ne, nevyšlo nám to. Budeme muset vzbudit ostatní."

Kovář stále nechápal, co se děje.

Cink, oznámil speciální signál, že Grutny obdržel rovnou ze Země speciální informační paket. Podle kódu rovnou z pozemské báze, oznámil Zvědavec.

Informační únik, na dobu od 16.5 23 21 41 do 23 21 47 byla prolomena hermetičnost obrany agenturní sítě. Únik citlivých dat není vyloučen. Z toho důvodu byly změněny...

Následoval dlouhý sloupec údajů označujících, jaká hesla a bezpečnostní protokoly byly nahrazeny novými. Zvědavec vysvětlil jediný - identifikační údaje lodí agenturní kosmické flotily.

"To asi není ideální vývoj situace," ucedil JFK.

"Muselo to být připraveno!" skoro vykřikla Friedman. "Stalo se to před hodinou a my jsme světelnou hodinu od Země!"

"Vy máte kontrolu nad obrannými systémy Diamantu?" obrátil se Robov na Kováře.

O Zvědavci vědí snad všichni, napadlo Johna. A možná ho všichni přeceňují.

Mám kontrolu nad obrannými systémy Diamantu?

Samozřejmě.

"Ano."

"Navrhuji, abyste je aktivoval a připravil k obraně," řekl Robov tónem, jako by si vybíral z menu ve své oblíbené restauraci.

Možná se jistým způsobem právě nacházel ve své oblíbené restauraci, zkonstatoval v duchu JFK. Míra vlastního cynismu ho překvapila.

Jdi do toho, pobídl Zvědavec.

Budou vědět, že se připravujeme k obraně. Musím kvůli aktivaci systémů navýšit výkon reaktorů, a to neutajíme.

Historie bojů a válek se opakovala stále dokola. Pistolník přiblížil ruku k revolveru a jeho protivník věděl, že bod bez návratu přichází. Zvědavec rozžhavil atomové reaktory, aby z nich vyždímal pár gigawattů navíc, a posádka kosmické lodi stále ještě mnoho set tisíc kilometrů vzdálené věděla, co ji čeká.

JFK se soustředil, aby dokázal co nejrychleji vstřebat informace, které mu Zvědavec v textové formě přepsal přes téměř celé zorné pole.

"Vzbudíme naše kolegy, vytáhneme zajatce z vězení a pak se pokusíme uniknout," navrhl a podíval se tázavě na Robova.

On byl ve vedení války mnohem zkušenější. Mohl vidět háček v Kovářových úvahách. Bohužel jen přikývl. John zamířil ke dveřím jako první, zda Robov dovolí Clarette, aby se ozbrojila, nebo ne, nechal jen na něm. "Rebelům nezbyly zbraně, kterými by mohli napadnout Diamant, jsou to jen plané výhrůžky! Co se to s vámi stalo!" slyšel za sebou její vztekly hlas. "Žádná rebelská loď nemá takové zbraně, aby ohrozila Diamant!" Robov se po Clarettině poznámce zastavil, otočil a zabodl do ní své oči bez stopy lidskosti. Čočka objektivu se proti nim zdála plná citu.

"Nezaútočí na nás rebelové, ale těžký křižník, nejlepší a nejlépe vyzbrojená agenturní loď."

"Vždyť ukradli kódy, přišlo varování ze Země..." oponovala mu, už slova nechrlila, mluvila stále pomaleji a pomaleji, až zmlkla úplně.

Robov ji stále pozoroval s lhostejnou trpělivostí bojového stroje.

"Rozhodli se nás svévolně napadnout? Ne," odpověděla si sama. "Museli by se všichni zbláznit. Dostali k tomu rozkaz. Jenomže to není možné, jsme víc než světelnou hodinu od Země..."

JFK mlčel, pouze je oba pozoroval. Nezajímalo ho, jakým technickým zázrakem dalo nejvyšší agenturní velel své lodi rozkaz k jejich likvidaci. Spíš přemýšlel o tom, kvůli čemu. Co se na Diamantu skrývalo? Muselo to nějak souviset se zajatci.

"Rychlost světla je nepřekonatelná! Einstein přece platí!" téměř vykřikla nakonec.

Robov stále mlčel.

"Nebo ne?"

Pokud pobočka Agentury měla k dispozici tajný způsob komunikace nadsvětelnou rychlostí, mohli to risknout a nechat zabít dva agenty jiné báze a dokonce i agenta se speciálním pověřením. A o co se sakra hrálo?

"Máme málo času, jdeme," uzavřel Robov.

OHNĚM A ŽELEZEM

Vysvětlování ostatním zabralo ještě víc času, doktorka Kraminska oponovala stejným způsobem jako Friedman, Panwer s Vratným vypadali naprosto zmateně.

"Oni na nás zaútočí kvůli několika neprávem vězněným válečným zajatcům?" nenechal se Vratný přesvědčit.

"Nesmysl, tohle může stát křeslo pár plukovníků, možná generálů, ale to je všechno. To nestojí za ztrátu vesmírné stanice a riziko vyšetřování smrti agenta se speciálním pověřením. Nemluv o pozornosti, kterou by vyvolala moje smrt."

Kovář v průběhu hovoru autorizoval Robovovi přístupová práva k jednotlivým obranným systémům Diamantu. Specialista na obranu plánoval, že ve chvíli, kdy budou připraveni, poškodí Diamant takovým způsobem, aby se spustila automatizovaná evakuační rutina. Johnovi bylo jasné, že k úniku nepoužijí centrální sál, který umožňoval přežít ve vesmíru nejdéle dobu a spolehlivě všem oznamoval svou polohu, ale udělají to úplně jinak. Zvědavce už předložil několik alternativ: Grutnyho, servisní tahače, které však nedokázaly uniknout z gravitačního pole Jupitera, ale umožňovaly přesunout se na Kalistó nebo Ganymed, kde se nacházely průmyslové těžební komplexy, umožňující po nějakou dobu přežít.

Debaty nikam nevedla, pouze se stávala stále vášnivější a vášnivější.

"Dobrá, zůstaňte klidně tady," uzavřel diskusi nakonec JFK.

Koutkem oka zahlédl v chodbě pohyb, vzápětí už držel pulzní karabinu a bez zaváhání stiskl spoušť.

Nezazněl výstřel, spíš suché třesnutí, projektily zarachotily na kovovém skeletu, nejvíce ze všeho připomínajícím křížence dinosaura s klokanem. Stroj přesto vklouzl do sálu. John povolil spoušť o milimetr, palba ustala, cítil, jak se zbraň rozechvěla, když generátor pole nabíhal na větší výkon. Zahřměla série výstřelů doprovázených ozvěnami krátkých explozí. John tušil, že to je Robovova práce. Ještěroid byl už na půl cesty, jeho optické senzory v důlcích lebkovité nadstavby se nazlátle leskly.

John si myslel, že je bez zbraně, ale teď se v dlouhých manipulátorech objevily rotující kotouče. Možná to byl průzkumník, ale rozhodně ne neškodný.

Úšťová rychlost nevhodná pro použití v hermetizovaných prostorách! objevilo se hlášení karabiny na virtuálu.

Ještěroid se předklonil dopředu k odrazu, JFK stiskl spoušť.

Jen díky létům zkušeností se střelbou zvládl nečekaný zpětný ráz krátké dávky, válečný automat se ještě ve vzduchu změnil na hromadu perforovaného šrotu. Dopadl a už se nepohnul.

John opět povolil spoušť, aby se generátory nabily k dalšímu výstřelu.

Nebylo ho třeba, Robov sejmul další dva ještěroidy. Střílel z něčeho připomínajícího malý ruční kanón, pod nímž byla ještě jedna hlaveň mnohem menší ráže. Z cílů, které zasáhl, zbyly jen hromádky spečeného kovu, z nichž čněly pozůstatky ocelových pahýlů.

Jediný další, kdo dokázal zareagovat, byla Friedman. Držela svou služební pistolí, ale nevystřelila z ní, pouze hledala další cíle.

"Co to je za monstra? Připadají mi jako z nějakého béčkového filmu," ukázal JFK na zbytky po protivnících.

"Béópěčka," odpověděl Robov. "Bipedální ozbrojení průzkumníci, podle úmluvy se smí používat jen v kosmickém prostoru a průmyslových komplexech. Mají velkou míru autonomie a jsou vybaveni širokou škálou nástrojů podle specifických požadavků."

Kovář jen zavrtěl hlavou.

"A čím jste do nich střílel?"

"Termickým vrhačem. Jde spíš o munici. Generuje extrémně silný, ale současně prostorově omezený teplotní záblesk."

"Nesmí se používat v atmosféře," ucedila Friedman a konečně vrátila svou zbraň zpět do pouzdra.

"Nemyslím si, že nás měli napadnout. Spíš jen prozkoumat situaci, ale," pokrčila rameny, "jak náš specialista podotkl,

mají značnou samostatnost a jsou nastaveni, aby se násilí nebránili. Vypadali jsme jako snadný bezbranný cíl, a to je zlákal." "Kolik jich ještě mohli poslat?" zeptal se JFK.

"Hodně," odhadl Robov. "Tihle zřejmě byli nejrychlejší."

"Jdeme," zavelel John, "nemusíme jim to usnadňovat."

Jsem napaden, pokouší se ovládnout systémy Diamantu. Je to tvrdý útok, asi se na nějakou dobu odmlčím. Nejsem si jistý, zda vám budu schopen pomoci...

Zvědavce umkl v polovině slova.

"Potřebujeme béopěčka zpomalit," podíval se John na Robova. "Jak za sebou zavřeme všechny dveře bez pomoci interních systémů?"

Velký voják jen přikývl.

"Půjdem a vy nás dohoníte."

John nečekal, až se skupina vedená Robovem vydá na cestu do nitra stanice, a sám zamířil opačným směrem s prstem na spoušti a generátory nabuzenými na zatraceně vysoký výkon. Naštěstí byl koridor vedoucí k přistávacímu pylonu prázdný. V místě, kde podle mapy byl vnější povrch stanice nejbližší, přiložil ke stěně výbušninu a nastavil roznětku na dvacet pět minut. Za tu dobu musí být u cíle, protože pak by se museli prořezávat dveřmi stejně jako jejich strojoví nepřátelé.

Poklusem zamířil zpátky, nepříjemně ho překvapilo, že světlo najednou přestalo fungovat.

"Sakra," zaklel a zastavil, aby ho aktivoval.

V sále luminofory opět naskočily.

Kvitoval to zvýšením tempa.

Ocenil bych aspoň nějaké uznání, ucedil Zvědavce. Jsem zpátky.

Elektronický boj probíhal v jiném časovém měřítku, uvědomil si JFK. Ne ve vteřinách, případně desetinách sekundy, ale spíš v mili, mikro nebo nano jednotkách.

Jsou tu ještě nějaká další béopěčka?

Nejsou, ostatní se pohybují po plášti, chtějí vniknout dovnitř někde v blízkosti rezervního ovládacího centra stanice.

Ale už jsem ho stejně zablokoval.

"Skvělé," zhodnotil JFK nahlas a zrychlil. V mikrogravitaci se prakticky běhat nedalo, musel mít vždy jednu nohu na zemi, kde mu oporu zabezpečovala superadhezivní podrážka.

Zvědavce ho naváděl přesně stejnou cestou, kterou vybíral Robov.

JFK si posunul karabinu, aby ho netloukla do boku; začínal mít pocit, že všechno jde dobře. Vzápětí stěna kousek před ním explodovala.

Ne, to jen skrze ni proskočil bojový ještěroidní robot, pochopil s minimálním zpožděním, to už se kutálel po podlaze stranou od linie útoku. Bojové funkce skafandru mu i v nízké gravitaci umožňovaly takový druh úniku. Béopěčko vyrazilo rovnou po boční stěně. V žádném z manipulátorů nedržel stroj zbraň, ale Kovář nepochyboval, že skelet stroje je dostatečně silově dimenzovaný a jeho hlava pro něj bude představovat jen takový tužší citrón k vymačkání do čaje. Stroj se nečekaně snesl přímo na něj, jednu končetinu zasekl do stěny a využil ji k nepředpokládané změně směru. John spatřil svůj vlastní odraz v jeho optických senzorech, karabina, kterou nechtěně pustil, ještě stále letěla vzduchem.

Tři kovové prsty manipulátoru se semkly do kompaktní hlavičky.

"A co řekneš na tohle, hajzle?" zachraptěl JFK.

Zaburácel výstřel, druhý, tvář mu rozedraly kovové střepiny, bipedální ozbrojený průzkumník, připravený o hlavu a většinu vstupních čidel, ztuhl a převrátil se na bok.

John se postavil, rychle ustoupil dál, aby se dostal z dosahu konvulzivně sebou škubajících ocelových končetin, a otřel si krev z tváře. Osobní zbraň, kterou vyměnil za klon staré pětačtyřicítky 1911, se osvědčila na jedničku s hvězdičkou.

"Takže žádné tyhle kovové svině už tu nejsou? Nebo jsem se přeslechl?" řekl vztekale a vydal se pro karabinu.

Umí se maskovat lépe, než jsem čekal, a v systému musí být nějaký šmejd. Odmlčím se, jdu po nich.

Zvědavce musel být vyvedený z míry, usoudil JFK, protože se nesnažil své přehlédnutí nijak omlouvat. To znamenalo, že situace je vážná. S prstem na spoušti se znovu vydal na cestu. Virtuál ho i nadále vedl bludištěm koridorů po stopách Robovovy skupiny. Do výbuchu zbývalo ještě čtrnáct minut. Odbočky a křižovatky se změnily v temné otvory, kde mohli číhat nepřátelé. Nevěnoval jim tolik pozornosti, kolik si zasloužily - spěchal.

O tom, že své druhy dohání, ho informovala střelba.

"Do příc."

Robove? Zvědavce? Potřebuji informace! žádal na virtuálu, ale nikdo neodpovídal.

Zkonzultoval mapu, bojovalo se v krátké spojce mezi dvěma technologickými místnostmi se spoustou vybavení.

Vypadalo to, že se Robov a spol. dostali do palby ze dvou směrů. Béopěčka se vyznala, pokud by je napadl zezadu, palbou by ohrozil i své druhy.

Odbočil vlevo, do nějaké kanceláře, a aniž by zpomalil, vyrazil proti stěně. Snad se tady šetří na materiálu jako všude jinde, napadlo ho v letu.

Šetřilo se.

Prolomil se do další místnosti, zepředu zněla střelba, virtuál se obohatil o video toho, co se dělo v chodbě. Tři béopěčka, tentokrát už vybavená palnými zbraněmi, se snažila překonat palebnou překradu. A dařilo se jim to, hlavně díky nějakému druhu štítů, které viděl jako nezřetelné tetelení se před nimi.

Stojaté elmg pole, hodně to omezuje výkon munice, dostal najednou komentář od Zvědavce. Ale mohou ho generovat

jen v jednom směru.

John Kovář nebyl fyzik ani matematik a technické detaily ho nezajímaly. Už sekundu držel spoušť karabiny namáčkutou a nechával generátory najet na plný výkon. Ted'.

Předklonil se, aby dokázal kompenzovat zpětný ráz, a dovolil zbrani, aby ukázala své maximum. Plný zásah změnil první stroj v cedník a poslal ho k zemi. Odhadem přesunul palbu, poškodil končetinu dalšího útočníka, béópěčko se nedobrovolně vytočilo a ztratilo tak výhodu krytí štítem a díky tomu ho zničila palba Kovářových druhů. Třetí stroj už vyhodnotil Kovář jako zdroj maximálního nebezpečí a jediným dokonale provedeným skokem se přenesl z chodby za ním do místnosti. Zpoza štítu zleva i zprava na něho mířily dvě hlavně. John znovu vystřelil, i když karabina neměla dostatek času na náběh na plný výkon. Kovové projektily se ve štítovém poli změnily v kapky ohně, některé však prošly skrz. Poslední sada nábojů, nepřítel odolal. John sebou mrskl stranou, ale zapomněl se a odrazil se do vzduchu. Dvě hlavně se natočily přesně jeho směrem, plachtily prostorem bez možnosti jakkoliv svůj pohyb ovlivnit. Holub na střelnici...

Výstřel nezazněl, předchozí palbou silně poškozený robotický ještěroid se převálil na bok. Téměř současně utichla veškerá další střelba.

"Doktor!" zazněl výkřik někoho, kdo se nacházel na pokraji naprosté paniky.

"Jdu!" poznal John hlas doktorky Kraminské.

Sám stále ještě letěl vzduchem.

Když konečně dorazil za ostatními, zjistil, že si pod vedením Robova vedli dobře. Jejich obranná pozice byla obklopena víc než desítkou zničených béópěček. Ted' se však hrálo o něco jiného. Robov držel na zemi zmítající se Clarette ležící v kaluži krve, Eleonora Kraminská rychle vybírala nástroje ze svého lékařského kufříku. Asistoval jí Panwer - v ruce držel paži, brutálně uříznutou končetinu, z níž ještě stále odkapávala krev a trčely z ní sedé špagáty šlach, jak je vytáhl řezací nástroj některého ze strojů.

Mladší agent vypadal, že bojuje sám se sebou, snažil se pozorovat doktorku a ne věc, kterou držel.

"Už to mám," zamumlala Kraminská. "Až řeknu, přiložíte ruku na ránu tak, aby vzájemná poloha co nejvíc odpovídala.

Já zařídím zbytek."

John jim chtěl nabídnout pomoc, ale najednou se pod ním podlomily nohy, musel se posadit a opřít o stěnu. Uplynulý boj a zásahy si vyžádaly svou daň. Až ted' si uvědomil, že inkasoval několik ran, jejichž energii z větší části pohltil kinetický pancíř. Vratny na tom byl obdobně, jen seděl o kus dál.

Taky za to mohou mikrotraumata po tlakových vlnách, obšťastnil ho Zvědavec podrobnostmi, o něž nestál. Na to neumřeš... ne hned.

JFK neměl sílu odpovědět, jen fascinovaně sledoval doktorku Kraminskou při práci. Pomocí chirurgického skalpelu odstranila z Clarettina pahýlu ořepky a kusy kůže a pokryla ho silnou vrstvou gelu z oranžové tuby se znakem biohazardu. Pak do hmoty vložila síťku, vmáčkla do ní hrst nějakých kuliček a kývla na Panwera. Ten se sevřenými rty přiložil odřezanou část končetiny.

"Pootoče ji," přikázala mu doktorka. "Dobře."

Pak ruku zafixovala výsuvnou dlahou.

"Za minutu může dostat bolest potlačující léky, od ted'."

Johnovi to připadalo spíš jako barbarské mučení než lékařský zákrok. A asi to na něm bylo vidět.

"Je to jen polní ošetření," řekla Kraminská s pohledem upřeným na Kováře. "Mikroroboti napojí cévy a šlachy, materiál mají k dispozici, gel iniciuje a urychluje hojení. Nebude to stoprocentní a později jí budou muset ruku opět přeooperovat, ale za pár hodin ji bude moci používat."

John přikývl. Pak najednou zjistil, že se nad ním doktorka sklání, je odstrojen z bojového oděvu, skafandru - vlastně je do půl pasu nahý.

"Ještě že mě vaše orákulum upozornilo, bez pomoci byste krvácel do mozku," řekla téměř vyčítavě.

Robov už kolem nich netrpělivě přecházel.

"Běží nám čas," připomněl JFK. "Bomba vybuchne za... tři minuty," odečetl údaj z virtuálu.

"Jaká bomba?" probral se okamžitě Vratny.

John nechal jeho otázku bez odpovědi, zvedl se z podlahy, na holé tělo si oblékl hrudní část kinetického pancíře a zvedl karabinu. Připadal si, jako by ho právě protáhli ozubeným soukolím a jako bonus ho zpracovali pneumatickou sbíječkou. Všichni kromě Robova ho nervózně pozorovali.

"Bomba, co naruší hermetičnost Diamantu a zavře pronásledovatelům všechny dveře," prozradil jim.

"Clarette ještě nebude schopná jít," podotkla Kraminská.

"Pomůžu jí, nestřelím nelépe," ozval se překvapivě Panwer. JFK jen přikývl, vytáhl z brašny rezervní zásobník a znovu nabil karabinu.

"Jdeme," zavelel.

Robov vyrazil jako první. Když odcházeli z místnosti, kde málem všichni umřeli, JFK zjistil, že jedno z béópěček má ukroucenou hlavu. Vypadalo to, že i Robovovi občas docházely náboje. Nebyl to absolutní superman. Škoda. Spěchali, jak nejvíc to v nízké gravitaci šlo. Do věžeňské části stanice se dostali bez dechu, ale bez dalších problémů. Těsně před posledními pancéřovanými dveřmi se znovu ozval Zvědavec.

Už máme dost energie, můžeme použít obranné grasery. A zanedlouho se dostane Hambairny do dostřelu raketových zbraní.

Stěna z ocelového kompozitu vyjela vzhůru, Kovář prošel průchodem jako poslední.

Čas nula.

Explozi neslyšeli ani necítili.

Hermetičnost pláště narušena, poškození příliš velké na opravu standardními prostředky údržby. Vyhlášen nouzový stav DVA.

Současně se zprávou, kterou jim všem havarijní modul staničního počítače zobrazil na virtuálu, se rozezněly sirény.

"Zvědavče, použij všechny prostředky k tomu, abys je zničil," přikázal JFK. "Dle vlastního uvážení."

Musel zastavit, aby nevrazil do Panwera podpírajícího Clarette Friedman. Stejně jako ostatní si prohlíželi ponuře vyhlížející a špatně osvětlený vězeňský koridor. Zpoza předimenzovaných mříží je pozorovalo několik párů očí, některé svítící vlastním světlem.

"Vy jste právě svému orákulu, umělé inteligenci bez speciálních omezení, předal kontrolu nad zbraňovými systémy Diamantu? Víte, jak v minulosti takové experimenty dopadly?" pronesla Clarette.

Chvilí při vědomí, a už zase se jí něco nelíbí, usoudil John.

"Nevím," pokrčil lhostejně rameny.

"U nás takové pokusy prakticky způsobily válku," dodal Vratny.

Připraven k palbě za dvacet sekund.

Kovář měl pocit, že tentokrát ve Zvědavcově hlasu rozeznává jistou dychtivost, ale na druhou stranu, možná i on sám by měl zvláštní pocit, kdyby měl k dispozici palebnou sílu gigantické stanice, jako byl Diamant.

Svět se začal třást. Stěny, podlahy, všechno vibrovalo v mírně odlišných frekvencích, výsledný dojem byl, jako by se do těla zabodávaly desetitisíce žhavých jehliček. Kovář nechtěl myslet na to, co takové namáhání provádí s nosnými konstrukcemi Diamantu. Zvědavec je všechny napojil na čidla obranných systémů.

"Měli bychom se dát do toho, proč jsme sem přišli," připomněl Kovář, ale vzápětí i jeho zmrazily záběry z okolního vesmíru.

Hambairny se už dostal tak blízko, že ho měli před sebou jako na dlani, navíc právě přešel z utajení do plné bojové pohotovosti a při některých typech zobrazení přímo zářil.

Následovala razantní změna kurzu. John nemusel být vesmírný pilot, aby pochopil, že něco takového se neprovádí v běžných podmínkách. Loď si sáhla na dno svých možností.

"Drží se na hranici dostřelu graserů, dost přesně," podotkla Clarette.

"Jo, dobře vědí, co tady máme k dispozici," ušklíbl se Robov.

Pal, zavelel sám sobě Zvědavec.

Nepřišel žádný otřes, jen osvětlení zakolísalo. Ještě dřív se však Hambairny začal rozpadat. Kovář chtěl v první chvíli zajásat, ale vzápětí pochopil, že to není následkem havárie nebo případného zásahu jejich zbraní, ale že jde o organizovaný rozpad mohutného bitevního planetoletu na menší akceschopné segmenty.

"Provádí kompletní výsadek, chtějí mít absolutní jistotu, že se před nimi nikdo a nic neschová," mluvil dál Robov. "Jaká je teď pravděpodobnost, že se nám podaří nepozorovaně uniknout?"

"Velmi nízká, právě získali absolutní kontrolu nad okolím Diamantu, nic většího než mikrosondy neproklouzne," odpověděl Zvědavec nahlas.

Skelet Hambairnyho, pouhá kostra se základními systémy pro let a obranu, dostal několik zásahů z paprskových zbraní Diamantu, poškození však bylo i na letný pohled minimální. Několik z odstěpených výsadkových lodí se změnilo v koule žhavé plazmy, vzniklý chaos přesáhl hranice lidské schopnosti zpracovávat informace. Pak přenos skončil, Zvědavec už si dál nemohl dovolit plýtvat ani bitem své kapacity na cokoliv zbytečného.

Kovář se přesunul ke stěně, kde se ukrýval robustní mechanismus uzamykání cel, a bez dalšího váhání ho začal demontovat, přitom po očku pozoroval reakce svých druhů. Kraminska obcházela cely a prohlížela si jejich obyvatele jako někdo, kdo už něco podobného viděl a naplňuje ho smutkem, že se s tím setkává opět. Kvádroidní voják Framy, který se už ničím nepodobal člověku, po ní okamžitě vystartoval, ona však ani neucukla. Jen zavrtěla hlavou. Clarette se tvářila jako v panoptiku příšer, zhnuseně kroutila hlavou a drtila mezi zuby nadávky, Vratny se stáhl do sebe, vypadalo to, že na něčem soustředěně pracuje. Panwer se posadil a snažil se bojovat s vlastní slabostí. Předchozí pomoc Kraminské při ošetřování Friedman ho stála hodně. Grigorij Robov letmo přehlédl všechny cely a zastavil se u první.

"Majore?"

"Majore?"

Ti dva se znali, John předpokládal, že za rozhodnutím profesionála Robova postavit se proti politice svých nadřízených bude něco víc než pouhý morální nesouhlas a etický kodex.

"Vytáhnu vás z téhle díry, ale víc neslibuji. Obávám se, že jsme cílem útoku nejlepšího agenturního křižníku," pronesl stroze velký voják.

"Marťanského nebo pozemského?" zazněla otázka doprovázená ironickým šklebem.

Tady byl kámen úrazu, usoudil definitivně JFK. Konflikt rozdělil celou společnost a s ní také Agenturu. Jizva byla hlubší než on sám, přivandrovalec zvenčí, dokázal odhadnout.

Dál se Robov nevybavoval a začal Kovářovi pomáhat. V pravý čas, protože Johnovy schopnosti a porozumění místní technice končily obnažením celého mechanismu.

Dali bychom to dohromady i bez něho, je to jen trocha mechaniky, mudroval Zvědavec.

Spíš ne, nejsem mistr světa ve vzpírání, upozornil JFK

"Všechno je děláno velké, založené na čistě mechanickém přístupu, aby nebylo možné zámky otevřít elektronickou diverzí," komentoval Robov jejich postup. "A některé části jsou i velmi těžké, aby byly mimo manipulační schopnosti mikrorobotů, kteří mají přece jen větší šance dostat se přes dekontaminační bariéry."

Panwer s Kraminskou se k nim postupně přidali, Clarette se držela opodál. Její zdravotní stav se zlepšoval každou minutou, ruku však stále nemohla používat. Už teď bylo patrné, že amputovanou část nemá nasazenou úplně přesně,

nově vzniklé tkáně však přesto patřičně napojily nervy, šlachy, cévy i kosti.

"Nesmysl, celé je to nesmysl," mumlala. "Kvůli pár monstrům takový tyátr..."

Vratný má otevřený interrealitní komunikační kanál, oznámil Zvědavce Kovářovi ve chvíli, kdy opatrně pokládal dobrých padesát kilogramů těžký pojistný blok zámku.

A první jednotky nepřátel se připravují k výsadku na Diamant. Způsobil jsem jim ztráty -

John ho zastavil víc myšlenkou než subvokálním příkazem.

Můžeš ho odposlechnout?

Ne. Používá kódovací protokoly za hranicí mého chápání.

Tak jich aspoň zabij co nejvíc.

Rozkaz, pane.

Další ocelový blok vyklouzl ze svého lože, jako by ho vytlačily dosud uzamčené pružiny. Robov s uspokojením přikývl.

"Jsme ze tří čtvrtin hotoví."

"Měli bychom odtud co nejrychleji zmizet," pokračovala ve svém monologu Clarette a snažila se rozhybat svou "upgradovanou" ruku.

"Byl jsem zavřen v podobné kobce," prozradil Robov, když zvládli další zajišťovací mechanismus. Občas museli spolu s Kovářem použít veškerou svou sílu, aby těžké a masivně dimenzované zařízení zvládli.

Major Ichigawa spolu se svými lidmi je přitom pozorovali ze svých cel.

Přepadové jednotky jsou uvnitř, prořezávají se první hermetickou bariérou.

Vědomí, že se nepřátelé přibližují, i když zatím nevidění a neslyšení, působilo na Johnovy nervy jako drátěný kartáč.

Ostatní však zatím znervózňovat nechtěl.

Zbraně, porozhlédni se po zbraních, požádal JFK Zvědavce. A munici. Pokud se odsud měli prostřílet, jeho zásobník by mu nemusel stačit.

Máte je na dosah, celé hromady zbraní, pozemské i mart'anské výroby, objevily se na virtuálu zbrojní specifikace.

Konečně dobrá zpráva po hodně dlouhé době, napadlo Johna.

Kolik se jich na nás valí?

V první vlně pětadesát, z toho třetina lidí. Tato skladba útočné vlny se používá při očekávaném tvrdém odporu a požadavku na decimaci nepřítele.

Možná to nebyla tak dobrá zpráva, změnil John názor a soustředil se zpět na práci.

"Dakare, Kueve," promluvil nahlas major Ichigawa ke svým lidem. "Zajistěte, aby se Framy choval přičetně, až se dostane ven."

Kovář chápal, že používá hlas jen kvůli nim, lidem, mart'anská soldateska spolu mohla komunikovat přímo.

"Je na hranici přičetnosti, že," zareagovala Kraminska. "Budeme muset být opatrní."

"Spíš kus za ní, je to maximálně modifikovaný pilot a už pět let mimo lodní systémy," vysvětlil major.

JFK odemkl další pružinu. Lidé modifikovaní do té míry, že když je vytáhnou z řídicích systémů kosmické lodi, zblázní se. Tohle opravdu nebyl příliš humánní svět.

"Pět let," zamumlal Robov. "Já byl zavřený čtyři a stačilo mi to."

"Někde v mart'anském vězení?" zareagovala Clarette.

Jeho poznámka byla v souladu s tím, co k nepřítelům Země cítila. Už dokázala držet zbraň oběma rukama.

"Ano, přímo na Marsu. V kyborgovském transformačním institutu. Zkoušeli mě předělat v inteligentní autonomní nepřeprogramovatelný bojový systém."

Robov chytil ocelovou vzperu, kterou bylo nutno vyřezat, aby se i poslední část zámku poddala, a jednoduše ji vylomil.

"Zčásti se jim to i podařilo," zkonstatoval.

"A pak vás zachránili a opět z vás udělali člověka? Tým Omega jedna? Ten se specializoval na záchranu rukojmí z mart'anských katakomb," pokračovala ve vyptávání a věnovala přitom Kovářovi významný pohled. Jeho význam byl jasný: Nemělo cenu zachraňovat zrůdy, které páchají takové věci.

Mřížoví cel začalo vyjíždět vzhůru. Robov bez výrazu pozoroval výsledky své práce, John spíš krychlodního vojáka Framyho. Neviditelná snaha jeho druhů na něj jakýs takýs uklidňující vliv měla, nenarážel do stěn, pouze si pro sebe něco v téměř ultrazvukovém pásmu na hranicích slyšitelnosti pískal.

"Udělalí ze mě člověka?" zeptal se Robov sám sebe. "Možná částečně. A nezachránil mě tým Omega ani žádný jiný Pozenšťan, ale tady major Hernand Ichigawa."

Jmenovaný vystoupil z cely, byl ještě o hlavu větší než Robov.

"Vojáci by neměli být v době míru věznění," řekl klidně.

"A v žádné době by neměli být mučeni," navázal Pozenšťan.

"A nikdo je nesmí nedobrovolně měnit ve stroje a nutit bojovat proti svým," řekli oba současně.

Friedman se střídavě nechápavě dívala na jednoho a na druhého.

"Tohle dělali jen Mart'ané! Se vši tou jejich kyborgizační technikou! Nebudete jim přece pomáhat jen proto, že jeden zkurvysyn vám pomohl proti jinému!" vypěnila.

"A co si myslíte, že je tohle?" naznačil Robov okolní prostor. "Obyčejné vězení? Sundejte si klapky z očí. Tohle je supertajný komplex na výrobu vojenských automatů s lidskou bází, které nebude možné snadno zlikvidovat prostředky elektronického boje, jak se to dá udělat s čistě computerovými systémy. Je tady všechno, proti čemu jsme bojovali. A pokročilejší. Vylepšené o technologie odjinud, díky naší pobočce Agentury."

Barman míchající lidské emoce vykroužil ve tváři Clarette Friedman komplikovaný koktejl z nedůvěry, nenávisti a

zmatku.

Pronikli druhou hermetickou bariérou.

"Musíme se ozbrojit. Všichni. A pokusit se uniknout do údržbářské sekce k zásobovacím lodím!" přerušil JFK debatu.

"Čas běží."

"Aniž bych oponoval vašemu velení, navrhuji změnu plánů, kapitáne," obrátil se major Ichigawa na Kováře. "Nejprve jim pustíme žilou a až potom se pokusíme utéci. Souhlasíte?"

John zaváhal.

"V tuto chvíli máme proti sobě přibližně sto dvacet postupujících výsadkářů. A třetí vlna právě přistává," odečetl JFK údaje poskytnuté Zvědavcem.

Robov se najednou začal usmívat.

"To skoro ani není fěr," řekl jen pobaveně.

"Pokud dostaneme Framu do jakékoliv kosmické lodi, poskytne nám podporu i zvenčí," pokračoval Ichigawa a čekal na Kovářovu reakci.

"Souhlasím," rozhodl se po bleskové konzultaci se Zvědavcem.

Mart'anský major přikývl.

"Dakare, Kueve, Framy je váš úkol," začal úkolovat své muže. "Až ho splníte, poskytnete podporu tady kapitánovi.

My ostatní se ozbrojíme se a vyrazíme, potřebujeme se dostat do styku s nepřítelem dříve, než prorazí čtvrtou hermetickou bariérou."

Do vězení najednou začaly najíždět automatické vozíky, obtížené nákladem zbraní nejrůznějšího původu, tvarů, funkcí i výkonu. Hodně moc opravdu velmi ošklivých zbraní, napadlo Johna při pohledu na dodávku.

To jsem byl já, usoudil jsem, že máme málo času, a poslal zasilku ze zbrojnice.

Kovářovi se velení rozpadlo pod rukama, ale nevadilo mu to. Tihle muži znali svou válku a vypadalo to, že vědí, co dělají. Jeden vozík zastavil u něj, VR mu vyznačil díly kinetického pancíře, které potřeboval, aby nahradil chybějící a poškozené. Taký další munici do jeho karabiny. Podobné pohyby dělal už mnohokrát. Stejně jako ostatní se připravil na velké zabíjení.

Než dokončil ustrojování, zastavil se u něj Robov. Velký voják ověšený zbraněmi a bojovým oděvem, který ho zbavil i posledních stop lidskosti, už byl připraven.

"Přidám se k nim. Patřím do první linie. Snažte se zůstat naživu, kapitáne," doporučil mu Robov nakonec. "Někdo skrz nás projde. V tunelech se tomu nedá zabránit."

JFK pouze přikývl.

"Bylo mi potěšením vás poznat," rozloučil se Robov a spolu s ostatními vyrazil poklusem do bludiště Diamantu.

Kovářovi se role myši sedící na dně doupěte bez dalších východů nelíbila, ale neměl na vybranou.

"Přesuneme se sem," ukázal svým zbylým a náhle mnohem nervóznějším společníkům ve VR na mapě.

Vybral velký výzkumný sál, který už jednou prohledával, podle údajů byly jeho stěny pancéřované, takže poskytoval krytí proti palbě z okolí, systém zdviží byl napojený na další prostory pod a nad sebou.

"Jste primitiv z minulosti, ničemu nerozumíte, proč bych vás měl poslouchat?" štěkl Vratný.

"Klidně si zůstaňte tady," nabídl mu JFK.

Dalších patnáct minut strávili otevíráním a zavíráním bezpečnostních dveří, přesunem na budoucí bojiště a rozmíst'ováním mikročidel, která jim měla poskytnout co nejlepší přehled o situaci v nejbližším okolí. Několikrát se jim zdálo, že zaslechli střelbu, ale nebyli si jistí. Zato ventilační potrubí už nepřivádělo čistý vzduch, ale šedou směs nasycenou pachem explozí a hořících chemikálií.

JFK si vybral prostor mezi dvěma kuželovými pyramidami vyplňujícími střed sálu, před sebou měl chodbu, kterou budou s největší pravděpodobností nepřátelé postupovat. Panwer a Clarette mu hlídali boky, na Vratného moc nespolehal. Stačilo jen, aby nikoho nestřelil do zad. Jeho pohled na chvíli přitáhla červená ocelová kryogenní schrána povalující se na zemi. Všiml si ji už při své první prohlídce a znovu si uvědomil, že sem nepatří. Vypadala prostě příliš luxusně. Možná ji měl už dřív prozkoumat, teď nebyl čas.

První, nejvzdálenější čidlo signalizovalo pohyb, pak se odmlčelo, buď ho zlikvidovala rušička, nebo na něj někdo jednoduše šlápl.

Dva lidé a dva stroje, informoval ho Zvědavec.

JFK už znal přístup, na jehož základě se vojáci sdružovali do smíšených lidsko-strojových týmů. Člověk měl k dispozici kontrolní mechanismy, které uplatňoval v případě elektronické diverze, a takticky celý postup řídil.

Prstem ukázal, odkud mají čekat útok, a naznačil, ať si všichni zkontrolují dýchací automatiky. Vzduch už začínal být jedovatý.

Virtuál zobrazoval siluety útočníků procházejících kolem, zdálo se, že sál minou, JFK však z analýzy jejich předchozího postupu věděl, že to není pravda. Nenechávali žádný prostor za sebou nezkontrolovaný. Změnil druh munice, namířil na stěnu a vystřelil do mezery mezi druhého a třetího. Granát se podle naprogramování protavil skrz ocelovou překážku a teprve za ní explodoval: aerosolová nálož změnila koridor v ohnivé peklo, tlaková vlna poškodila ventilační systém, vzápětí sprinklery zaplavily chodbu vodou. Jeden, druhý, třetí šli k zemi. Čtvrtý se náhle objevil ve dveřích, dvě pod sebou umístěné hlavně chrlily projektily. John se instinktivně přikrčil, palba ustala, okamžik přebíjení. Vykoukl, spatřil svůj deformovaný odraz ve stínítku helmy nepřítele, druh munice přepnul jen desetinu sekundy předtím, než zmáčkl spoušť. Vystřelili oba současně.

Záblesk palby z hlavní z bezprostřední blízkosti vystřídala temnota.

Pak nad sebou spatřil ustaranou tvář Eleonory Kraminské, pochopil, že krev, kterou je zamazaná, pravděpodobně není její. Zatahla ho pod jeden z přístrojů obtížených pultů. Ohlušující střelba mu zněla rovnou za hlavou.

"Jak jsme na tom?"

"Ležte, vytahuji vám z hrudníku střepiny."

Jak to vypadá?

V dalším okamžiku mu Zvědavec zobrazil infografiku. Původně byli obklíčení, ale on svým zásahem a později Panwer, který vylezl šachtou o podlaží výš a pak zasypal zadní přístupovou chodbu granáty, oslabili nepřítele a vykoupili jim trochu času. Bojovalo se i na spoustě ostatních míst v Diamantu. Hlavně o reaktorové jádro, o přístup k údržbové a technologicko-zásobní sekci s doky. Všechno kromě virtuálu bylo zastřené hustým dýmem.

Robov a Marťané jim působí velké ztráty, víc než v původních chodbách se pohybují v koridorech, které si sami razí. Ze dveří se vynořilo béopéčko, muselo přijít úplně z jiného směru, než hlídali Panwer s Clarette. Stroj měl střelnou zbraň. Kovář strhl Kraminskou stranou přes sebe, pistoli měl našťestí stále v pouzdře. Přímou vleže ji uchopil obouruč, hned napoprvé trefil šasi, to stačilo, aby dlouhá dávka skončila ve stropě místo v některém z jeho spolubojovníků.

Druhou kulkou trefil hlavu a třetí šla do stejného místa.

System down, přepsal Zvědavec ztuhlý stroj na VR zprávou.

Najednou se propadl strop. Ne propadl, vzhledem k rychlosti musel být stržen, došlo Kovářovi okamžitě. Při kotoulu stranou si otevřel polovinu ran, které mu před okamžikem doktorka zašila, ale dostal se k něčemu, co vyhlíželo jako protiletický kanón. Zbraň musela patřit některému ze strojů, které v době jeho bezvědomí vyřídili Panwer s Clarette. Na troskách roztržitého stropu stálo čtyřnohé čtyřruké monstrum, v každé umělé končetině jednu zbraň - pulzní karabina, automatická kinetická puška, granátomet a plamenomet, rozpoznal. Uvědomil si, že stvůra vznikla spojením dvou nadměrně pancéřovaných bipedálních ozbrojených průzkumníků.

Stiskl spoušť, nic se nedělo, strojový pavouk zamířil každou ze svých zbraní na někoho jiného. Konečně se kanón rozječel, adheze podrážek nestačila a zpětný ráz přimáčkl JFK na stěnu. Přesto dál držel spoušť, dokud se stroj nezměnil ve změt' spasmaticky se zmlátících trosek.

Vzduch v sále ještě víc zhoustl, na čistém vizuálu už nebylo vidět téměř nic, alespoň se po ohlušující kanonádě rozhostilo ticho. Panwer se napůl omráčeně vyhrabal z hromady trosek, stejně tak Clarette, Vratny vykoul z úkrytu mezi ocelovými skříněmi. Všem jim tekla z uší krev, Kovář tušil, že na tom bude stejně, bolest ale necítil.

"Doktorko? Eleonoro Kraminska?" zakřičel, vlastní hlas slyšel jen jako šepot. "Doktorko!"

"Tam je," ukázal Panwer.

JFK skočil k místu, kam ukazoval, a odhodil převrácený stůl.

Ležela na zádech, hrudník poznamenaný řadou průstřelů, ze kterých prosakovala růžová pěna. Stroj přece jen stačil vystřelit...

"Co mám dělat? Řekněte mi, jak vás mám zachránit"

Zmocnil se jejího lékařského kufříku. Ona nesmí umřít, ona ne, běželo mu hlavou. Ona sem přece nepatřila!

"Potrhal jste si rány," její slova víc odezíral, než slyšel. "Vypadáte jako hrdina ze špatného akčního filmu," dokázala se ještě usmát a úsměv už jí na rtech zůstal.

Proč vždy umírají ti, co si to zaslouží ze všech nejméně? John Francis Kovář zkameněl nad mrtvou ženou, už zbytečné lékařské vybavení stále v rukou.

"Je mrtvá," vytrhl ho z prázdnoty Vratny.

Řítí se na vás další vlna, vypadá to, že mají o tuhle oblast enormní zájem.

JFK si na řemen přes rameno dal pulzní karabinu a postavil se; před ním pokryté prachem, úlomky oceli a dalších materiálů už leželo pouhé chladnoucí tělo. Musel se postarat o ostatní.

"Přesuneme se jinam," rozhodl bez váhání.

To už slyšeli praskání trosek pod těžkými kroky dalších útočníků.

Jsou blíž, než jsem čekal. Připravte se.

Optické senzory a všemožná jiná čidla byla minulostí, srdce Diamantu se víc a víc podobalo zničené spálené pustině.

JFK zvedl kanón a vyrazil průrvou ve stěně do předchozí místnosti.

"Napaďnu je ze zadu. Vy se přesuňte sem," vyznačil na VR.

Uvědomil si, že už na sobě nemá neprůstřelný komplet a stále z něj odkapává krev z množství jen částečně zacelených ran.

Bylo mu to jedno, smrt číhala na každém kroku, vykrvácení bylo to poslední, s čím si dělal v tuto chvíli starosti.

Rozbitými stěnami se dostal až o tři sály dál a začal se vracet chodbou, po níž jen několik desítek sekund před ním kráčeli nepřátelé. Zatím se nebojovalo. Zatím ne. Za oblou křivkou stěny spatřil dva muže s helmami opřenými o sebe, zřejmě něco konzultovali a nechtěli být za žádnou cenu odposlechnuti. Před nimi se tyčily nehybné konstrukce bojových robotů. John kráčet stále stejným tempem. Stiskl spoušť. Dostal se až téměř k nim, když si ho konečně všimli. Stále trpělivě čekal, až se monstrózní kanón probudí. Chlap vlevo, byli to skutečně lidé, bleskově sáhl po zbrani na ramenním popruhu, dávka prokousala podlahu před Kovářovými nohama, druhý namířil pistoli. O něco pomaleji, ale přesně. JFK vnímal černé ústí před sebou, ukazující rovnou na jeho rozervanou hrud'. Jenomže to už vystřelil kanón. Kakofonie zvuků ho opět ohlušila, tady na chodbě ho podrážky udržely na místě, viděl roboty padající a unikající zdrcující palbě, současně někde vpředu propukla bitevní vřava, to nepřátelé zaútočili na Panwerovy pozice. JFK držel spoušť, dokud zůstávaly v zásobníku nějaké náboje.

Ztráta tlaku, Diamant dehermetizován! doplnil Zvědavec houkání sirén vysvětlením.

Tlak sice poklesl, ale dým zhoustl o kouř z četných požárů, které už protipožární systémy nestačily zvládat. Viditelnost se všude snížila na pouhých pár metrů.

John přikřčeně postupoval vpřed, bral si zbraně, které našel na zemi, a používal je, dokud střílely. Jednou nebo dvakrát se o něj otřely kulky, ale doprovázelo ho štěstí těch, kteří se nebojí umřít. Konečně už s prázdnými rukama přešel přes

ocelové harampádí blokuje poslední zákruty chodby a dostal se k ostatním. Tři béopéčka právě ovládla prostor, Panwer stál před jedním z nich. Stroj byl viditelně poškozený, ale muž už neměl žádnou zbraň a jedna ruka mu zchomle visela podél trupu a crčela z ní krev.

Clarette Friedman čelila dalšímu stroji, v ruce pouhou pistolí. Zmáčkla spoušť, ale uzávěr jen cvakl na prázdno. Zaznělo chňapnutí podobné puknutí kokosového ořechu. Panwer šel k zemi, jeho hlava protékala mezi prsty manipulátoru.

Druhé béopéčko se natáhlo po Friedman.

Mezi skříněmi se stále ukrýval Vratny, vypadal v pořádku a byl ozbrojen.

"Střílejte!" zařval JFK. "Střílejte!"

Sám se vrhl po pulzní karabině na zemi před ním, dokázal ji v kotoulu sebrat a v dalším okamžiku už pátil po třetím průzkumníkovi. Zasáhl, současně zbraň v jeho ruce explodovala. Natáhl se po červené kryoschráně povalující se opodál a bez přerušení pohybu, s maximálním švihem, udeřil do nohy stroje před Clarette, tím jí vykoupil pár sekund. Ocelová schránka zarezovala, jak praštil do robota podruhé. Další ranou odrazil rotující keramický kotouč univerzální řezačky a podařilo se mu vzdálit se až za pult.

"Proč sakra používají takové zbraně?" napadlo ho odtazitě.

Stroj proskenoval okolí. Vratnyho nechal na pokoji - zbraň zahodil nebo schoval, Clarette byla bez střeliva a na kraji svých sil. Vyhodnotil Kováře jako hlavní zdroj nebezpečí a zamířil k němu.

"Střílejte!" snažil se John probudit Vratnyho.

Ten jen vrtěl hlavou a snažil se co nejvíc zapasovat mezi ocelové skříně.

John pochopil. Ale nevzdával se.

"Chcípni, šmejde," snažil se tvrdohlavě a marně zničit stroj červeným kontejnerem, jen však oddaloval nevyhnutelné.

Žádná další zbraň v dohledu...

Uklouzla mu noha, skončil na zádech, béopéčko se k němu sklonilo, řezný kotouč se pohotově rozječel, ze schránky vykřísł snopec jisker.

"To by stačilo!" pánovitý ženský hlas způsobil, že stroj přestal útočit a ohlédl se po jeho zdroji.

V dalším okamžiku ho něco smetlo stranou, zůstal po něm jen průstřel pancéřovanou zdí laboratorního sálu.

RENEGÁT

Kovář se otřeseně postavil. Možná začínal trpět halucinacemi.

Uprostřed zkázy stála žena v sukni nad kolena a rozepnutém projmutém saku, které odhalovalo štíhlý pas a pevná ňadra. Dojem nepatřičnosti dokonale dokreslovaly vínové červené lodičky na vysokém podpatku. Vlasy měly jinou barvu i stříh, než si pamatoval, přesto ji poznal okamžitě a věděl i, že to právě ona vystupovala na záznamech z přepadených agenturních bází. Baronka Amélie von Techlowitz, žena a dokonalý bojovník v jednom, stejně krásná jako nebezpečná. A k němu osobně, uvědomoval si, nechová ani trochu kladné pocity.

"Hned na začátku mě mohlo napadnout, že za něčím takovým budeš stát ty," řekl tiše.

Plop. Věděl, že mu teď někdo stojí za zády, technologie malých optimalizovaných prostorových skoků dovedená k dokonalosti. O chvíli později se zhmotnil i doprovod Amélie kousek za ní. Všichni v těžkých vojenských kompletech, vyzbrojeni, aby drželi krok s vojáky Agentury a jejich robotickými partnery. Nebo spíš aby jim dali řádně za vyučenou, opravil své hodnocení.

"Ten kufřík, prosím," požádala ho.

V mžiku sekundy pochopil, že právě na něm jí záleží, kvůli němu tady byla. Co se v něm asi skrývalo?

JFK jí ho váhavě podal, místo ní si ho však vzal jeden z lidí z jejího doprovodu. "Ty se Agentuře mstíš? Za to, co ti udělala? Co jsem ti já udělal?" zeptal se váhavě.

Dokázal si představit, že ji taková otázka rozčílí až k nepříčetnosti. A všechny prsty na spouštích v širém okolí poslouchaly jen ji... Zeptat se ale musel.

"Vždy jsi mě podceňoval, pomsta mě nezajímá..."

Clarette sledovala rozhovor mezi ním a neznámou ženou s fascinovaným zájmem. Vratny teď vystoupil ze svého úkrytu a nepokrytě zíral.

"Přišlo by mi logické, že se mstíš. A řada přepadených bází, padající hlavy zodpovědné za bezpečnost... to by tě mohlo uspokojit."

"Malý přízemní John Francis Kovář, který nikdy neměl žádná přání a pouze a jen sloužil svým pánům," ušklíbala se.

Byl by to hezký obraz, napadlo ho. Amélie uprostřed zkázy. Ta představa se mu líbila, možná za to mohlo jeho zranění a fyzické vyčerpání.

"To jste vy, vy!" nevydržel to Vratny. "Měl jsem zařídít, aby se k vám nepřiblížil ani na dohled!"

"Sama jsem sem přišla, nemějte starosti," věnovala agentovi pohrdlivý pohled. "A já jsem zvyklá získat to, co chci. A ty víš, co chci, nebo ne?" obrátila se najednou septem zpět na Kováře.

Teď byla smrtelně nebezpečná, had připravený zaútočit při sebemenším impulsu.

"Myslím, že ano," připustil JFK, současně zuřivě přemýšlel.

Amélie von Techlowitz, dřívější agentka, přišla o tolik jako žádný jiný člověk na světě, ztratila dva kompletní životy, dva světy... A mohla toho chtít právě tolik. Ale co konkrétně?

"Chceš nemožné, chceš zpět Franka Boormana," risknul to, "ale ten je mrtvý. Viděl jsem ho, oba jsme ho viděli umřít."

"Hloupý opravdu nejsi a já bych to o tobě ani nikdy neřekla," zavrtěla hlavou. "Jen se prostě pořád plaziš v prachu, místo abys vzlétl k obloze."

Odmlčela se a rozhlédla po spáleništi okolo.

"Ne v prachu, ale v tom nejhorším smetí a špíně," upřesnila. "Frank byl kyborg a předtím, než kvůli tobě... dočasně ukončil svou existenci, podstoupil množství upgradů, které ho učinily těžší zabít, než si ty dokážeš jen představit,"

pokračovala tiše a soustředěně.

Třeskl výstřel, náraz srazil Kováře k zemi. Rameno, dostal to do ramene, identifikoval bolest.

"Nezabíjejte ho!"

U Vratnyho už stál jeden z Améliiných ozbrojenců a držel pistoli.

"Nelitovala bych, kdyby tě trefil lépe, ale... ne každý umí střílet," pokrčila rameny. "Už tě napadá, proč jsem přepadávala báze?"

JFK bojoval s návaly nevolnosti a svíral si krvácející rameno. Neměl daleko ke ztrátě vědomí, v poslední době toho na něj bylo přece jen moc.

"Chtěla jsi oživit Boormana," dovtipil se.

"Ano, mám jeho hlavu. Opět," ukázala na kryogenickou schránku.

John si rychle opakoval všechno, co o jednotlivých přepadeních agenturních bází věděl.

"Používala jsi velmi zvláštní technologie, někdo ti musel pomáhat, s někým ses musela spojit," procedil skrze zaťaté zuby.

"Musela jsem, tak jako už mnohokrát předtím, protože sama bych nepřežila. Nabídla jsem své služby tomu, komu jsi ty v mém světě udělal čaru přes rozpočet."

"X-Hawk!"

"Je jich víc," mávla rukou. "Tehle je docela v pohodě, dá se s ním vyjít víc než s původním vzorem. Nabídl mi, po čem jsem toužila. Ale to, co chtěl za Frankovo oživení, se mi nechtělo slibovat. Přišlo mi to moc. To se týká vás," podívala se na Vratnyho.

Agent nervózně zavrtěl hlavou: "Nevím, o čem mluvíte. Jsem tu z jediného důvodu. Naše kontrarozvědka analýzou vašich činů usoudila, že se dříve nebo později objevíte v našem světě. A vzhledem k tomu, že umělé inteligence požadovaly na vyšetřování přepadení právě Kováře, nechtěli jsme, aby vás sledoval až k nám a udělal ze všeho paseku, jak to on většinou dělá. Měl jsem zařídít, aby za žádnou cenu neovlivnil naše vlastní budoucí plány."

JFK chápal každé druhé slovo.

"Proč bys cestovala do jejich světa? Jaké jejich plány? Co chtěl X-Hawk?" položil sérii otázek a zavřel oči, aby se vypořádal s bolestí. Nebyl to čistý průstřel, zásah musel poškodit kloubní hlavici.

"Jejich soukromé plány jsou mi šumafuk," ušklíbla se. "Přepadala jsem báze s nejlepším technickým vybavením v oboru kyborgizace. Ale zpočátku jsem si netroufala na ty nejvyvinutější, měla jsem strach z jejich technologie. Svět tohohle třesoucího se chlápka byl jednou z mých plánovaných zastávek, pokud bych neuspěla dříve. Tady, tady se mi to málem podařilo. Mají tu všechno potřebné, na úrovni vyšší než je běžné ve světech dvacátého sedmého století.

Frank mohl být opět na živu, kdyby..." odmlčela se.

"Hlídkový oddíl vnitřního jádra, tajných laboratoří," odhadla stále naslouchající Clarette.

Amélie na ni úkosem pohlédla a přikývla.

"Nevěděla jsem o nich, jejich existence byla tak utajená, že nefigurovali v žádné z agenturních databází. Přepadla nás právě ve stádiu Frankovy replikace a downloadu. Sama jsem byla zraněna a málem tu zůstala, protože jsem chtěla za každou cenu zpět jeho hlavu.

Bohužel je nyní definitivně poškozená," zakončila téměř neslyšitelně. "Chci jeho tělo pohřbít."

JFK se pokusil dát si dvě a dvě dohromady.

"Takže jsi s kyborgovskou replikací neuspěla a teď hodláš obchodovat s X-Hawkem. To je šílenství!" zavrtěl hlavou, ale hned toho nechal, protože bolest byla nesnesitelná. "Nikdy ti nedá, co chceš, vždy má v záloze úskok, každý pak lituje, že se s ním zapletl."

"Narážíš na svou zkušenost s Nikitou Bernstein?" usmála se Amélie ironicky. "Nemyslím, že by si stěžovala."

Johna napadlo, kolik toho vlastně ví. Leží před ní i celý jeho život jako na dlani?

"Myslím, že nadešel čas obchodu, že, agente," obrátila se na Vratnyho.

Její slova ho bůhvíproč vyděsila.

"Schyluje se k válce, k velké interrealitní válce, všechny naše modely to potvrzují," vychrlil. "Jde nám jen o izolaci, o pár set let subjektivního času bez kontaktu s jakýmkoliv okolím! Nic víc!"

Kovář se snažil navzdory bolesti přemýšlet. Opět machinace na nejvyšší agenturní úrovni, docházelo mu. Podobně jako se to dělo tady, kde se do světa importovala technika, jen aby Agentura pomohla v konfliktu jedné straně. Ucítil v ústech podivnou pachut', ale možná to byla jen krev z jeho vlastních útrob.

Amélie natáhla ruku, jeden z jejích lidí jí do ní bez rozkazu vtiskl chirurgický skalpel.

"Parchanti, potrpí si na tyhle blbosti," zakroutila hlavou a lehce se řízla do tváře a pak ještě jednou, až vytvořila ornament stylizovaného X.

"Jsem připravena obchodovat," řekla hlasitě a nechala krev stékat. "Doufám, že nebudu mít jizvy, to by ho mrzelo," ucedila.

JFK se pohodlněji opřel o stěnu, věděl, že vstát stejně nedokáže.

"Agente Vratny, ráda bych se s vámi rozloučila. Z mé strany to není nic osobního a doufám, že ani z vaší.

Předpokládám, že se naše cesty už nesetkají," obrátila se na staršího agenta.

Nabídla mu ruku k pozdravu na rozloučenou a ještě mu nastavila tvář, aby pochopil, že ji má políbit.

Naprosto vykořeněný poslechl.

"Předpokládám, že máte připravenou únikovou cestu?"

Zmateně přikývl.

"V tom případě uděláte nejlépe, když zmizíte. Potřebujete-li doprovod do nějakého určitého místa, mí lidé vám ho poskytnou."

Vratny se rozhlédl, dal si přitom pozor, aby se nestřetl s pohledem nikoho z přítomných. Potom beze slova odešel doprovázen dvěma z Améliiných mužů.

John by rád věděl, zda se opravdu dostane domů, nebo jeho tělo pohodí do studeného vaku. Byla to ale Améliina hra...

Framy uštědřil Hambairnymu pár ošklivých zásahů a Robov s Mart'any útočníky zdecimovali. Zdá se, že boj ustává. Nemáš nějaké objasnění toho, co se děje tady? chtěl vědět John.

Bohužel, nesnažil se vykrucovat Zvědavec.

Někdo zaklepal na ocelovou, na mnoha místech skrz na skrz prostřílenou stěnu. Amélie svým lidem naznačila, ať dají zbraně dolů.

Vešel vysoký muž v plášti. Měl velký, skobovitě zahnutý jestřábí nos, oči prodechnuté až nepřírodným světlem, zjizvenou tvář.

X-Hawk, nebo nějaká jeho verze, poznal ho okamžitě JFK. Copak tady se všichni přepravují hyperprostorem, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě?

"Baronko? Slyšel jsem správně, že jste odhodlána uzavřít náš obchod?"

"Nic jiného mi nezbývá. Přiveďte mi Franka a udělám, co chcete."

"Jen tak? Bez záruk?"

X-Hawk se usmál a Kovář musel připustit, že ten muž, pokud to byl stále ještě člověk, v sobě má něco uhrančivého.

"Máte mé slovo, hrabě," odpověděla Amélie bez váhání.

"V tom případě jsme dohodnuti." Z chodby zazněly těžké kroky, JFK by přísahal, že tam ještě před chvílí nikdo nebyl.

Dva muži v něčem evokujícím plynové masky z první světové války přiváděli obrovitého černocho v masivních ocelových poutech. Ještě silnější měl na nohou. Frank Boorman. John se zachvěl. Co proboha použili, aby ho znovu přivedli na svět? Jaké přírodní zákony porušili, kolik světů zničili? Které peklo otevřeli?

Začínal mizemě vidět.

"Nebude to stejný Frank, nebude," slyšel se šeptat.

Boorman, nebo co byl zač, mu věnoval svůj typický úšklebek, i když možná o poznání tvrdší, pak se cele soustředil na Amélii.

Stačil mžik a JFK věděl, že pro ni je to ten pravý Frank Boorman. Muž v poutech ji miloval takovou, jaká byla.

Mezitím se vrátila dvojice, která odvedla Vratnyho.

"Otevřel si portálové okno. Dle našich údajů je doma," podali hlášení.

"Hrabě," obrátila se Amélie na X-Hawka, "do několika dnů získáte kontrolu nad lidmi z agenturního vedení dle vašeho seznamu. Cizopasník začal růst a brzy bude připraven k rozmnožování."

"Bylo potěšení obchodovat s vámi, baronko," uklonil se X-Hawk. "Zde jsou klíče k poutům, ať nemusíte hledat v místní dílně. Je tu docela nepořádek."

Podal Amélii jediný, stříbrně lesklý klíček, uklonil se a odešel zpět na chodbu. Jeho kroky po chvíli utichly.

John Francis pozoroval Franka Boormana, Amélie naopak Kováře, svého milence podvědomě držela za ruku. Sám Boorman upíral pohled na pyramidové zařízení, jako by v jeho očazeném a střelami ohlodaném povrchu mohl spatřit sám sebe.

"Možná jsem ti lhala, Kováři," řekla náhle Amélie. "Možná mám pořád chuť tě zabít. A není tu nikdo, kdo by mi v tom mohl zabránit. Nezkoušejte to, madam, nebud'te hloupá, on za to nestojí," kývla na Clarette snažící se dostat blíž k automatu pohozenému na stole.

Boorman, aniž by odlepil pohled z bodu někde nad Kovářem, se k Amélii sklonil a něco jí zašeptal do ucha, potom ji políbil.

Chvilí nad tím přemýšlela, potom přikývla.

"Ve tvém zájmu bychom se neměli už nikdy potkat, Johne Francisi Kováři," řekla nakonec, otočila se a ruku v ruce s obrovským kyborgem odešla, následovaná svými lidmi.

John se unaveně opřel o stěnu.

Nové zprávy od Framyho. Hambairny je tak poškozen, že se pravděpodobně nedokáže vrátit k Zemi, Robov vyzval útočníky ke kapitulaci, oznámil další vývoj situace Zvědavec.

Než stačil JFK zareagovat, zastavil ho vyděšený křik Clarette. Ukazovala na něco za ním. Převalil se na břicho a spatřil, jak se pyramidová stavba otevírá a z vnitřního prostoru vystupuje nahý černý muž - kyborg Frank Boorman.

"Jak dlouho už tam jsi?" vzmohl se na otázku John. "A jak ses tam dostal?"

"Probudil jsem se před pár minutami. Čekal jsem, jak to dopadne. Kdybych se objevil předčasně, mohlo by to vyhrotit situaci."

Sklonil se k Johnovi a mrkl na Clarette.

"Věřím, že se vám líbím, ale nemohla byste mi přinést ten lékařský kufřík? Ošetřím téhle stárnoucí měkotině těch pár škrábanců. Pak třeba můžeme zajít na kávu. Někam..." rozhlédl se.

"A který z vás je ten pravý?"

Boorman se zamyslel, na okamžik se mu ve tváři objevil výraz bolesti, ale rychle zase zmizel.

"Amélie se spletla, když si myslela, že se má replikace nezdařila. Nedivím se tomu, málem ji tu zabili a unikla prakticky v komatu. Práví jsme," vrátil se k jádru otázky, "práví jsme oba dva. Teď jen záleží na tom, kterou cestou se kdo z nás vydá."

John si uvědomil, že nezadržitelně ztrácí vědomí. Že by přece jen umřel na vykrvácení? Alespoň nebude muset Robovovi a ostatním vysvětlovat, jak se sem, na oběžnou dráhu kolem Jupitera, dostal velký nahý černocho.

Doletěl na křídlech andělů, byla jeho poslední myšlenka.

THE END

Tomáš Bartoš

Autor zatím technicky nejpropracovanějšího českého science fiction románu - Žoldnéři. Podle jeho vlastních slov měl být jeho první román i románem posledním. Nechal se však přesvědčit k účasti v populární sérii JFK, a proto je možné, že bude v publikování i nadále pokračovat. Tomáš Bartoš je pseudonym, pod kterým se důsledně ukrývá. Má dvě děti, kromě práce patří k jeho koníčkům jízda na kole, military technika, čtení a v poslední době i psaní vědecko-fantastické literatury.

Martin Stručovský

AGENT VINCENT VEGA: SLZY BOHŮ

Vincent Vega seděl se svým zaměstnavatelem a společníkem Hansem Braunem u stolu v hotelové restauraci a popíjeli víno.

"Kdy se máme setkat s kupcem, Herr Braun?"

"Zítra ve 14:00, Herr Gebauer."

Výborně. Zítra to konečně všechno skončí, pomyslel si Vega a pohlédl z okna.

Nad Kapským Městem zapadalo slunce.

"Je na čas jít spát," řekl Vega a ubrouskem si utřel rty. Zvedl se od stolu.

"Dobrou noc, Herr Gebauer," popřál Braun.

"Dobrou," opáčil Vega a odešel do svého pokoje.

Prezidentské apartmá bylo přepychové. V jeho místnostech by se člověk snad i ztratil, v rozlehlé ložnici byla postel jen o něco menší než fotbalový stadion a v luxusní koupelně kombinované se saunou by se mohly konat výstavy moderního umění.

Vega došel do obývacího pokoje, z baru vytáhl vysokou sklenici a láhev šampaňského, kterou dal do nádoby s ledem, poté zamířil do koupelny. Do vany napustil horkou vodu, přesně jak měl rád. Pistoli, kterou nosil v poslední době bez pouzdra zastrčenou jen za opaskem kalhot, skryl pod dva složené ručníky. Zkušenost ho už naučila, že je lepší mít bouchačku vždycky při ruce. Naložil se do vany, otevřel láhev, alkohol nalil do sklenice a napil se. Šampaňské krásně chladilo v ústech.

S chutí alkoholu na jazyku se vnořil do vzpomínek.

Byl krásný červencový den. Vega trávil zaslouženou dovolenou na Bahamách. Společnost mu dělala černovláska jménem Sophie a oddávali se v hotelovém pokoji radovánkám.

Ozvalo se zazvonění telefonu. Vinc měl chuť na sprostou nadávku v řečtině. Chtěl se od krásy odtrhnout, ta ho však nechtěla pustit.

"Miláčku, neber to," řekla. Snažila se ho přesvědčit polibkem na krk.

"Pusť mě," požádal.

Zvedl telefon.

"Vego, omlouvám se za vyrušení," ozval se ze sluchátka hlas Ljuby Bytewské.

"Nic se neděje, šéfová. Zrovna jsem relaxoval. Copak?"

"Vím, že máte dovolenou teprve třetí den, ale jde o Pavla Kuchara."

Vincentovi se zablesklo v očích. Pavel Kuchar byl jeho kolega a kamarád z Agentury. Párkrát si vzájemně zachránili životy a před půl rokem mu šel za svědka.

"Co se stalo?" chtěl vědět.

"Víte, Vego, tohle je věc, která se špatně vyřizuje po telefonu..."

"Tak už mi to řekněte!" naléhal.

"Je mi to líto, ale agent Kuchar je mrtvý."

V tu chvíli jako by do Vince uhořel blesk. Před očima se mu vybavila Atentátnická mise, na kterou Agentura vyslala jeho a Kuchara.

Byla to hodně nebezpečná akce, ze které se málem nedostali. Vega si dobře pamatoval, jak mu tam tenkrát zachránil život. Pronásledovali je nacisté a on raněného Kuchara odnesl na zádech zpět k fantomu.

"Letím do Čech," oznámil a sevřel rty, aby nevykřikl nenávistí a touhou po pomstě.

Pohlédl na Sophii - čekala, že budou pokračovat.

"Okamžitě odlétám."

Sophie po něm hodila láhev od šampaňského, málem by ho trefila. Naštěstí se včas sehnul.

* * *

Vega seděl proti Ljubě Bytewské v její kanceláři. "Neměl jste jezdit, Vego," řekla.

"Věděl jsem, že to řeknete. Agent Kuchar byl můj přítel."

"Jistě, já vím. A navíc to byl dobrý agent. Je ho škoda."

"Co Diana? Už to ví?"

"Samozřejmě, dozvěděla se to pár hodin před vámi. Ovšem nemůžeme jí říct skutečnou příčinu smrti..."

"Jak zemřel?"

Bytewská sáhla do šuplíku psacího stolu, vytáhla obálku a položila ji před Vegu.

Vega ji otevřel a na stůl vysypal hrůzné fotografie. Všechny zachycovaly rozřezané kusy mrtvého agenta.

"Dorazilo to před čtyřmi dny."

"Sem?"

"Ano."

"Takže věděli, co je zač."

"To rozhodně."

"Na čem dělal?"

"Byl tajně nasazen v pašerácké skupině s názvem Panda, pašující magické artefaktní diamanty. Tušíme, že v tom má prsty X-Hawk. Kuchar to měl potvrdit nebo vyvrátit. A zabránit jim v prodeji."

"Co jsou ty kameny zač?"

"Artefakty byly vytvořeny jistým čarodějem a po jeho pádu ukryty do čtyř koutů světa. Pokud by se znovu spojily, nastala by apokalypsa. V poslední zprávě od Kuchara také stálo, že se pašeráci chystají do africké buše pro poslední kámen."

Vega přikývnul: "Chci ten případ."

"Vego, vraťte se zpět na dovolenou. Povolám na to někoho jiného..."

"Ne, madam. Já ten případ převezmu po Kucharovi. Dlužím mu to."

"Vego, znám vás. Tohle budete brát jako osobní pomstu a jakmile najdete vraha, uděláte z toho jatka."

"Věřte mi, prosím. Slibuji, že toho šmejda přivedu živého."

"Dobrá tedy. Nechám připravit fantóm do paralelního světa D-54. Stejně jako všechny náležitosti, potřebné k akci."

"Děkuji, madam," odpověděl Vincent a zvedl se.

"A, Vego..."

Agent se na šéfkou podíval.

"Buďte opatrný. Nerada bych šla na pohřeb i vám."

Vega se na ni usmál a odešel.

Za tři dny dorazil do Jihoafrické republiky ve světě, který si pojmenoval jako Diamantový. Poté se spojil s Hansem Braunem, šéfem Pandy.

Přijal ho na základě perfektního krytí a falešných doporučení od lidí, s nimiž se Braun znal.

Usrkl šampaňského, poválel vychlazený nápoj po jazyku a vychutnal si jemné perlení. Ponořil se zpět do krvavých vzpomínek...

..kráčeli africkou buší, ruce na spouštích loveckých pušek. Měli důvod k obezřetnosti, za posledních pár dní jim lvi zabili pět mužů.

Vegu takové chování šelem překvapilo. Možná byly k něčemu takovému vycvičeny. Na druhou stranu, tohle pro něj byl zcela cizí svět a on nevěděl, zda to tu není normální.

Výprava se zastavila, aby si odpočinula. Hans si sundal ze zad ruksak a vytáhl starou mapu. Rozložil ji a ve tváři se mu objevil spokojený výraz. Věděl, že jsou blízko úkrytu poslední slzy bohů, jak kdysi staří Řekové říkali diamantům.

"Už tam budeme?" zeptala se jeho sestra Helena.

"Vidíte támhle ty kopce?" ukázal před sebe.

Museli by být slepí, aby je neviděli.

Vegovi se při pohledu na ně vybavila opět vzpomínka na atentátnickou misi. Ruka mu sjela k bočnímu pouzdru s pistolí. Stačilo by tak málo. Jen tasit a vystřílet zásobník do Brauna. Se zbytkem skupiny by si poradil. Ne nadarmo je vycvičený zabiják...

"Egone, nechceš vodu?" zeptala se ho Helena.

Málem nezareagoval na své falešné jméno.

"Egone..."

Ruka mu sklouzla z pistole. Vega pohlédl na Helenu a usmál se na ni.

"Jasně, díky," vzal si od ní láhev s vodou.

Než se napil, dlouho se na sebe dívali. Hádal, zda oba vzpomínají na to samé. Jejich noční milování v řece, kde je mohl každou chvíli sežrat krokodýl. Kdo by na takový zážitek mohl zapomenout.

Když jí vracel láhev, dotkla se ho prsty.

"Jdeme dál!" zavelel Hans.

Ještě další dva dny jim trvalo, než prošli přes kopcovitou divočinu. Ale stálo to za to, z posledního vrcholku se jim otevřel pohled na město ukryté v samém srdci buše.

Město bylo zapomenuté, skoro rozpadlé. Kdysi bylo jistě krásné, jeho obyvatelům se v něm muselo žít jako v ráji.

Prošli polorozpadlou bránou, u níž ležely lidské ostatky.

Všichni se shromáždili kolem Hanse.

"Teď půjdeme támhle do toho chrámu," ukázal na základy rozbořené stavby.

Pod hromadou sutě našli otvor do země.

"Já a Herr Gebauer půjdeme dovnitř," řekl Hans, zapnul baterku a vstoupil do temnoty.

Ocitli se v dlouhé klikaté chodbě, jenž se zdála být nekonečně dlouhá. Vega musel jít kvůli nízkému stropu shrbený.

Stěny pokrývaly pavučiny a malby s výjevy dávné historie obyvatel tohoto města. Na jedné z nich byla vyobrazena nahá dívka, nejspíš panna. Nad ní stál polonahý muž, jehož krk zdobil náhrdelník ze zvířecích zubů. Kamenným nožem ji právě vyřezával srdce.

Konečně došli na konec chodby a ocitli se před zdí s obrovskou dírou vprostřed, obalenou obrovskou pavučinou.

Braun jí prošel a na záda mu vlezli pavouci.
"Hansi, stůjte!" řekl Vega a setřásl mu stvoření ze zad.
"Díky, Herr Gebauer."
Vincent Vega přikývl.
Ocitli se v malé místnosti s vysokým kamenem postaveným uprostřed, a na něm ležel diamant. Vypadal přesně tak, jak Bytewská říkala. Braun se neohlížel nalevo ani napravo, šel rovnou ke kameni, aby si vzal to, pro co přišel. Vegovi se na tom něco nezdálo. Bylo to příliš jednoduché. Šel však pomalu za Braunem.
Hans sebral diamant. V tom se ozval svistot.
"K zemi," zařval Vega a srazil Brauna na zem. Chvilí se nehýbali a pak se oba zvedli. "Co to bylo, Herr Gebauer?" zeptal se.
"Otrávená šipka chránící diamant. Doufejme, že jich tu nebude více."
"Díky za záchranu života."
"Není zač."
Byla tma, na nebi nesvítla ani hvězda. Všichni seděli u ohně na kamenech a klábosili. Už se nemohli dočkat co možná nejrychlejšího návratu do civilizace.
Náhle se však ozval děsuplný a bolestivý výkřik. Muži se okamžitě chopili pušek.
"Kde je Caloriny?" zeptal se Vega.
Muži pohlédli na prázdné místo u ohně.
"Šel se vymočít," vysvětlil jeden ze sedících mužů.
"Pánové, rozdělte se po dvojicích a jděte ho hledat. Buďte opatrní, střílejte na všechno, co se jen pohne."
Všichni muži se zvedli od ohně, popadli pušky, baterky a vydali se prohledat okolí.
"Zůstaň tady," řekl Hans Heleně a dal jí svou pistolí.
Calorinyho našli brzo. Byl roztrhaný na kusy.
"Vypadá to na lva," řekl Hans.
"To nebyl lev, šéfe. Poznám útok lva a něco takového jsem ještě v životě neviděl."
Všichni se po sobě podívali. Vega jim v očích četl strach a hrůzu.
"Musíme TO najít a zabít dřív, než dopadneme stejně jako Caloriny!"
Vega šel společně s Hansem. Měl prst daný neustále na spoušti, připraven kdykoliv vystřelit. Nikde nikdo.
Okolím se rozlehl ženský výkřik následovaný střelbou.
"Helena!" zařval Hans a běžel zpět k táboru.
Vega mu byl v patách.
Helena ležela zcela bezmocná na zemi. Sápál se po ní tvor připomínající muže kříženého s netopýrem. Vega monstrem skočil na záda. Podařilo se mu ho od ní odtáhnout a povalil ho na zem.
Udeřil ho do obličeje. Stvořila jej však ze sebe odhodila. Vega odlétl o kus dál. Okamžitě se zvedl, vytáhl pistolí a společně s Braunem po něm vystřelil.
Střely byly pro netvora smrtelné.
Objeví se další. Jedna ze zrůd letěla přímo na Hanse a srazila ho na zem. Netvor mu z kapsy vytáhl diamant a chystal se vznést zpět do vzduchu. Vega se rozběhl a skočil po něm, ale pozdě.
Dva to měli za sebou. Vegovi došly náboje, vyhodil zásobník, zasunul nový a střílel dál. Nocí se nesly zvuky výstřelů doprovázené bolestným sténáním umírajících tvorů.
* * *

Vega stále ležící ve vaně s prázdnou sklenkou v ruce se vrátil zpět do přítomnosti.
Zítra všechno skončí. Posledním krokem bylo zatknutí Brauna a Zeuse.
Do koupelny vešla černovlasá krásko.
"Myslel jsem, že jsi unavená, Heleno," zašeptal.
Přistoupila k vaně, jednu nohu přehodila dovnitř.
"A ty jsi unavený?" odpověděla mu otázkou.
Vega se po ní mlčky natáhl a přivinul ji k sobě.
"Uvidíme."

Vincent Vega se probudil. Nástěnné hodiny ukazovaly půl dvanácté - byla ještě spousta času.
Oblékl se, přes záda a rameno si natáhl kšíry s podpažním pouzdrům. Zpod postele vytáhl velký olověný kufr se zámkem na číselný kód. Zadal správnou kombinaci, zámek cvaknul a Vega odklopil víko. Uvnitř se nacházely zásobníky do browningu. Vzal je a strčil do kapsy kožené bundy. Zkontroloval stav zásobníku v pistolí - byl plný. Vrátil jej zpět do zbraně. Z kufríku vytáhl tlumič a namontoval ho na ni. Nakonec ji zasunul pod levé podpaždí do koženého pouzdra. Poté sáhl po nejnovějším vynálezu profesora von Wondera. Byla to výbušnina v podobě krabičky Camelek. Aktivovala se otevřením krabičky. Po spuštění máte pět minut na únik, jinak vyletíte do vzduchu.
Zavřel a zamkl kufr a uklidil ho zpět na místo. Sebral z postele bundu a oblékl si ji. Vlasy si svázal gumičkou.
Z kapsy vyňal krabičku Camelek. Poslední cigareta. Strčil si ji do úst a zapálil stříbrným zippo zapalovačem s vyrytým věnováním. Stálo na něm: Vincentovi od Diany a Pavla. Uklidil zapalovač a krabičku zahodil. Vyšel z pokoje.
Oba sourozenci čekali před hotelem, na silnici stála černá limuzína s vrtnicím motorem. Vegově pozornosti neušel kufrík v Braunově pravici.
"Pojeďu svým Jaguárem," řekl Vincent Vega.
"Ale no tak, Herr Gebauer! Tolik času jsme spolu strávili a vy byste teď jel sám? Tak to tedy ne! To byste mě urazil."

A to bych opravdu nerad, pomyslel si Vega s přátelsky nasazenou grimasou. Rukou zajel do pravé kapsy kalhot. Byl v ní mobilní telefon. Zmáčkł spínač na zadní straně krytu, čímž aktivoval zařízení, díky kterému pojedí auto za ním. Vega a Helena seděli naproti Hansovi. Přitulila se k němu. V tom ho něco bodlo do krku. Pohlédl na Helenu - právě vytahovala z jeho krku injekční stříkačku. Agent pocíťoval únavu deroucí se na povrch. Helena se na něj usmála. Vnímál uspávací drogu kolující tělem.

"Ty..."

Už to však nedořekl. Upadl do bezvědomí.

Vincent Vega se probudil přivázaný k jednomu ze sloupů v jakési málo osvětlené hale páchnoucí rybami.

"A, Herr Gebauer se už stačil vyspinkat," uslyšel Hansův hlas. "Nebo raději Herr Vega?"

Hans Gebauer stál před Vegou a mřít mu na hrud'. Musela to být Vegova pistole. Nepocíťoval obvyklé tlačení v podpažním pouzdru.

Helena stála hned za Hansem a ani nemukla.

"Gratuluji, Herr Braun, zjistil jste mou skutečnou identitu. Tak proč mě taky nezabijete? A, já zapomněl! Nikde tu totiž nevidím motorovku!"

Braunovy rty se zkrčily do něčeho vzdáleně připomínajícího úsměv. Znenadání k němu přistoupil a vrazil mu facku.

"Nebude mě urážet nějaká židovská svině, jako jste vy!" řekl tichým hlasem.

Hans se vrátil zpět ke své sestře.

"Na co si to hrajete, Hansi? Doba Hitlera a nácků už dávno skončila!"

"S pomocí vznešeného lorda Zeuse opět nastolíme novou Třetí říši. A to ve všech světech," řekl skoro vítězně.

"Správně, Herr Braun," řekl neznámý muž blížící se k nim.

Byl to šedovlasý vrásčitý muž v tmavém obleku držící v ruce kufřík. Vega hádal, že mu musí být něco kolem šedesáti. Na svůj věk byl však stále v dobré kondici.

Vega si teď uvědomil, že Braun u sebe už kufr nemá. Ani Helena ho nedržela.

Kde je sakra ten kufr? prolétla mu hlavou myšlenka.

Stál u nich.

Zeus sáhl do kapsy svého obleku a vytáhl z ní krabičku cigaret. Jednu si strčil do úst. Hans k němu přistoupil a připálil mu. Následně Zeus krabičku odhodil.

"Herr Zeus," řekli oba sourozenci současně.

Zeus Heleně políbil ruku.

Hans přestal mřít na Vegu a sklonil pistoli k zemi.

"Vincent Vega!" procedil Zeus mezi zuby, jako by to snad byla odporná nadávka.

"Vy ho znáte?" zeptal se Braun překvapeně.

"Jistě, můj pán předpokládal dalšího agenturního čmuchala. Ale slavného agenturního ostrostřelce Vincenta Vegu jsem vskutku nečekal ani já. Jak jste ho odhalili?"

"Díky jeho spojce. Zabili jsme ji hned po vyzrazení všech informací," odpověděl.

Zeus přikývl.

"Hej, ty nažehlenej parchante," oslovil ho Vega.

Zeus na něj pohlédl.

"Jo, s tebou mluvím. Předpokládám, že pracuješ pro X-Hawka?"

"Ano."

"Tak ho ode mě pozdravuj, krysu zbabělou."

Zeus se na něj zle podíval. Chystal se něco udělat.

"Nepřistoupíme raději k obchodu?" navrhl Braun.

"Ano," přikývnul Zeus.

Všichni tři odešli Vincentovi z dohledu. To byla příležitost.

Vega se začal vši silou mlít, zbytečně však plýtl silami, byl svázaný pevně.

"Do hajzlu," zaklel nahlas.

Vraceli se. Zeus přistoupil k Vegovi a namířil na něj dlouhý ukazovák, z něhož vyšlehly blesky. Vegovi málem vypovědělo srdce. Byla to bolest nad bolest. Takovou snad nikdy před tím nezažil. Zeus přestal sršet blesky.

"Kde je ten diamant?" zeptal se výhružným hlasem Zeus.

"Na cestě do Agentury," odpověděl s úsměvem na tváři Vega.

"Zabít!" řekl Zeus, připraven k odchodu.

"Pane, kam jdete?"

"Pro ten diamant. Bez něj je celá operace zbytečná."

S těmi slovy zmizel jako pára nad hrcem.

Hans na agenta Vegu namířil pistoli.

Helena vytáhla z kabelky Glock v dámském provedení.

"Hansi," oslovila ho.

Braun se k ní otočil. Zazněl výstřel. Hans zakolísal a upadl na zem.

Helena došla k Hansově mrtvole, z kapsy obleku vytáhla švýcarský nůž. Po pěti minutách snažení se jí podařilo přerušit provazy.

Osvobozený Vega políbil Helenu, vzal ze země Browning a uklidil jej do pouzdra. Chytl ji za ruku a společně vyběhli ven.

Před budovou stál Jaguár.

"Nastup si," řekl a nasedl dovnitř. Strčil klíčky do zapalování, šlápl na plyn a vyjel pryč.

Řítili se po silnici, oba mlčeli. Vincent Vega pohlédl na sledovací zařízení zabudované uprostřed volantu. Byla to vlastně elektronická mapa Kapského Města, po které se pohybovaly malinkaté bílé tečky. Mezi nimi byla jedna rudá, představující Zeuse. Čarodějova tečka stála na nádraží.

"Kdo zabil Kuchara?" zeptal se Vega.

"Zeus."

Vega přikývl.

"Proč poslali tebe?" zeptala se.

"Pavel Kuchar byl můj kolega a kamarád."

Byli téměř před nádražím, když se rudá tečka označující Zeuse dala do pohybu.

Jeho vlak se rozjel.

"Do prdele!" zaklel Vega.

Opřel se o sedadlo a zmáčkl jeden ze spínačů, ukrytých pod odkrytou plochou ručního opěradla. Pohlédl do zpětného zrcátka na stropě. Právě se změnilo v zaměřovač.

Vega zacítil vysokou zeď nádraží a stiskl spoušť. Raketa rozbourala stěnu. Rozjel se. Lidé kolem vřeštěli a utíkali z cesty. Připomínalo to ostrov plný lidí s hladovým žralokem kroužícím kolem.

Helena se podívala na Vegu - měla strach.

"Neboj."

Vega se řítíl za vlakem.

"Jdu na to."

Zapnul autopilota, vylezl na střechu a ve vhodné chvíli skočil na zadní vagon.

Procházel prázdným vlakem a neustále sledoval GPS navigaci na mobilním telefonu. Za známého tónu dokončeného hledání vstoupil do Zeusova kupé.

Okamžitě tasil pistoli. Zeus tleskl rukama - agentovi vypadla pistole z ruky. Chtěl se pro ni ohnout, nebyl schopen pohybu. Čaroděj ho nějakým způsobem zmrazil.

"Koukám, že se vám podařilo přežít, nakonec tedy zemřete mou rukou, stejně jako váš kolega. Jak dojemné!"

JFK se pokusil pohnout, ale nešlo to.

"Dostal jsem chuť na cigaretu a poslední mi došla ve skladišti. Nemáte náhodou?" zeptal se a prohledal agentovi kapsy. Z jedné z nich vytáhl krabičku Camelek.

"Hele, má oblíbená značka," řekl, "zabiji chlapa kouřícího stejnou značku cigaret. Není to vtipné?"

Zeus rozbil krabičku a otevřel ji.

Začalo odpočítávání.

Vzít cigaretu si však už nestačil.

Dovnitř vstoupila Helena. Zeus vypadal klidně jen do té doby, než si všiml pistole v krásčině ruce.

Přestal se smát.

Helena zvedla pistoli a vystřelila. Kulka ho zasáhla do hrudi.

Kouzlo pomínulo. Vega se sehnul pro zbraň. Zeus před sebe natáhl pravý ukazovák.

"Na to ani nemysli!" řekli oba a vystřelili.

Čaroděj se však nedal odradit, proudění blesků sálajících z ukazováku zasáhlo Helenu do hrudi a ještě ji odmrštilo dozadu. Kráska se udeřila do hlavy.

Vega několikrát vystřelil; Zeus spadl na zem. Vega k němu přišel, škrtl zapalovačem a hodil ho po něm.

Zeus umíral, olizován plameny.

"Nashle v pekle, hajzle," pronesl těsně před tím, než opustil vagon.

Agent Vincent Vega seděl v kanceláři Ljuby Bytewské.

"Gratuluji ke splnění úkolu, agente Vego," řekla.

"Díky, madam. Co se stalo s kamenem?"

"Dorazil v naprostém pořádku."

"To jsem rád. Co jste s ním provedli?"

"Zničili jsme jej. Rozhodně to bylo to nejlepší, co jsme mohli udělat."

Vega souhlasně přikývnul.

"Myslíte, že to X-Hawk zkusí znovu?"

"Jsem si tím jistá. Existují další možnosti zničení metauniverza."

"Je to všechno? Můžu už jít?"

"Jistě, můžete."

Vincent Vega se zvednul ze židle a odešel.

THE END

Věnování

Věnováno rodině za neustálou podporu, Ďurovi Červenákovi za nakopnutí ke psaní a Jiřímu W. Procházkovi za tuhle velkou příležitost.

Martin Sirius Stručovský

Narodil se 22. 1. 1989 v Jindřichově Hradci.

Píše už od svých třinácti let, avšak Slzy bohů jsou jeho první publikovanou prací.

V roce 2007 začal psát pro sci-fi rubriku Neviditelného psa Sarden a od letošního roku působí coby zástupce šéfredaktora JFK Fans - fanouškovských stránek Agentu JFK. Od července letošního roku pro tento web píše příběh na pokračování s názvem Jizva, který je součástí projektu Další příběhy JFK.

Další autorovy texty naleznete na www.sirius.dobrodruh.net.

JFK FANS

"Fanové si svůj svět zaslouží!"

Co všechno na tomto fanouškovském webu nabízíme?

o Nejnovější informace ze světa agenta JFK i mimo něj,
rozhovory s autory, ilustrátory a dalšími,
kteří stojí v pozadí.

o Mapujeme "činy" autorů, šmejdíme po internetu
a přinášíme vám, co se kde šustne - recenze, články,
ukázky a mnoho jiných zajímavých věcí.

o Na našem webu najdete i ankety, tématické diskuse, odečítání času do dalšího dílu, hry a spoustu dalšího.

agent

John Francis Kovář

17

RENEGÁT

Tomáš Bartoš

ilustrace na obálce: Tomáš "sketchbook" Jedno

odpovědný redaktor: Milena Matějková

jazyková redakce: Zuzana Kupková

grafická úprava: Jan Doležálek

DTP: Petr Teichmann

tisk: Sprint Praha

Ve spolupráci s EF

vydalo nakladatelství

Triton, Praha/Kroměříž

jako svou 1185. publikaci

v edici Trifid svazek č. 297

vydání první

2008

ISBN 978-80-7387-166-6

www.agent-jfk.cz

Doporučená cena 139 Kč